

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Izabela Dehmel

Protokolant: p.o. staż. Natalia Skrzypczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Katowicach R. P.

po rozpoznaniu w dniach: 13.09.2018r., 12.10.2018r., 15.11.2018r., 26.02.2019r., 18.03.2019r., 20.05.2019r., 09.09.2019r., 15.11.2019r., 27.08.2020r., 28.08.2020r., 23.11.2020r., 24.11.2020r., 08.03.2021r., 16.06.2021r. i 06.07.2021r.

sprawy:

1. B. K. (1) (K.)

urodzonego (...) w R.

syna J. i J. zd. S.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 14 sierpnia do października 1998r. w C. i innych miejscowościach, działając czynem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z innymi, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do woli i możliwości wywiązania się z zobowiązań, przy wykorzystaniu działalności podmiotu gospodarczego (...), kierowanego przez członków grupy przestępczej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości na łączną kwotę co najmniej 278.000 zł na szkodę szeregu pokrzywdzonych, a w szczególności:

1. w okresie września 1998r. w S., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie (...), doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę 68.854,60 zł, na szkodę P. S.
2. w dniu 14 sierpnia 1998r. w K., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie (...), doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę 50.000 zł, na szkodę (...) w K.
3. w okresie od sierpnia do października 1998r. w P., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie (...), doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę 40.000 zł, na szkodę Konieczpolskich Zakładów (...) w K.
4. w okresie sierpnia do października 1998r. w P., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie (...), doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę 30.000 zł, na szkodę Zakładów (...) w P.
5. w okresie od sierpnia 1998r. do października 1998r. w K., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie (...), doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę 90.000 zł, na szkodę (...) z K.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. J. O. (1) (O.)

urodzonego (...) w N.

syna J. i K. zd. P.

3. J. B. (1) (B.)

urodzonego (...) w S.

syna (...) zd. O.

oskarżonych o to, że:

II. w okresie od 30 października do 23 grudnia 1997r. w B. i innych miejscowościach, działając czynem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z innymi, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do woli i możliwości wywiązania się z zobowiązań, przy wykorzystaniu działalności podmiotu gospodarczego C., kierowanego przez członków grupy przestępczej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości na łączną kwotę co najmniej 437.000 zł na szkodę szeregu pokrzywdzonych, a w szczególności:

1. w dniu 03 grudnia 1997r. w W., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 7.000 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.
2. w dniu 03 grudnia 1997r. w C., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 19.000 zł na szkodę Zakładów (...) w C.
3. w dniu 04 grudnia 1997r. w Z., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 8.000 zł na szkodę (...) Fabryk (...) w Z.
4. w dniu 05 grudnia 1997r. w N., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 20.000 zł na szkodę (...) S.C. z N.
5. w okresie od 05 do 20 grudnia 1997r. w G., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 38.000 zł na szkodę Fabryki (...) w G.
6. w okresie od 10 do 20 grudnia 1997r. w M., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 30.000 zł na szkodę Zakładu (...) z M.
7. w okresie od 12 do 20 grudnia 1997r. w C., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 21.000 zł na szkodę Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowo - Handlowego (...) w C.
8. w okresie od 17 do 23 grudnia 1997r. w T., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 15.000 zł na szkodę Fabryki (...) z T.
9. w okresie od 16 do 18 grudnia 1997r. w G., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 6.000 zł na szkodę (...) Fabryk (...) w G.
10. w dniu 12 grudnia 1997r. w N., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 8.000 zł na szkodę PHU (...) w N.,
11. w okresie od 09 do 18 grudnia 1997r. w P., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 37.000 zł na szkodę (...) S.A. w P.
12. w okresie od 04 do 12 grudnia 1997r. w N., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 45.000 zł na szkodę (...) w N.

13. w okresie od 10 do 17 grudnia 1997r. w K., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 39.000 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W. Oddział w K.

14. w dniu 09 grudnia 1997r. w Z., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 30.000 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w Z.

15. w dniu 20 grudnia 1997r. w P., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 14.000 zł na szkodę Przedsiębiorstwa (...) w P.

16. w okresie od 04 do 22 grudnia 1997r. w S., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 34.000 zł na szkodę Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Handlowe (...) w S.

17. w okresie od października do grudnia 1997r. w W., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 36.000 zł na szkodę (...) Fabryki (...)

18. w okresie od 04 do 22 grudnia 1997r. w K., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 30.000 zł na szkodę W.z K.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

4. B. W. (1) (W.)

urodzonego (...) w P.

syna T. i B. zd. (...)

oskarżonego o to, że:

IV. w okresie od kwietnia 1997r. do czerwca 2001r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, przy wykorzystaniu działalności firm kierowanych przez członków grupy przestępczej, udzielił współsprawcom pomocy w popełnieniu tego czynu, w ten sposób, że zapewnił współsprawców, o zamiarze nabycia towarów w postaci płyty pilśniowej, płyty wiórowej, sklejki i innych, a następnie nabył te towary o łącznej wartości co najmniej 200.000 zł, które zostały uzyskane przez członków grupy przestępczej za pomocą dokonania czynów zabronionych, a to oszustw popełnionych przy wykorzystaniu podmiotów o nazwach: (...) z R., M.z N., (...) z C., T.z R., M.z L., A.z L., (...) z P. i R. ze S., po uprzednim wprowadzeniu dostawców w błąd co do woli wywiązania się ze zobowiązań i doprowadzeniu szeregu pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości na łączną kwotę co najmniej 350.000 zł

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

odnośnie oskarżonego B. K. (1)

1. Przyjmując, iż oskarżony **B. K. (1)** dopuścił się tego że, w okresie od 14 sierpnia do października 1998r. w miejscowości K. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nabył od ustalonej osoby rzeczy o łącznej wartości co najmniej **150.000 zł** pochodzące z przestępstw oszustwa popełnionych przy wykorzystaniu działalności podmiotu gospodarczego PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. na szkodę niżej wymienionych pokrzywdzonych i tak:

a) w okresie od dnia 14 września 1998r. do dnia 29 września 1998r. w miejscowości K. nabył sprzężyny faliste o wartości co najmniej **30.000 zł** pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu działalności podmiotu gospodarczego PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. na szkodę (...) Producent Sprężyn z/s w S.

b) w dniu 14 sierpnia 1998r. w miejscowości K., nabył tkaniny obiciowe o wartości co najmniej **30.000 zł** pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu działalności podmiotu gospodarczego PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. na szkodę (...) S.A. z/s w K.

c) w okresie od sierpnia 1998r. do października 1998r. w miejscowości K. nabył płytę wiórową o wartości co najmniej **90.000 zł** pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu działalności podmiotu gospodarczego PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. na szkodę (...) S.A. z/s w K.

tj. przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – w brzmieniu pierwotnym – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie art.17 § 1 pkt. 6 k.p.k. **postępowanie wobec oskarżonego B. K. (1) umarza.**

odnośnie oskarżonych J. O. (1) i J. B. (1)

2. Uznaje oskarżonych **J. O. (1)** i **J. B. (1)** za winnych tego, że w okresie od dnia 06 grudnia 1997r. do dnia 21 grudnia 1997r. w S. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w ramach prowadzonej przez J. B. (1) działalności gospodarczej pod firmą PPHU (...) z/s w S. nabyli od ustalonej osoby rzeczy o łącznej wartości co najmniej **356.283,88 zł** stanowiące mienie znacznej wartości, pochodzące z przestępstw oszustwa popełnionych przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę niżej wymienionych pokrzywdzonych i tak:

a) w dniu 06 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości nie większej niż **19.000 zł** pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę Zakładów (...) w C.

b) w dniu 06 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości **7.285,30 zł** pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę (...) S.A. z/s w Z.

c) w dniu 06 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości co najmniej **20.000 zł** pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę (...) S.C. B. S. z/s w N.

d) w dniu 21 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości co najmniej **36.673,45 zł** pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę Fabryki (...) z/s w G.

e) w dniu 21 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości co najmniej **24.778,98 zł** pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę Zakładu (...) z/s w M.

f) w dniu 21 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości **12.485,60 zł** pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowo - Handlowego (...) s.c. z/s w C.

g) w dniu 21 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości co najmniej **14.598,52 zł** pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę Fabryki (...) z/s w T.

h) w okresie od 17 grudnia 1997r. do dnia 21 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości nie większej niż **6.000 zł** pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę (...) S.A. w G.

i) w dniu 18 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości co najmniej **34.850,54 zł** pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę (...) S.A. z/s w P.

j) w okresie od dnia 06 grudnia 1997r. do dnia 21 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości co najmniej **32.000 zł** pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę (...) z/s w N.

k) w okresie od dnia 17 grudnia 1997r. do dnia 21 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości **35.102 zł** pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. szkodę (...) Sp. z o.o. w W. Oddział w K.

l) w dniu 21 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości co najmniej **28.799,32 zł** pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w Z.

m) w dniu 21 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości **14.091,37 zł** pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę Przedsiębiorstwa (...) z/s w P.

n) w okresie od 06 grudnia 1997r. do dnia 21 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości co najmniej **34.000 zł** pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Handlowego (...) s.c. z/s w S.

o) w okresie od dnia 12 grudnia 1997r. do dnia 21 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości **36.618,80 zł** pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w W.

tj. przestępstwa z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – w brzmieniu pierwotnym – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 §1 k.k. wymierza: - **oskarżonemu J. B. (1)** karę **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę **360 (trzystu sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny** przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi **150 (sto pięćdziesiąt) zł**,

- **oskarżonemu J. O. (1)** karę **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę **360 (trzystu sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny** przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi **150 (sto pięćdziesiąt) zł**.

3. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. – w brzmieniu pierwotnym – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej w punkcie 2 wobec oskarżonego J. B. (1) i oskarżonego J. O. (1) kary pozbawienia wolności **warunkowo zawieszają na okres 5 (pięciu) lat próby**.

4. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. – w brzmieniu pierwotnym – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. na poczet orzeczonej wobec **oskarżonego J. B. (1)** w punkcie 2 kary grzywny zalicza okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 01.03.2006r. do dnia 04.09.2006r. **uznając karę grzywny za wykonaną w całości**.

5. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. – w brzmieniu pierwotnym – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec **oskarżonego J. O. (1)** w punkcie 2 kary grzywny zalicza okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 01.03.2006r. do dnia 04.09.2006r. **uznając karę grzywny za wykonaną w całości.**

odnośnie oskarżonego B. W. (1)

6. Przyjmując, iż oskarżony **B. W. (1)** dopuścił się tego, że w okresie od sierpnia 1998r. do października 1998r. w S. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nabył od D. i W. braci (...) płyty pilśniowe i wiórowe o łącznej wartości co najmniej **60.000 zł** pochodzące z przestępstw oszustwa popełnionych na szkodę Zakładów (...) S.A. z/s w C., (...) S.A. z/s w K. i Zakładów (...) w C. przy wykorzystaniu działalności podmiotu gospodarczego PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. tj. przestępstwa z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – w brzmieniu pierwotnym – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie art. 17§ 1 pkt. 6 k.p.k. **postępowanie wobec oskarżonego B. W. (1) umarza.**

7. Przyjmując, iż oskarżony **B. W. (1)** dopuścił się tego, że w okresie od marca 1999r. do czerwca 1999r. w S. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nabył od D. i W. braci (...) płyty pilśniowe, płyty wiórowe, płyty lakierowane oraz piankę poliuretanową o łącznej wartości co najmniej **79.519,13 zł** pochodzące z przestępstw oszustwa popełnionych na szkodę (...) S.A. z/s w C., G. Polska Sp. z o.o z/s w C., (...) Sp. z o. o. z/s w B., E.K.O Płyta Hurtownia (...). C. S. z/s w K. przy wykorzystaniu prowadzonej przez M. D. działalności gospodarczej pod firmą (...) z/s w G. tj. przestępstwa z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – w brzmieniu pierwotnym – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie art.17 § 1 pkt. 6 k.p.k. **postępowanie wobec oskarżonego B. W. (1) umarza.**

8. Przyjmując, iż oskarżony **B. W. (1)** dopuścił się tego, że w okresie od stycznia 2000r. do 18 lutego 2000r. w S. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nabył od D. i W. braci (...) płyty pilśniowe, sklejkę, płyty (...) i włókninę meblarską o łącznej wartości nie większej niż **138.534,23 zł** pochodzące z przestępstw oszustwa popełnionych na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w B., (...) Sp. z o.o. z/s w S., (...) D. Sp. z o o. z/s w O. W., Zakładów (...) S.A. z/s w C. przy wykorzystaniu prowadzonej przez A. S. działalności gospodarczej pod firmą P. P.H.U (...)-D. A. S. z/s w P. tj. przestępstwa z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – w brzmieniu pierwotnym – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie art.17 § 1 pkt. 6 k.p.k. **postępowanie wobec oskarżonego B. W. (1) umarza.**

9. Na podstawie art. 632 ust 2 k.p.k. kosztami procesu w części, w jakiej umorzono postępowanie obciąża Skarb Państwa.

10. Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych J. B. (1) i J. O. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kosztów sądowych w części obejmującej wydatki Skarbu Państwa, a na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dn. 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierza oskarżonym J. B. (1) i J. O. (1) opłatę w kwocie po 11.100 (jedenaście tysięcy sto złotych) zł.

sędzia Izabela Dehmel

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W latach 90 – tych ubiegłego wieku na terenie całego kraju działało szereg zorganizowanych grup przestępczych, które przy wykorzystaniu kontrolowanych przez siebie podmiotów gospodarczych zajmowały się wyłudzeniem towarów od producentów, a następnie ich odsprzedają innym podmiotom gospodarczym po zaniżonych cenach. Jedną z takich grup była grupa przestępcza, którą kierował M. S. (1), a której członkiem był R. B. (1) – świadek koronny w niniejszej sprawie. Działalność grupy polegała na wykorzystywaniu podmiotów gospodarczych prowadzonych zarówno w ramach jednoosobowych działalności gospodarczych, jak i spółek prawa handlowego kontrolowanych przez członków grupy, które to podmioty nabywały towar od producentów, w tym meble oraz artykuły do ich produkcji,

a następnie odsprzedawały go po zaniżonych cenach szerokiej grupie odbiorców na terenie całego kraju. Każdorazowo pierwsze zakupy były realizowane za gotówkę lub w oparciu o podrobione potwierdzenia przelewów, a następnie po uwiarygodnieniu się przed dostawcami negocjowana była płatność na odroczony termin płatności, przed upływem którego zamawiane były kolejne partie towaru, za które płatność nigdy nie następowała.

W dniu 28 stycznia 1997 roku R. B. (1) zawarł z Przedsiębiorstwem (...) w R. umowę najmu magazynów oraz pomieszczenia biurowego w R. przy ul. (...). Następnie w dniu 01 lutego 1997 roku zarejestrował w Urzędzie Miasta R. działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z siedzibą w R. przy ul. (...). Firma (...) skierowała swoją działalność w 90% na obszar branży meblowej. Plan działalności polegał na tym, że R. B. (1) w ramach działalności PHU (...) nawiązywał współpracę z producentami pianki poliuretanowej oraz mebli i po pierwszych dostawach towaru, za który płacił gotówką wyrabiając sobie w ten sposób dobrą renomę zamawiał kolejne partie towaru na odroczony termin płatności, za który już nie płacił. Pozyskiwany w ten sposób towar R. B. (1) oferował różnym podmiotom, zwłaszcza producentom mebli m. in. B. K. (1) oraz J. O. (1) i J. B. (1) w ramach prowadzonej przez nich działalności gospodarczej PPHU (...) z/s w S..

B. K. (1) prowadził zarejestrowaną na swoją żonę jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą (...), przedmiotem działalności była produkcja mebli. W ramach prowadzonej działalności B. K. (1) nabywał od R. B. (1) artykuły do produkcji mebli, w szczególności piankę poliuretanową, tkaniny obiciowe, sprężyny faliste, pochodzące z przestępstw oszustwa popełnionych przy wykorzystaniu działalności PHU (...) z/s w R., PPHU (...) z/s w B. i MEBEL TOP M. S. (2) z/s w N..

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 05 kwietnia 2016r., sygn. III K 365/09 zmienionym częściowo wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 01 czerwca 2017r., sygn. II AKa 192/16 B. K. (1) został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. m. in. w związku z zakupem towarów w ramach prowadzonej przez R. B. (1) działalności gospodarczej pod firmą PHU (...) z/s w R., PPHU (...) z/s w B. i MEBEL TOP M. S. (2) z/s w N..

Po zakończeniu działalności MEBEL TOP M. S. (2) z/s N. R. B. (1) działając nadal jako członek zorganizowanej grupy przestępczej kontynuował przestępczą działalność wykorzystując podmiot gospodarczy PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C.. PPHU (...) Sp. z o. o. została zawiązana na podstawie aktu notarialnego umowy spółki sporządzonego w Kancelarii Notarialnej J. H. w dniu 4 czerwca 1993 roku (Rep A nr 1825/92). Spółkę tę zarejestrowano następnie w Wydziale VII Gospodarczym Sądu Rejonowego w Częstochowie pod nr (...). Od 20 sierpnia 1998 roku prezesem zarządu spółki był J. M. (1), który w tamtym czasie był też jedynym udziałowcem. W dniu 08 września 1998 roku J. M. (1) sprzedał udziały K. M., który w dniu 21 września 1998 roku został prezesem zarządu spółki. R. B. (1) był nieformalnym współpracownikiem Spółki, które faktycznie kierował jej działalnością. Schemat dokonywania przestępstw był taki sam, jak w przypadku PHU (...) z/s w R., PPHU (...) z/s w B., MEBEL TOP M. S. (2) z/s N. tj. każdorazowo przedstawiciel firmy nawiązywał kontakt z przedstawicielami firm zajmujących się produkcją lub dystrybucją artykułów do produkcji mebli deklarując wolę podjęcia współpracy, zamawiał pierwszą partię towaru, za który dokonywał zapłaty w całości lub w części, po czym zamawiał kolejne partie towaru na odroczony termin płatności nie dokonując zapłaty. Działając w ten sposób (...) Sp. z o. o. z/s w C. dokonała szeregu wyłudzeń towaru.

I tak, w dniu 14 września 1998 roku PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. dokonała zakupu sprężyn falistych w (...) Producent Sprężyn z/s w S. na podstawie faktury VAT nr (...) na kwotę 41.870,40 zł brutto, a następnie w dniu 29 września 1998 roku kolejnego zakupu na podstawie faktury VAT nr (...) na kwotę 18.556,20 zł.

PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. nie dokonała na rzecz (...) Producent Sprężyn z/s w S. płatności za dostarczony towar w żadnym zakresie, tj. w łącznej kwocie 60.426,60 zł. Dodatkowo producent wystawił faktury na łączną kwotę 8.528, z tytułu niezwrócenia przez PPHU (...) Sp. z o. o. palet, na których dostarczony został towar.

Sprężyny faliste o wartości co najmniej 30.000 zł zostały zakupione przez B. K. (1) w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

dowód: zeznania świadka R. K. (1) k. 36480v-36481

W dniu 12 sierpnia 1998 roku J. M. (1), działający jako prezes zarządu PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. podpisał z (...) S.A. z/s w K. umowę o współpracy handlowej. W tym samym dniu J. M. (1) złożył zamówienie na dostawę materiałów obciowych. W dniu 14 sierpnia 1998 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 70.247,02 zł brutto, faktura VAT nr (...) na kwotę 1.968,12 zł brutto i faktura VAT nr (...) na kwotę 8.231,66 zł brutto, wszystkie z odroczonym terminem płatności na okres 30 dni. W dniu 14 sierpnia 1998 roku materiały obciowe o łącznej wartości 80.446,86 zł brutto zostały dostarczone do PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. przez kierowcę producenta R. B. (2).

PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. nie dokonała na rzecz (...) S.A. z/s w K. płatności za dostarczony towar w żadnym zakresie, tj. w łącznej kwocie 80.446,86 zł brutto.

(...) obciowe o wartości co najmniej 30.000 zł zostały zakupione przez B. K. (1) w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

dowód: zeznania świadków: J. J. (3) k. 5544v-5545, R. B. (2) k. 5547v, umowa o współpracy k. 5508-5511, zamówienie k. 5512-5513, faktury k. 5515, 5517, 5519, specyfikacja zbiorcza k. 5516, 5518, 5520

W sierpniu 1998 roku J. M. (1) działając jako prezes zarządu PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. pojechał do (...) S.A. z/s w K. proponując nawiązanie współpracy handlowej. Następnie w dniu 21 sierpnia 1998 roku złożył zamówienie na dostawę towaru, po czym w dniu 26 sierpnia 1998 roku prezes zarządu (...) S.A. przedstawił na piśmie warunki płatności oraz zaproponował podpisanie długotrwałej umowy handlowej, a J. M. (1) zadeklarował wolę podjęcia współpracy jednakże, z uwagi na przesuwanie przez J. M. (1) terminu spotkania do podpisania umowy nie doszło. Jednocześnie J. M. (1) składał kolejne zamówienia, na podstawie których następowały kolejne dostawy towaru. W okresie od dnia 26 sierpnia 1998 roku do dnia 07 października 1998 roku (...) S.A. z/s w K. sprzedała PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. towar w postaci płyt wiórowych o łącznej wartości 1.024.864,66 zł, za który nie otrzymała zapłaty.

Towar o wartości co najmniej 90.000 zł został zakupiony przez B. K. (1) w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

Towar o wartości co najmniej 300.000 zł został zakupiony przez D. i W. C. (1). Następnie płyty wiórowe o nieustalonej wartości fakturowej w ilości jednego tira D. i W. C. (1) sprzedali B. W. (1) za kwotę co najmniej 22.000 zł.

dowód: zeznania świadka P. P. (1) k. 5662-5665, wyjaśnienia i zeznania D. C. i W. C. (1), wezwanie do zapłaty k. 5677-5678

W kwietniu 1998 roku W. S. (1) działając w ramach zarejestrowanej na niego działalności gospodarczej PPHU (...) z/s w B. skontaktował się z (...) S.A. w K. informując, że jest zainteresowany zakupem płyt pilśniowych. W dniu 09 kwietnia 1998 roku, na podstawie faktury VAT nr (...) nabył towar o wartości 33.659,99 zł brutto, dokonując częściowej zapłaty w kwocie 6.500 zł, następnie w dniu 16 kwietnia 1998 roku na podstawie faktury VAT nr (...) nabył towar o wartości 32.609,14 zł i w dniu 29 kwietnia 1998 roku na podstawie faktury VAT nr (...) nabył towar o wartości 42.240,79 zł brutto i na podstawie faktury VAT nr (...) towar o wartości 23.870,96 zł brutto.

PPHU (...) z/s w B. nie dokonała na rzecz (...) S.A. w K. płatności za dostarczony towar w łącznej kwocie 125.872,88 zł.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 05 kwietnia 2016r., sygn. III K 365/09 zmienionym częściowo wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 01 czerwca 2017r., sygn. II AKa 192/16 B. K. (1) został uznany za winnego m. in. popełnienia występku z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (zarzut II a/o) polegającego m. in. na tym, że w okresie od kwietnia do czerwca 1998 roku nabył od ustalonej osoby rzeczy o wartości 30.000 zł uzyskane za pomocą czynów zabronionych w postaci ich wyłudzenia z (...) S.A. w K. (pkt II b wyroku SA).

(...) S.A. w K. nie podejmowały współpracy handlowej z PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C..

dowód: ze znania świadków: B. M. k. 10470v-10471, M. W. k. 36495

W dniu 15 września 1998 roku J. M. (1), działający jako prezes zarządu PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. złożył w Zakładach (...) w P. (obecnie (...) S.A. z/s w P.) zamówienie na dostawę płyt pilśniowych. W dniu 21 września 1998 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 9.267,34 zł, w dniu 22 września 1998 roku faktura VAT nr (...) na kwotę 8.467,87 zł brutto, w dniu 25 września 1998 roku faktura VAT nr (...) na kwotę 27.357,08 zł brutto, faktura VAT nr (...) na kwotę 20.743,51 zł brutto i faktura VAT nr (...) na kwotę 23.594,21 zł brutto i w dniu 03 października 1998 roku faktura VAT nr (...) na kwotę 27.820 zł brutto.

Każdorazowo płyty pilśniowe odbierane były transportem zewnętrznym i dostarczane do siedziby PPHU (...) Sp. z o. o.

PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. dokonała w całości płatności za fakturę VAT nr (...), fakturę VAT nr (...) i fakturę VAT nr (...) w łącznej wysokości 45.092,29 zł. Do zapłaty pozostała kwota 72.157,72 zł, która nie została uiszczona.

dowód: zeznania świadka B. B. (3) k. 36235v-36236, faktury k. 36243, 36244, 36245, 36246, 36248, 36250, zamówienia k. 36240, 26242, upoważnienia k. 36241, 36247, 36249, 36251

W dniu 13 stycznia 1990 roku J. B. (1) zarejestrował działalność gospodarczą pod nazwą PPHU (...) z/s w S., której przedmiotem był handel meblami w szczególności eksport mebli do krajów byłego ZSRR. J. B. (1) odpowiedzialny był za sprawy finansowe, dokonywał płatności, jednocześnie podejmował ostateczne decyzje dotyczące podjęcia współpracy z danym kontrahentem, decyzje o zakupach, a także cenach. Od momentu rozpoczęcia działalności w firmie zatrudniony był J. O. (1), do obowiązków którego należały sprawy handlowe, nadzór nad pracownikami magazynowymi oraz dokonywanie odpraw celnych. J. O. (1) formalnie był jedynie pracownikiem PPHU (...), jednakże faktycznie pełnił znaczącą rolę w prowadzonej przez J. B. (1) działalności, co więcej obaj w ramach innych podmiotów gospodarczych byli współnikami, co w odbiorze zewnętrznym, w tym u pracowników PPHU (...) rodziło przekonanie, że są jej współwłaścicielami. Za kontakty z producentami, od których PPHU (...) kupowała meble odpowiedzialny był J. B. (1), J. O. (1) oraz pracownicy A. O. i R. S. (1).

Firma prężnie się rozwijała z uwagi na duży popyt na meble, przy czym z uwagi na zbyt małą podaż problemem był ich zakup od producentów, a składane przez J. zamówienia były realizowane jedynie w kilku, bądź kilkunastu procentach. W latach 1997 – 1998 kontrahentami PPHU (...) było około 1200 podmiotów.

W maju 1997 roku R. B. (1) nawiązał kontakt z pracownikami J. R. S. (1) i A. O., a następnie przyjechał do siedziby firmy w S.. R. B. (1) przedstawił się jako prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...) z/s w R., przedłożył dokumenty rejestrowe oraz wskazał, że jego firma pośredniczy w handlu meblami, a z racji tego, że jest importerem pianki poliuretanowej z Czech (potrzebnej do ich produkcji) za jej dostawę otrzymuje w barterze meble różnych producentów w terenów Polski południowo- wschodniej. Okazał też katalogi z meblami różnych producentów oraz poprosił J. B. (1) i J. O. (1) o wskazanie producentów mebli, których towarem są zainteresowani oferując, że jako pośrednik może dostarczać je w cenie o 5 % niższej od ceny producenta. Niższą cenę tłumaczył upustem marży, jaki uzyskuje z racji bardzo dużych zakupów oraz barterowymi rozliczeniami za piankę poliuretanową. J. B. (1) i J. O. (1) zdecydowali się na podjęcie współpracy z firmą (...), R. B. (1) pojawiał się w siedzibie firmy (...) pytając jakim asortymentem mebli firma jest zainteresowana, osobiście też odbierał wystawiane przez J. zamówienia na towar. Towar dostarczany był do magazynów firmy (...) w S. na podstawie faktur wystawianych przez PHU (...) (faktury wystawiane w okresie od 09.05.1997r. do 31.07.1997r.), płatność dokonywana była przelewem bankowym, bądź gotówkowo, niekiedy R. B. (1) uzależniał kolejną dostawę mebli od dokonania płatności za towar wynikającej z poprzedniej faktury.

dowód: wyjaśnienia J. B. (1), J. O. (1), A. O. k. 11573-11576, k. 11597-11598 – tom 63, R. S. (1), zeznania R. B. (1) k. 11219-11228, faktury k. 11230, 11233, 11242, 11246, 11248, 11252, 11258, 11263, 11265, 11267, 11271, 11273, 11275, 11277, 11279, 11281, 11282, 11283, 11286, 11287, 11288.

Jednocześnie A. O. i R. S. (1), z uwagi na oferowanie przez R. B. (1) mebli w cenach niższych od cen, w jakich PPHU (...) dokonywała zakupów od producentów dzwonił do fabryk mebli, gdzie każdorazowo uzyskiwali zapewnienie, że meble sprzedawane przez PHU (...), sprzedawane są w takich samych cenach, jak pozostałym odbiorcom.

Do maja 1997 roku R. B. (1) wywiązywał się ze zobowiązań finansowych wynikających z zwartej umowy najmu powierzchni magazynowych w R. przy ul. (...), po czym w lipcu 1997 roku w związku z brakiem płatności czynszu najmu umowa została wypowiedziana, a R. B. (1) wynajmował pomieszczenia od S. K. (1) w miejscowości W..

W dniu 25 września 1997 roku R. B. (1) w ramach firmy (...) kupił w (...) S.A. w O. meble, które na podstawie telefonicznego zlecenia R. B. (1) odebrał własnym transportem C. K. i zawiózł je do magazynu PHU (...) w W.. Po kilku dniach R. B. (1) zlecił C. K. odbiór mebli zakupionych przez PHU (...) w firmie (...) w P. koło K. i przywiezienie ich do magazynu w W., które to zlecenie realizował pracownik C. K.. Po przyjeździe do magazynu kierowca stwierdził, że firma (...) już nie istnieje, a magazyn jest pusty, o czym poinformował C. K., a ten bezskutecznie próbował skontaktować się z R. B. (1). C. K. nie mając co zrobić z należącym – jak sądził – do firmy (...) towarem zadzwonił do J. B. (1), z którym wcześniej współpracował, pytając czy mógłby rozładować meble w magazynie firmy (...), na co ten wyraził zgodę. Następnego dnia rano C. K. udał się do siedziby firmy (...) w W., na miejscu stwierdził, że firma zniknęła, a właściciel posesji S. K. (1) nie potrafił wyjaśnić, co się stało. C. K. nie udało się też dodzwonić do R. B. (1), kilkukrotnie dzwonił również do J. B. (1) chcąc uzyskać informacje na temat firmy (...), jednak ten nie potrafił odpowiedzieć na to pytanie i był sytuacją zdziwiony.

W tym samym czasie do PPHU (...) zaczęli dzwonić producenci mebli chcący uzyskać informacje na temat PHU (...), mówiąc, że firma ta nie dokonała płatności za zakupiony od nich towar. Wtedy też doszło do sytuacji, że F. W. (1) – właściciel B. (...) wobec którego R. B. (3) nie wywiązał się z płatności za zakupiony towar, na placu należącym do PPHU (...) przez okres kilku godzin blokował swoim samochodem samochód R. B. (1), uniemożliwiając mu wyjazd, a w tym czasie jego pracownicy z magazynu PHU (...) w W. wywieźli towar o wartości odpowiadającej wartości mebli pobranych z B. (...).

Następnie J. B. (1) i J. O. (1) uzyskali od S. K. (1) informację, że B. C. i F. W. (1) – właściciele firmy (...) przyjechali do magazynów (...) w W., skąd zabrali meble innych producentów, a także meble wyprodukowane przez B. (...), które zostały sprzedane PHU (...) i za które nie została uiszczona należność, a także że R. B. (1) zniknął.

dowód: wyjaśnienia S. K. (1) k. 13448, 13469-13472, 13481-13482, 13539, R. S. (1) k. 12148-12149, k. 12152, A. O. k. 11583 - tom 63

We wrześniu 1997 roku planując zakończenie działalności PHU (...) podjął działania mające na celu powołanie kolejnego podmiotu gospodarczego w ramach, którego miały być wyłudzane kolejne towary od producentów mebli. W tym celu spotkał się J. P. (1) i jego znajomym J. K. i przedstawił im zasady, na jakich działała firma (...) wskazując, że na tych samych zasadach działać będzie pod szyldem nowego podmiotu, a J. P. (1) wyraził zainteresowanie zarejestrowaniem działalności gospodarczej na swoje nazwisko.

W dniu 27 października 1997 roku J. P. (1) na polecenie R. B. (1) zarejestrował w Urzędzie Miejskim w B. działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z siedzibą w B. przy ulicy (...). W tym samym dniu J. P. (1) podpisał umowę najmu lokalu przy ul. (...) w B., w której mieściło się biuro firmy Korso, a także została podpisana umowa najmu lokalu handlowo – magazynowego o powierzchni 1 400 m² w B. przy ul. 1 maja 19, w której został otwarty salon meblowy. Nadto zatrudnieni zostali pracownicy A. W., której zadaniem było „pilnowanie sklepu” oraz G. O. i J. E., którzy zajmowali się załadunkiem i rozładunkiem mebli oraz ich montażem.

Do B. przyjechał również J. K., który zamieszkał z J. P. (1) i R. B. (1) w wynajmowanym mieszkaniu przy ul. (...). W dniu 15 października 1997 roku J. K. zawarł umowę o pracę w firmie PHU (...) w charakterze magazyniera, przy czym do jego obowiązków należało m.in. przyjmowanie dostaw, załadunek towaru, kontakt z kierowcami, montaż mebli.

R. B. (1) wykorzystując swoją znajomość rynku meblowego z działalności prowadzonej działalności w ramach PHU (...) wykorzystując osobę J. P. (1) nawiązał kontakty handlowe z producentami mebli z całego kraju. W ramach działalności firmy PHU (...) składał u producentów mebli wskazanych mu przez R. B. (1) zamówienia na niewielkie ilości towaru. Za pierwszą dostawę mebli regulowano należność, po czym zamawiano kolejne partie towaru. Za nowe zamówienia regulowano płatność jedynie w części, bądź tytułem zabezpieczenia płatności J. P. (1) podpisywał weksle. Zamówiony towar dostarczany był wynajętym transportem do firmy salonu firmy (...) w B. przy ul. 1-go maja 19.

W ramach szukania rynku zbytu na wyłudzone meble R. B. (1) skontaktował się ponownie z R. S. (1) i A. O. – pracownikami PPHU (...) z/s w S., którzy odpowiedzialni byli w firmie za zakup towarów. R. S. (1) i A. O., którzy wynagradzani byli prowizyjnie (otrzymywali 20 % wypracowanych w firmie zysków, a zatem wyższa sprzedaż przekładała się wprost na wysokość ich wynagrodzeń) byli zainteresowani pozyskaniem odpowiedniego asortymentu mebli, co z uwagi na zbyt niską podaż było utrudnione. R. B. (1) poinformował R. S. (1), że otwiera salon meblowy w B., w którym ma w asortymencie meble wielu producentów. R. S. (1) i A. O. o propozycji współpracy ze strony R. B. (1) powiadomili J. B. (1) i J. O. (1). Następnie J. O. (1) z R. S. (1) udali się do salonu meblowego w B., gdzie J. O. (1) wybrał kilkanaście zestawów mebli, za które ustalona została cena w wysokości niższej o około 30 % od ceny producenta, za które zapłacił gotówką i które zostały zawiezione do magazynu w S..

Od tego czasu J. B. (1) i J. O. (1) rozpoczęli ponowną współpracę z R. B. (1) w ramach prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą PHU (...) z/s w B..

dowód: wyjaśnienia J. O. (1) k. 11367, R. S. (1) k. 12153-12154, A. O. k. 11583, k. 11597 – tom 63, k. 11725-11727 – tom 64, J. P. (1) k. 35739, T. P. k. 35834

W połowie grudnia 1997 roku R. S. (1) spotkał się z R. B. (1) i J. P. (1) w restauracji w okolicach R., gdzie z katalogów otrzymanych od R. B. (1) wybrał meble, których zakupem zainteresowana była PPHU (...), które to meble następnie zostały dostarczone do PPHU (...) w dniach od 20 do 22 grudnia 1997 roku.

J. B. (1) i J. O. (1) dokonywali zakupów mebli od R. B. (1) wyłudzonych przy wykorzystaniu PHU (...) w cenie co najmniej o 10 – 30 % niższej od ceny fabrycznej, bez faktury, każdorazowo za gotówkę.

dowód: wyjaśnienia R. S. (1) k. 12172-12173 – tom 66, A. O. k. 11727 – tom 64, J. P. (1) k. 35739 – tom 191

W dniu 28 listopada 1997 roku J. P. (1) przyjechał do salonu (...) Sp. z o. o. z/s w W., gdzie podpisał umowę o współpracy handlowej oraz złożył zamówienie na trzy komplety włoskich mebli wypoczynkowych. W dniu 3 grudnia 1997 roku (...) Sp. z o. o. wystawiła na rzecz PHU (...) fakturę VAT nr (...) na kwotę 8.200 zł brutto oraz faktura VAT nr (...) na kwotę 20.150, 39 zł brutto, obie z terminem płatności 50 dni. (...) zostały przywiezione do salonu meblowego firmy (...) w B. w dniu 04 grudnia 1997 roku transportem zewnętrznym, a następnie sprzedane. W związku z niedokonaniem przez J. P. (1) płatności za dostarczony towar oraz zbliżającym się terminem płatności pracownik (...) Sp. z o. o. G. C. próbował skontaktować się z J. P. (1), jednakże ten nie odbierał telefonów. W związku z tym w dniu 20 stycznia 1998 roku pojechał do B. do siedziby firmy (...), gdzie stwierdził, że salon meblowy jest zamknięty, w środku nie ma żadnych mebli, a na drzwiach znajdowała się informacja, że firma przestała istnieć z dniem 23 grudnia 1997 roku.

dowód: zeznania świadków: G. C. k. 335v-337, R. S. (2) k. 338v-339, umowa o współpracy k. 341-343, faktury i specyfikacja towaru k. 345, 346, 347, 348.

W dniu 20 listopada 1997r. J. P. (1) złożył w Zakładach (...) w C. pisemne zamówienie na meble dołączając do niego dokumenty rejestrowe PHU (...). W dniu 03 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) o wartości 21.091,36 zł brutto, a następnie w tym samym dniu meble zostały dostarczone do salonu firmy (...) w B. przez kierowcę P. K. (1) – pracownika zewnętrznej firmy transportowej. Następnie meble o wartości nie większej niż 19.000 zł zostały

zakupione przez PPHU (...) i w dniu 06 grudnia 1997 roku zostały zawiezione na zlecenie PHU (...) przez kierownicę S. K. (2) z salonu w B. do magazynu PPHU (...) w S..

PHU (...) w żadnym zakresie nie dokonała na rzecz Zakładów (...) w C. płatności za dostarczony towar.

Podczas przeszukania pomieszczeń wynajmowanych przez PHU (...) w B. przy ul. (...) w dniu 29 stycznia 1998 roku znaleziono dwie paczki mebli wyprodukowanych przez Zakłady (...) w C. o wartości 1.412,76 zł brutto, które zostały zwrócone producentowi.

dowód: zeznania świadków: Z. W. k. 273-v-274, 289v, O. S. k. 279v-280., P. K. (1) k. 281-283, S. K. (2) k. 147v-148, faktury k. 278

dokumentacja zdjęciowa k. 283-288, protokół przeszukania k. 130v (poz. 12, 28 protokołu), pokwitowanie k. 144.

W dniu 11 listopada 1997r. J. P. (1) przesłał faxem do (...) Fabrykach (...) w Z. zamówienie na meble o wartości około 40.000 zł. M. Ż. będąca Kierownikiem Regionu ds. Zbytu w telefonicznej rozmowie z J. P. (1) poinformowała go, że może dostarczyć towar o wartości nie większej niż 9.000 zł, przy czym płatność ma nastąpić w wysokości 50% wartości w dniu dostawy mebli, a pozostała kwota w odroczonym terminie płatności wynoszącym 21 dni, na co ten wyraził zgodę. W dniu 04 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) o wartości 9.295,30 zł brutto, a następnie w tym samym dniu meble zostały dostarczone do salonu firmy (...) w B. przez kierownicę P. K. (2) – pracownika zewnętrznej firmy transportowej. W dniu dostawy J. P. (1) przekazał kierowcy kwotę 2.000 zł tytułem zapłaty za meble, pozostała kwota 7.285,30 zł brutto nie została zapłacona.

Następnie meble o wartości 9.295,30 zł brutto, zostały zakupione przez PPHU (...) i w dniu 06 grudnia 1997 roku zostały zawiezione na zlecenie PHU (...) przez kierownicę S. K. (2) z salonu w B. do magazynu PPHU (...) w S.. Wartość mebli zakupionych przez PPHU (...), za które PHU (...) nie dokonała płatności na rzecz producenta (...) Fabrykach (...) w Z. wynosiła 7.285,30 zł brutto.

dowód: zeznania świadka: M. Ż., k. 491v-492, S. K. (2) k. 147v-148, zamówienie k. 494, faktury k. 495, wezwania do zapłaty k. 497, dokumentacja zdjęciowa k. 498-504.

W połowie listopada 1997 roku J. P. (1) skontaktował się telefonicznie z pracownikiem (...) S.C. B. S. z/s w N., a następnie przysłał faxem zamówienie na meble oraz dokumenty rejestrowe firmy. Następnie w dniu 22 listopada 1997 roku przyjechał do N., gdzie podczas spotkania podpisana została umowa o współpracy oraz ustalony został termin dostawy na dzień 05 grudnia 1997 roku. W dniu 05 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 28.055,99 zł brutto, a następnie w tym samym dniu meble zostały dostarczone do salonu firmy (...) w B. przez J. O. (2) – współnika (...) S.C. Z uwagi na ustalenie odroczonego terminu płatności J. P. (1) wystawił weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową. Następnie meble o wartości co najmniej 20.000 zł zostały zakupione przez PPHU (...) i w dniu 06 grudnia 1997 roku zostały zawiezione na zlecenie PHU (...) przez kierownicę S. K. (2) z salonu w B. do magazynu PPHU (...) w S., natomiast jeden komplet wypoczynkowy o nazwie E. o wartości fakturowej 6.131 zł brutto został zabrany przez T. M..

PHU (...) w żadnym zakresie nie dokonała na rzecz (...) S.C. B. S. z/s w N. płatności za dostarczony towar.

dowód: zeznania świadka J. O. (2) k. 414v-415, S. K. (2) k. 147v-148, R. B. (1) k. 47861, faktura k. 416, weksel in blanco k. 421, deklaracja wekslowa k. 417, umowa o współpracy k. 418-420.

W dniu 20 listopada 1997r. J. P. (1) przesłał faxem do Fabryki (...) z/s w G. zamówienie na zestawy meblowe pakowane w paczkach. W dniu 05 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) o wartości 11.194,65 zł brutto, z odroczonym terminem płatności na okres 14 dni. W tym samym dniu meble zostały dostarczone do salonu firmy (...) w B. transportem producenta.

Następnie meble o wartości 11.194,65 zł brutto, zostały zakupione przez PPHU (...) i w dniu 06 grudnia 1997 roku zostały zawiezione na zlecenie PHU (...) przez kierowcę S. K. (2) z salonu w B. do magazynu PPHU (...) w S..

W dniu 18 grudnia 1997r. J. P. (1) złożył kolejne zamówienie na komplety meblowe pakowane w paczkach. W dniu 20 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) o wartości 14.481,74 zł brutto i faktura VAT nr (...) o wartości 10.997,06 zł brutto, obie z odroczone terminem płatności na okres 14 dni. W tym samym dniu meble zostały dostarczone do salonu firmy (...) w B. przez producenta dwoma samochodami, w tym przez kierowcę B. N.. Kierowcy wykonującemu z ramienia firmy (...) transport został przedłożony przez przedstawiciela firmy (...) podrobiony przez R. B. (1) odcinek (...) potwierdzający polecenie przelewu kwoty wynikającej z faktury VAT nr (...) o wartości 11.194,65 zł brutto, za towar dostarczony w dniu 05 grudnia 1997r., który to dokument stanowił podstawę rozładunku kolejnej partii towaru. PHU (...) nie dokonała płatności na rzecz producenta Fabryki (...) z/s w G. w kwocie 36.673,45 zł.

Następnie meble o wartości 25.478,80 zł brutto, zostały zakupione przez PPHU (...) i w dniu 20 grudnia 1997 roku zostały zawiezione na zlecenie PHU (...) transportem zewnętrznym z salonu w B. do magazynu PPHU (...) w S..

dowód: zeznania świadków: T. S. k. 446v-447, E. S. k. 449-449v, B. N. k. 448v, S. K. (2) k. 147v-148, J. M. (2) (k. 370v-371v), H. W. (k. 368-370), J. P. (2) k. 150v, zamówienie k. 450, polecenie przelewu k. 453, faktury k. 454, 455, 456, informacja o zadłużeniu k. 47644

Na początku grudnia 1997r. J. P. (1) złożył w Zakładzie (...) z/s w M. zamówienie na meble. W dniu 10 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) o wartości 8.571,72 zł, a następnie w tym samym dniu meble zostały dostarczone do salonu firmy (...) w B. przez kierowcę J. P. (2) – pracownika zewnętrznej firmy transportowej. Faktura została zapłacona w całości. Po dokonaniu płatności J. P. (1) złożył kolejne zamówienie na meble. W dniu 20 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) o wartości 21.004,74 zł i faktura VAT (...) o wartości 8.683,96 zł. W dniu 20 grudnia 1997 roku do siedziby firmy do miejscowości O. gm. M., na zlecenie J. P. (1) przyjechał kierowca H. W., który po załadunku zawiózł meble do salonu (...) w (...) Białej, a następnie otrzymał od J. P. (1) zlecenie na przewóz mebli do S.. (...) o wartości 24.778,98 zł zostały zakupione przez PPHU (...) i w dniu 21 grudnia 1997 roku zostały zawiezione na zlecenie PHU (...) przez kierowcę H. W. do magazynu PPHU (...) w S..

PHU (...) nie dokonała na rzecz Zakładu (...) z/s w M. płatności za dostarczony towar w łącznej kwocie 29.688,70 zł.

Podczas przeszukania pomieszczeń wynajmowanych przez PHU (...) w B. przy ul. (...) w dniu 29 stycznia 1998 roku znaleziono meble wyprodukowane przez Zakładu (...) z/s w M. o wartości 4.909,72 zł brutto, które zostały zwrócone producentowi.

dowód: zeznania świadków: W. W. (3) k. 226v-227, J. M. (2) k. 370v-371v, H. W. k. 368-369, faktury k. 229, 232, 233, dowodu KP k. 230, upoważnienia k. 231, protokół przeszukania k. 130v (poz. 1-11, 13, 17-27 protokołu)

W dniu 10 grudnia 1997r. J. P. (1) przyjechał do firmy (...), który miał podpisaną umowę o akwizycję z Przedsiębiorstwem Produkcyjno – Usługowo – Handlowym (...) s.c. z/s w C., gdzie zamówił trzy komplety mebli wypoczynkowych. W dniu 12 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 3.843 zł brutto, faktura VAT nr (...) na kwotę 4.699 zł brutto i faktura VAT nr (...) na kwotę 5.454 zł brutto. Faktura VAT nr (...) została zapłacona gotówką, natomiast należność za faktury VAT nr (...) miała zostać zrealizowana na podstawie wystawionego przez J. P. (1) weksla na zlecenie, który miał zostać zrealizowany w (...) S.A. II Oddział w B.. W dniu 12 grudnia 1997 roku W. C. (2) własnym transportem dostarczył komplety wypoczynkowe do salonu PHU (...) w B.. Około 18 grudnia 1997 roku W. C. (2) ponownie przyjechał do salonu PHU (...) i zaoferował J. P. (1) do sprzedaży kolejne dla komplety wypoczynkowe, na co ten wyraził zgodę. W dniu 20 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 12.485,60 zł brutto, której płatność, jak uprzednio miała zostać zrealizowana na podstawie wystawionego przez J. P. (1) weksla na zlecenie, który miał zostać zrealizowany w (...) S.A. II Oddział w B.. W tym samym dniu meble zostały dostarczone przez W. C. (2) do salonu firmy (...) w B..

(...) o wartości co najmniej 12.485,60 zł zostały zakupione przez PPHU (...) i w dniu 21 grudnia 1997 roku zostały zawiezione na zlecenie PHU (...) do magazynu PPHU (...) w S..

PHU (...) nie dokonała na rzecz Przedsiębiorstwem Produkcyjno – Usługowo – Handlowym (...) s.c. płatności za dostarczony towar w łącznej kwocie 21.026,60 zł.

dowód: zeznania świadków: W. C. (2) k. 121v-122v, S. K. (2) k. 147v-148, H. W. k. 368-369, faktury k. 123, 124, 125, 126, kserokopii weksli k. 127

Na początku grudnia 1997r. J. P. (1) złożył w Fabryce (...) z/s w T. zamówienie na meble. W dniu 17 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 5.399,72 zł brutto, a następnie w tym samym dniu meble zostały dostarczone do salonu firmy (...) w B. przez M. P. (1) – pracownika producenta. Faktura została zapłacona w całości. Po dokonaniu płatności J. P. (1) złożył kolejne zamówienie na meble. W dniu 20 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 14.598,52 zł brutto, a meble w tym samym dniu zostały przywiezione do salonu (...) w (...) Białej.

(...) o wartości 14.598,52 zł brutto zostały zakupione przez PPHU (...) i w dniu 21 grudnia 1997 roku zostały zawiezione na zlecenie PHU (...) do magazynu PPHU (...) w S..

PHU (...) nie dokonała na rzecz Fabryki (...) z/s w T. płatności za dostarczony towar w łącznej kwocie 14.598,52 zł brutto.

Podczas przeszukania pomieszczeń PPHU (...) w R. przy ul. (...) dokonanego w dniu 05 marca 1998 roku znaleziono fakturę VAT nt 969/97 z dnia 17 grudnia 1997 roku wystawioną przez Fabrykę (...) z/s w T. na rzecz PHU (...) z/s w B. oraz dokument WZ z dnia 17 grudnia 1997 roku.

Podczas przeszukania magazynu PPHU (...) w S. przy ul. (...) w dniu 05 marca 1998 roku ujawniono jedenaście kompletów mebli wyprodukowanych przez Fabrykę (...) z/s w T..

dowód: zeznania świadków: D. S. k. 603v-604, M. P. (1) k. 605v-606, Z. Z. k. 607v, faktury k. 608, 614, dokumenty WZ k. 609, 610, 615, protokół przeszukania k. 630-631 z załącznikiem k. 637, 638, protokół przeszukania k. 770-771

W dniu 20 listopada 1997r. J. P. (1) złożył w (...) S.A. w G. zamówienie na meble. W dniu 17 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na łączną kwotę 18.829,45 zł brutto, a następnie w tym samym dniu meble zostały dostarczone do salonu firmy (...) w B. przez zewnętrzną firmę transportową.

Następnie meble o wartości nie większej niż 6.000 zł zostały zakupione przez PPHU (...) i w dniu 21 grudnia 1997 roku zostały dostarczone na zlecenie PHU (...) do magazynu PPHU (...) w S..

PHU (...) nie dokonała na rzecz (...) S.A. w G. płatności za dostarczony towar w łącznej kwocie 18.829, 45 zł brutto.

dowód: zeznania świadków: P. W. k. 376v-377, K. L. k. 378v-379

faktury k. 386, 391, 393, zamówienie k. 384, dokumenty WZ k. 389, 390, 392, 394

Na początku grudnia J. P. (1) złożył w Zakładzie Produkcyjno – Handlowo – Usługowym (...) z/s w N. telefoniczne zamówienie na meble. W dniu 12 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 7.378,01 zł brutto, z odroczonym terminem płatności na okres 14 dni. W tym samym dniu R. R. (1) – pracownik producenta dostarczył meble do salonu PHU (...) w B..

PHU (...) nie dokonała na rzecz Zakładu (...) – Usługowego K. z/s w N. płatności za dostarczony towar w żadnym zakresie.

dowód: zeznania świadka M. K. (1) k. 506v, faktura k. 507.

W listopadzie 1997r. J. P. (1) złożył w (...) S.A. z/s w P. zamówienie na meble, przedkładając dokumenty rejestrowe PHU (...). W dniu 09 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 7.697,27 zł brutto oraz faktura VAT nr (...) na kwotę 4.829,05 zł brutto, a następnie w tym samym dniu meble zostały dostarczone do salonu firmy (...) w B. przez kierowcę S. K. (2) – pracownika zewnętrznej firmy transportowej. Faktura została zapłacona w całości. Po dokonaniu płatności J. P. (1) złożył kolejne zamówienie na meble. W dniu 16 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 31.281,68 zł brutto i w dniu 18 grudnia 1997 roku faktura VAT nr (...) na kwotę 8.853,41 zł brutto. Do faktury VAT nr (...) wystawiono fakturę korygującą nr (...) z dnia 31 grudnia 1997 roku na kwotę 5.284,55 zł brutto, z związku z czym finalna kwota wynikająca z faktury VAT nr (...) wynosiła 3.568,86 zł brutto. W dniu 18 grudnia 1997 roku do siedziby (...) S.A., na zlecenie J. P. (1) przyjechał kierowca J. P. (2), jednakże z uwagi na braki w dokumentacji i dokonanie w całości zapłaty za pierwszą dostawę odmówiono załadunku. W dniu 19 grudnia 1997 roku do siedziby producenta przyjechał J. P. (1), który dokonał płatności zaległości z pierwszej dostawy, a także z uwagi na ustalenie odroczonego terminu płatności wystawił dwa weksle in blanco wraz z deklaracją wekslową. Po dokonaniu formalności meble zostały załadowane i zawiezione przez J. P. (2) do salonu (...) w (...) Białej. Łączna wartość mebli wynikająca z faktur VAT nr (...) wynosiła 34.850,54 zł brutto.

PHU (...) nie dokonała na rzecz (...) S.A. z/s w P. płatności za dostarczony towar w łącznej kwocie 34.850,54 zł.

(...) o wartości 34.850,54 zł zostały zakupione przez PPHU (...) i w dniu 21 grudnia 1997 roku zostały zawiezione na zlecenie PHU (...) do magazynu PPHU (...) w S..

dowód: zeznania świadków: W. O. k. 422v, K. T. k. 423v-424v, S. K. (2) k. 148, J. P. (2) k. 150-151, J. M. (2) k. 370v-371v, H. W. k. 368-369, wyjaśnienia R. S. (1) k. 12154, faktury k. 431, 432, 435, 437, faktura korygująca k. 439, upoważnienie k. 429, dowody wpłaty k. 433, 434, specyfikacja k. 436, 438, deklaracja wekslowa k. 441

W dniu 20 listopada 1997r. J. P. (1) złożył w (...) z/s w N. zamówienie na komplety wypoczynkowe, przedkładając dokumenty rejestrowe PHU (...). W dniu 04 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 33.200 zł brutto z odroczonym terminem płatności na okres 30 dni, a następnie w tym samym dniu meble zostały dostarczone do salonu firmy (...) w B. przez pracownika producenta I. P.. Przed upływem okresu płatności, J. P. (1) złożył kolejne zamówienie, jednakże właściciel uzależnił kolejną dostawę od dokonania płatności, w związku z czym J. P. (1) przekazał informację, że dokona częściowej płatności za pobrany towar. W dniu 16 grudnia 1997 roku I. P. pojechał do salonu (...) w kolejną dostawą kompletów wypoczynkowych i po okazaniu potwierdzenia przelewu na kwotę 13.000 zł dokonał rozładunku mebli. W dniu 16 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 38.300,01 zł brutto. Faktura VAT nr (...) została zapłacona w części tj. co do kwoty 13.000 zł, faktura VAT nr (...) nie została zapłacona w całości.

PHU (...) nie dokonała na rzecz (...) z/s w N. płatności za dostarczony towar wynikającej z faktur VAT nr (...) i nr VAT nr 89/97/VAT, w łącznej kwocie 58.500 zł.

(...) o wartości co najmniej 32.000 zł zostały zakupione przez PPHU (...) i w dniu 06 grudnia 1997 roku i 21 grudnia 1997 roku zostały zawiezione na zlecenie PHU (...) do magazynu PPHU (...) w S..

dowód: zeznania świadków: I. P. k. 327v-328, S. K. (2) k. 148, J. P. (2) k. 150-151, J. M. (2) k. 370v-371v, H. W. k. 368-369, faktury k. 331, 333, zamówienie k. 329, dowód wpłaty k. 332, dokument WZ k. 334

W dniu 08 grudnia 1997r. J. P. (1) złożył w (...) Sp. z o.o. w W. Oddział w K. zamówienie na meble, przedkładając dokumenty rejestrowe PHU (...). W dniu 10 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 6.150 zł brutto, faktura VAT nr (...) na kwotę 8.750 zł brutto, faktura VAT nr (...) na kwotę 5.588 zł brutto, wszystkie z odroczonym terminem płatności na okres 30 dni, a następnie w tym samym dniu meble zostały dostarczone do salonu firmy (...) w B. transportem producenta. Przed upływem okresu płatności, J. P. (1) złożył kolejne zamówienie i w dniu 17 grudnia 1997 roku J. P. (2) pojechał do K. po odbiór mebli. Przed załadunkiem dokonał wpłaty kwoty 8.760 zł

tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...), co stanowiło warunek wydania kolejnej partii mebli, po czym zawiózł meble do salonu (...) w B.. W dniu 17 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 23.374,04 zł brutto.

PHU (...) nie dokonała na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. Oddział w K. płatności za dostarczony towar wynikających z faktur VAT nr (...), VAT nr (...) i VAT nr (...) w łącznej kwocie 35.102,04 zł.

(...) o wartości 35.102,04 zł zostały zakupione przez PPHU (...) i w dniu 21 grudnia 1997 roku zostały zawiezione na zlecenie PHU (...) do magazynu PPHU (...) w S..

dowód: zeznania świadków: D. Ś. k. 354v, S. K. (2) k. 148, J. P. (2) k. 149v-151, J. M. (2) k. 370v-371v, H. W. k. 368-369, faktury k. 356, 358, 360, 364, dokumenty WZ k. 357, 359, 361, 365, dowód KP k. 363

W dniu 09 grudnia 1997r. J. P. (1) złożył w (...) Sp. z o.o. z/s w Z. zamówienie na meble z terminem odbioru własnym transportem w dniu 18 grudnia 1997 roku. W dniu 09 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 9.803,92 zł brutto z terminem płatności do dnia 30 grudnia 1997 roku. (...) zostały dostarczone do salonu PHU (...) w (...) Białej w dniu 10 grudnia 1997 roku. Następnie w dniu 17 grudnia 1997 roku J. P. (1) złożył kolejne zamówienie na meble. W dniu 20 grudnia 1997 roku J. P. (2) na zlecenie J. P. (1) pojechał do Z. celem odbioru zamówionych mebli. Z uwagi na niedokonanie płatności za fakturę VAT nr (...) J. P. (1) przekazał J. P. (2) weksel in blanco, który ten przedłożył w (...) Sp. z o.o., co stanowiło podstawę do wydania zamówionych mebli. W nocy z 20/21 grudnia 1997 roku J. P. (2) przywiózł meble do salonu firmy (...) w B.. Czekaając na rozładunek R. B. (1) zapytał go czy wykonałby dalszy transport z meblami do S., jednakże ten odmówił z uwagi na zmęczenie i po rozładowaniu pojazdu udał się do miejsca zamieszkania. W dniu 13 stycznia 1998 roku wystawiona została przez (...) Sp. z o.o. z/s w Z. na rzecz PHU (...) faktura VAT nr (...) na kwotę 18.995,40 zł brutto.

Łączna wartość mebli wynikająca z faktur VAT nr (...) wynosiła 28.799,32 zł brutto. PHU (...) nie dokonała na rzecz (...) Sp. z o.o. z/s w Z. płatności za dostarczony towar w żadnym zakresie, tj. w łącznej kwocie 28.799,32 zł.

(...) o wartości 28.799,32 zł zostały zakupione przez PPHU (...) i w dniu 21 grudnia 1997 roku zostały zawiezione na zlecenie PHU (...) do magazynu PPHU (...) w S..

Podczas przeszukania magazynu PPHU (...) w S. przy ul. (...) w dniu 05 marca 1998 roku ujawniono 9 kompletów łóżek i 7 materacy wyprodukowanych przez (...) Sp. z o.o. z/s w Z., które zostały zwrócone producentowi.

dowód: zeznania świadków: R. K. (2) k. 248v-249v, S. K. (2) k. 148, J. P. (2) k. 150-151, J. M. (2) k. 370v-371v, H. W. k. 368-369, faktur k. 252, 257, zamówienie k. 251, upoważnienie k. 252, kserokopii weksla in blanco k. 255, dokumentu wydania k. 256, protokół przeszukania k. 770-771v, protokoły okazania k. 774, 775, pokwitowanie k. 776.

W dniu 08 grudnia 1997 roku J. P. (1) złożył w Przedsiębiorstwie (...) z/s w P. zamówienie na komplety wypoczynkowe, przedkładając dokumenty rejestrowe PHU (...). W dniu 12 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 8.821,26 zł brutto z odroczonym terminem płatności do dnia 15 grudnia 1997 roku, a następnie w tym samym dniu meble zostały dostarczone do salonu firmy (...) w B. przez pracownika producenta K. J. (1). Pomimo uzgodnień z producentem, że płatność całości nastąpi gotówką w dniu dostawy J. P. (1) poinformował Z. S. – pracownika Przedsiębiorstwa (...) z/s w P., że może dokonać częściowej płatności w kwocie 4.000 zł, a resztę należności ureguluje przy następnej dostawie, na co ten wyraził zgodę. W dniu 18 grudnia 1997 roku J. P. (1) złożył następne zamówienie, przy czym producent uzależnił kolejną dostawę od dokonania pełnej płatności za poprzednią dostawę, co zgodnie z ustaleniami miało nastąpić gotówką przy odbiorze kolejnej partii mebli. W dniu 20 grudnia 1997 wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 14.091,37 zł. Na zlecenie PHU (...) po odbiór mebli pojechał J. M. (2), który dokonał zapłaty kwoty 4.821,26 zł tytułem faktury VAT nr (...), tak, że faktura została opłacona w całości, a następnie pobrał towar, który zawiózł do salonu PHU (...) w B..

PHU (...) nie dokonała na rzecz Przedsiębiorstwa (...) z/s w P. płatności za dostarczony towar wynikającej z faktury VAT nr (...) na kwotę 14.091,37 zł.

(...) o wartości 14.091,37 zł zostały zakupione przez PPHU (...) i w dniu 21 grudnia 1997 roku zostały zawiezione na zlecenie PHU (...) do magazynu PPHU (...) w S. przez kierowcę J. M. (2).

dowód: zeznania świadków: Z. S. k. 291v-292v, K. J. (1) k. 293-294v, P. A. k. 295v-296, J. M. (2) k. 370v-371v, H. W. k. 368-369,

faktury k. 301, 303, zamówienie k. 300, upoważnienie k. 302

W dniu 20 listopada 1997 roku J. P. (1) skontaktował się telefonicznie z pracownikiem Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Handlowego (...) s.c. z/s w S. K. J. (2) informując, że jest zainteresowany zakupem mebli. W dniu 25 listopada 1997 roku K. J. (2) przyjechał do salonu PHU (...) w B., gdzie J. P. (1) złożył zamówienie na meble, ustalając odroczony terminem płatności. W dniu 02 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 32.226,30 zł brutto, a następnie w dniu 03 grudnia 1997 roku meble zostały dostarczone do salonu firmy (...) w B. przez pracownika producenta. W dniu 07 grudnia 1997 roku J. P. (1) dokonał płatności przelewem na kwotę 9.000 zł, jednocześnie zobowiązał się do zapłaty pozostałej należności. W dniu 17 grudnia 1997 roku J. P. (1) złożył następne zamówienie, po czym w dniu 19 grudnia 1997 roku meble zostały dostarczone do salonu PHU (...) w B.. W dniu 22 grudnia 1997 wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 13.121,10 zł brutto.

PHU (...) nie dokonała na rzecz Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Handlowego (...) s.c. z/s w S. płatności za dostarczony towar wynikającej z faktury VAT nr (...) w kwocie 23.226 zł i z faktury VAT (...) w kwocie 13.121,10 zł tj. w łącznej kwocie 36.347,10 zł.

(...) o wartości co najmniej 34.000 zł zostały zakupione przez PPHU (...) i zostały zawiezione na zlecenie PHU (...) do magazynu PPHU (...) w S..

Podczas przeszukania pomieszczeń wynajmowanych przez PHU (...) w B. przy ul. (...) w dniu 29 stycznia 1998 roku ujawniono komplet wypoczynkowy „S. 111 3+1+1” wyprodukowany przez (...) s.c. z/s w S. o wartości 1.000,40 zł brutto, który został zwrócony producentowi.

dowód: zeznania świadków: S. C. k. 782v-784, K. J. (2) k.792v-793, J. M. (2) k. 370v-371v, H. W. k. 368-369, J. P. (2) k. 150v, faktury k. 788, 791, dokumenty WZ k. 789, 790, bankowy dowód wpłaty k. 787, protokół przeszukania k. 131 (poz. 14, 15, 16 protokołu)

W dniu 28 listopada 1997r. J. P. (1) w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod firmą PHU (...) z/s w B. podpisał z (...) Sp. z o.o. z/s w W. umowę o dostarczanie mebli na ekspozycję sklepu, przedkładając dokumenty rejestrowe. W dniu 11 grudnia 1997 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 5.109,36 zł, faktura VAT nr (...) na kwotę 5.082,52 zł, faktura VAT nr (...) na kwotę 17.672,92 zł brutto oraz wydanie zewnętrzne nr WZ 4461/02 na kwotę 8.752 zł. (...) o łącznej wartości 36.616,80 zł brutto zostały dostarczone do salonu PHU (...) w B. w dniu 11 grudnia 1997 roku. W dniu J. P. (1) przesłał do (...) Sp. z o.o. weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową.

PHU (...) nie dokonała na rzecz (...) Sp. z o.o. płatności za dostarczony towar w żadnym zakresie, tj. w łącznej kwocie 36.616,80 zł brutto.

(...) o wartości 36.616,80 zł zostały zakupione przez PPHU (...) i zawiezione na zlecenie PHU (...) do magazynu PPHU (...) w S..

Podczas przeszukania magazynu PPHU (...) w S. przy ul. (...) w dniu 05 marca 1998 roku ujawniono 2 szafy wyprodukowane przez (...) Sp. z o.o. z/s w W..

Podczas przeszukania pomieszczeń PPHU (...) w R. przy ul. (...) dokonanego w dniu 05 marca 1998 roku znaleziono oryginał faktur VAT nr (...), VAT nr (...), VAT nr (...) oraz oryginał dokumentu WZ 4461/02 wystawionych przez (...) Sp. z o.o. z/s w W. na rzecz PHU (...) z/s w B..

dowód: zeznania świadków: G. L. k. 525v-526, 527v-528, E. B. k. 575v-576, umowa o współpracy k. 530, dokumentu WZ k. 534-535, faktur k. 536-538, 539, 540, kserokopia weksel in blanco k. 541, deklaracja wekslowa k. 543, protokół przeszukania k. 630-631, 770-771v

Jednocześnie po nabyciu towarów od PHU (...) w końcu grudnia 1997 roku J. B. (1) i J. O. (1) postanowili zdobyć faktury zakupowe na meble nabywane od PHU (...) od innych podmiotów gospodarczych, by w ten sposób wykazać legalne pochodzenie zakupionych mebli, a jednocześnie uniknąć jakichkolwiek powiązań z PHU (...). W tym celu skontaktowali się telefonicznie z R. B. (1) prosząc go o wystawienie faktur sprzedaży, jednakże ten z uwagi na faktyczne zaprzestanie działalności w ramach PHU (...) tego nie uczynił, jednocześnie w niewyjaśnionych okolicznościach do PPHU (...) została wysłana pieczętka firmowa PHU (...). Następnie w lutym 1998 roku R. S. (1) za wiedzą J. B. (1) i J. O. (1) skontaktował się z B. D. (1) – pełnomocnikiem (...) W. D. z/s w R. mówiąc, że PPHU (...) zamówiła meble, które zostały dostarczone, on jednakże nie posiada w tej chwili gotówki by za nie zapłacić, a następnie poprosił B. D. (1) by to on w ramach prowadzonej działalności nabył je od PHU (...) i zapłacił za nie gotówką, a następnie fakturowo sprzedał je do PPHU (...), na co ten wyraził zgodę. Następnie do firmy (...) przyjechało dwóch nieustalonych mężczyzn, którzy przywieźli cztery faktury wystawione przez Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) J. P. (1) z/s w B. i tak: fakturę VAT nr (...) z dnia 25.02.1998 roku na kwotę 3.996 zł brutto, fakturę VAT nr (...) z dnia 26.02.1998 roku na kwotę 7.191 zł brutto, fakturę VAT nr (...) z dnia 27.02.1998 roku na kwotę 9.530,64 zł brutto, fakturę VAT nr (...) z dnia 28.02.1998 roku na kwotę 9.816,12 zł brutto. Następnie B. D. (1) wystawił fakturę VAT nr (...) datowaną na 28.02.1998 roku na kwotę 33.928,20 zł brutto, a następnie udał się do PPHU (...), gdzie R. S. (1) potwierdził przyjęcie towaru. Następnie w dniu 20 marca 1998 roku PPHU (...) dokonała na rzecz (...) W. D. z/s w R. przelewem płatności w kwocie 33.928,20 zł.

dowód: zeznania B. D. (1) k. 797v-798v – tom 4, wyjaśnienia R. S. (1) k. 12159-12160 – tom 66, faktury k. 678, 804-806, potwierdzenie przelewu k. 807

W okresie działalności PHU (...) będąc w R. poznali R. B. (1) od którego nabyli piankę poliuretanową pochodzącą z przestępstw oszustw popełnionych w ramach działalności tego podmiotu. Kolejne zakupy pianki poliuretanowej i materiałów obiciowych miały miejsce w okresie działalności MEBEL TOP M. S. (2) z/s w N.. Po upływie kilku miesięcy, w okresie działalności PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. R. B. (1) ponownie skontaktował się z D. i W. C. (1) informując ich, że posiada w ofercie sprzedaży płyty pilśniowe, wiórowe, piankę tapicerską w cenie ok. 25-30% poniżej ceny rynkowej. W związku z tym D. i W. i (...) skontaktowali się z B. W. (1) prowadzącym hurtownię materiałów do produkcji mebli w S. przy ul. (...) i zaproponowali mu – po doliczeniu własnej prowizji – sprzedaż płyt wiórowych, pilśniowych, sklejk i pianki tapicerskiej w cenie około 15%-20% poniżej ceny rynkowej. B. W. (2) wyraził zainteresowanie zakupem artykułów, jednocześnie zastrzegł, że sprzedaż ma następować za gotówkę i bez faktury. D. i W. C. (1) poinformowali R. B. (1), że są zainteresowani zakupem oferowanych przez niego artykułów, w związku z czym R. B. (1) posiadając towar każdorazowo informował o tym braci (...) przedstawiając im swoje warunki sprzedaży, a następnie ci kontaktowali się z B. W. (1) i po uzgodnieniu ceny towar w postaci płyt pilśniowych, wiórowych, sklejk był wysyłany przez R. B. (1) tirami do S., gdzie D. i W. C. (1) spotykali się z kierowcą, a następnie prowadzili go do hurtowni (...), gdzie towar był rozładowywany. B. W. (1) płacił D. i W. C. (1) gotówką, nie otrzymywał faktury, następnie po odliczeniu swojej prowizji bracia (...) rozliczali się gotówkowo z R. B. (1). Dwukrotnie, z uwagi na brak środków finansowych B. W. (1) rozliczył zakupiony towar przekazując R. B. (1) samochód H. (...) wycenioną na kwotę 35.000 oraz M. (...) wyceniony na kwotę około 60.000 zł.

R. B. (1) mając zapewnienie ze strony D. i W. C. (1) o chęci zakupu artykułów meblarskich i stolarskich podjął działania zmierzające do pozyskania odpowiedniego towaru, początkowo w ramach działalności PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C., a następnie M. Biuro Handlowo Usługowe (...) z/s w G. i P.P.H.U (...)-D. A. S. z/s w P..

I tak, w dniu 21 sierpnia 1998 roku J. M. (1), działający jako prezes zarządu PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. złożył w Zakładach (...) S.A. z/s w C. zamówienie na dostawę płyt pilśniowych zwykłych i lakierowanych. W dniu 21 sierpnia 1998 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 20.070,65 zł brutto z odroczonym terminem płatności.

Następnie w dniu 04 września 1998 roku zostało złożone kolejne zamówienie, wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 31.131,17 zł brutto.

Każdorazowo towar został odebrany transportem zleconym przez PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. i przewieziony do S., a następnie za pośrednictwem D. i W. C. (1) towar o wartości co najmniej 30.000 zł został sprzedany B. W. (1).

PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. nie dokonała płatności za dostarczony towar w żadnym zakresie, tj. w łącznej kwocie 51.201,82 zł brutto.

dowód: ze znania świadka W. S. (2) k. 5632v-6533, B. P. k. 5630v-5631, D. W. k. 5639v-2640, wyjaśnienia i zeznania D. C. i W. C. (1), faktury k. 5634, 5635, zamówienia k. 5645, 5655.

W dniu 22 września 1998 roku do Zakładów (...) w C. wpłynęło zamówienie na płytę wiórową podpisane przez K. M., działającego jako prezes zarządu PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C.. W dniu 25 września 1998 roku wystawiona została faktura na kwotę 8.440,79 zł brutto z odroczonym terminem płatności. W tym samym dniu płyty pilśniowe dostarczone zostały przez kierowcę zewnętrznej firmy (...) do siedziby PPHU (...) Sp. z o. o., a następnie przewiezione do S., gdzie za pośrednictwem D. i W. C. (1) zostały sprzedane B. W. (1).

PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. nie dokonała płatności za dostarczony towar w żadnym zakresie, tj. kwocie 8.440,79 zł brutto.

dowód: zeznania świadków: E. R. k. 6084v-6085, W. W. (4) k. 6090v

Po zakończeniu działalności PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. do kontynuowania przestępczej działalności wykorzystywana była (...) Sp. z o.o. z/s w C..

W dniu 18 marca 1999 roku do O. Zakładów (...) w O. wpłynęło zamówienie na sklejkę liściastą podpisane nazwiskiem T. K. działającego jako prezes zarządu (...) Sp. z o.o. z/s w C.. W dniu 25 marca 1999 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 75.617,50 zł z odroczonym terminem płatności do dnia 15 kwietnia 1999 roku. W tym samym dniu towar został odebrany transportem zewnętrznym przez kierowcę K. N., który zawiózł go do C., gdzie otrzymał informację, że z uwagi na brak miejsca w magazynie ma oczekiwać na rozładunek. W dniu 27 marca 1999 roku towar został rozładowany przed wjazdem na giełdę kwiatową w C., a następnie załadowywany na samochód ciężarowy marki J. i miał zostać zawieszony w rejon miejscowości K. i K..

Następnie w dniu 30 marca 1999 roku wpłynęło kolejne zamówienie podpisane nazwiskiem T. K.. W dniu 01 kwietnia 1999 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 71.595,42 zł brutto. W tym samym dniu towar został odebrany transportem zewnętrznym przez kierowcę D. R., który zawiózł go do C., gdzie nieustaleni mężczyźni poruszający się samochodem osobowym poprowadzili go do miejsca rozładunku, który jednakże nie nastąpił z uwagi na brak miejsca do składowania tak dużej ilości towaru. Następnie D. R. ponownie pojechał do C., gdzie czekał na dalsze instrukcje, a finalnie towar rozładował w nieustalonej miejscowości położonej na drodze wylotowej na W..

(...) Sp. z o.o. z/s w C. nie dokonała płatności na rzecz O. Zakładów (...) w O. w żadnym zakresie tj. w łącznej kwocie 147.212,92 zł.

dowód: ze znania świadków: L. L. k. 21495v-21496, K. N. k. 21507v-21508, D. R. k. 21537v-21538 – tom 116, zamówienia k. 21483, 21484, faktury k. 21485, 21487

Kolejnym podmiotem, który był wykorzystywany do przestępczej działalności była firma (...) z/s w G..

W dniu 10 maja 1999 roku M. D. – działający pod firmą (...) z/s w G. złożył w E.K.O Płyta Hurtownia (...) C. S. z/s w K. zamówienie na dostawę płyt wiórowych. W dniu 12 maja 1999 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 9.951,30 zł brutto z odroczonym terminem płatności. W tym samym dniu towar został odebrany transportem

zewnątrznym przez kierowcę S. O. i dostarczony do magazynu w miejscowości D., gdzie magazyn miała firma (...) z/s w G..

Następnie w dniu 18 maja 1999 roku M. D. złożył kolejne zamówienie, którego realizację dostawca uzależnił od dokonania płatności za pierwszą dostawę towaru. W dniu 18 maja 1999 roku M. D. dokonał płatności z fakturą VAT nr (...) na kwotę 9.951,30 zł brutto i pobrał kolejną partię płyt wiórowych, która w tym samym dniu została odebrana i dostarczona do S., a następnie za pośrednictwem D. i W. C. (1) sprzedana B. W. (1).

Jednocześnie wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 22.636,61 zł brutto, która nie została zapłacona przez M. Biuro Handlowo Usługowe (...) z/s w G..

dowód: zeznania świadka C. S. (2) k. 30919-30924, S. O. k. 30935-30936, wyjaśnienia i zeznania D. C. i W. C. (1), faktury k. 30927, 30930, zamówienia k. 30925, 30928

W dniu 17 maja 1999 roku M. D. działający pod firmą (...) z/s w G. zakupił w (...) Sp. z o. o. z/s w K. Oddział w O. W.. płytę wiórową. W dniu 17 maja 1999 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 8.715,30 zł, która została opłacona gotówką przy odbiorze towaru. Następnie w dniu 19 maja 1999 roku M. D. złożył kolejne zamówienie, którego realizację dostawca uzależnił od dokonania płatności w wysokości 30% wartości przy odbiorze towaru, a pozostałą kwotę z odroczonym terminem płatności. W dniu 20 maja 1999 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 25.288,89 zł brutto, na poczet której dokonana została przedpłata w kwocie 7.000 zł.

M. Biuro Handlowo Usługowe (...) z/s w G. nie dokonało płatności za fakturę VAT nr (...) w kwocie 18.288,89 zł.

dowód: ze znania świadków: A. C. (1) k. 30886v-30888, D. G. k. 30896-30898, faktury k. 30890, 30892, 30895, dowód wpłaty k. 30893, , zamówienia k. 30891, 30928

W dniu 31 maja 1999 roku M. D. działający pod firmą (...) z/s w G. zakupił w (...) S.A z/s w O. W.. sklejki. W dniu 31 maja 1999 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 6.963,98 zł, która została opłacona gotówką przy odbiorze towaru oraz faktura VAT nr (...) na kwotę 8.017,33 zł brutto z odroczonym terminem płatności.

M. Biuro Handlowo Usługowe (...) z/s w G. nie dokonało płatności za fakturę VAT nr (...) w kwocie 8.017,33 zł brutto

dowód: zeznania świadków: S. D. k. 30908-30910, 30 911- (...)

W maju 1999 roku M. D. działający pod firmą (...) z/s w G. zakupił w (...) Sp. z o. o. z/s w C. piankę poliuretanową za kwotę około 25.000 zł brutto, za którą dokonał płatności gotówką. Następnie, pod koniec maja 1999 roku M. D. złożył zamówienie na płytę. W dniu 31 maja 1999 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 14.655,58 zł brutto, a w dniu 01 czerwca 1999 roku faktura VAT nr (...) na kwotę 15.124,17 zł brutto. Towar został przewieziony na zlecenie M. Biuro Handlowo Usługowe (...) z/s w G. do S., a następnie za pośrednictwem D. i W. C. (1) sprzedany B. W. (1).

M. Biuro Handlowo Usługowe (...) z/s w G. nie dokonało płatności za fakturę VAT nr (...) i VAT nr 690/99/FA w łącznej kwocie 29.779,75 zł brutto.

dowód: zeznania świadków: A. G. k. 28260v-28261, faktury k. 28255, 28256

W dniu 01 czerwca 1999 roku M. D. działający pod firmą (...) z/s w G. zakupił w (...) Sp. z o. o. z/s w B. piankę poliuretanową. W dniu 01 czerwca 1999 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 13.484,91 zł, z odroczonym terminem płatności. Następnie w dniu 09 czerwca 1999 roku M. D. zakupił ponownie piankę poliuretanową. W dniu 09 czerwca 1999 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 18.534,29 zł, z odroczonym terminem płatności.

Towar został przewieziony na zlecenie M. Biuro Handlowo Usługowe (...) z/s w G. do S., a następnie za pośrednictwem D. i W. C. (1) sprzedany B. W. (1).

M. Biuro Handlowo Usługowe (...) z/s w G. nie dokonało płatności za fakturę VAT nr (...) i VAT nr (...) w łącznej kwocie 32.019,20 zł brutto.

dowód: ze znania świadka S. H. k. 28826v-28828, wyjaśnienia i zeznania D. C. i W. C. (1)

W dniu 01 czerwca 1999 roku M. D. działający pod firmą (...) z/s w G. zakupił w (...) S.A. z/s w C. płytę twardą surową na kwotę około 9.000 zł, za którą zapłacił gotówką. W dniu 04 czerwca 1999 roku złożył zamówienie na zakup płyt pilśniowych lakierowanych białych, jednocześnie przedłożył dokumenty rejestrowe. W dniu 08 czerwca 1999 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 32.870,29 zł brutto z odroczonym terminem płatności. W dniu 07 czerwca 1999 roku towar został odebrany transportem zewnętrznym przez kierowcę Z. P. i w dniu 08 czerwca 1999 roku dostarczony do magazynu PHU (...) w S., ul. (...).

Następnie w dniu 09 czerwca M. D. złożył kolejne zamówienie na płytę twardą. W dniu 10 czerwca 1999 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 18.833,82 zł brutto z odroczonym terminem płatności. W dniu 09 czerwca 1999 roku towar o wartości 18.833,82 zł brutto został odebrany transportem zewnętrznym przez kierowcę Z. P. i dostarczony w tym samym dniu do hurtowni (...) w S. przy ul. (...).

Jako zabezpieczenie zapłaty M. D. wystawił weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową. M. Biuro Handlowo Usługowe (...) z/s w G. nie dokonało płatności za fakturę VAT nr (...) i VAT nr (...) w łącznej kwocie 51.704,11 zł brutto.

dowód: zeznania świadka A. C. (2) k. 28275v-28276, k. 28323v-28324, Z. P. k. 28328v-28329, faktury k. 28295, 28298, , zamówienia k. 28294, dokumenty WZ k. 28296, 28297, 28299, 28300, kserokopia weksla in blanco k. 28206

W dniu 19 czerwca 1999r w Urzędzie Miasta w L. zarejestrowano działalność gospodarczą pod nazwą Arkom PHU (...) z/s w L., który to podmiot był również wykorzystywany do prowadzenia przestępczej działalności.

W dniu 18 października 1999r. A. S. zarejestrował działalność gospodarczą pod firmą P. P.H.U (...) z/s w P., w ramach której prowadzona była dalsza działalność przestępcza.

W dniu 11 lutego 2000 roku A. S. działający pod firmą P. P.H.U (...) z/s w P. złożył w (...) Sp. z o.o. z/s w B. zamówienie na zakup włókniny wysokopuszystej o nazwie O., przy czym zgodnie z ustaleniami płatność za pierwszą dostawę miała nastąpić gotówką. W dniu 15 lutego 2000 roku wystawiona została faktura pro forma nr (...) na kwotę na łączną kwotę 14.318,65 zł netto, 15.317,10 zł brutto. W dniu 17 lutego 2000 roku faxem został wysłany podrobiony dowód wpłaty kwoty 15.317,10 zł. W dniu 18 lutego 2000 roku towar został odebrany przez kierowcę M. K. (2) i dostarczony w tym samym dniu do hurtowni (...) w S. przy ul. (...).

dowód: zeznania świadków: A. F. k. 22775v-22776, zeznania W. C. (1) k. 16146, faktury k. 28295, 28298, , zamówienia k. 28294, dokumenty WZ k. 28296, 28297, 28299, 28300, kserokopia weksla in blanco k. 28206

W dniu 11 lutego 2000 roku A. S. działający pod firmą P. P.H.U (...) z/s w P. złożył w (...) Sp. z o.o. z/s w S. zamówienie na zakup płyt (...), przy czym zgodnie z ustaleniami płatność za pierwszą dostawę miała nastąpić gotówką. Następnie wystawiona została faktura pro forma na kwotę 61.212,54 zł brutto. W dniu 17 lutego 2000 roku faxem został wysłany podrobiony dowód wpłaty kwoty 61.212,54 zł, na podstawie którego towar został wydany i załadowany na dwa samochody ciężarowe z naczepami, na każdym 12 palet, których kierowcami byli W. N. i R. D. (1), którzy otrzymali polecenie dostarczenia towaru do S.. Po drodze otrzymali od nieustalonego mężczyzny informację, że po przyjeździe do S. mają zatrzymać się na stacji (...) i oczekiwać na dalsze instrukcje. Gdy dojechali do S. ponownie skontaktował się z nimi nieznaną mężczyzną, który instruował ich, gdzie mają jechać. Towar w postaci płyt (...) o wartości 61.212,54 zł został dostarczony do hurtowni (...) w S. przy ul. (...).

dowód: zeznania świadków: J. M. (3) k. 22768v-22769v, R. D. (1) k. 22904v-22905, W. N. k. 22906v-22907, D. C. i W. C. (1), specyfikacja wysyłkowa k. 22153, 22156

W dniu 24 stycznia 2000 roku A. S. działający pod firmą P. P.H.U (...) z/s w P. złożył w (...) D. Sp. z o o. z/s w O. W.. zamówienie na zakup sklejki liściastej. W dniu 25 stycznia 2000 roku została wystawiona faktura VAT nr (...) na kwotę 36.970,92 zł brutto z odroczonym terminem płatności.

Następnie sklejka liściasta na zlecenie P.P.H.U (...) została zawieziona do S., po czym za pośrednictwem D. i W. C. (1) została zakupiona przez B. W. (1) i dostarczona do prowadzonej przez niego hurtowni w S. przy ul. (...).

P.P.H.U (...) z/s w P. nie dokonała płatności na rzecz (...) D. Sp. z o o. z/s w O. W.. w kwocie 36.970,92 zł

dowód: zeznania świadków: M. O. k.22408v-22415, 23518, wyjaśnienia i zeznania D. C. i W. C. (1), faktury k. 22105, 22106, dokument WZ k. 22107

W dniu 15 lutego 2000 roku A. S. działający pod firmą P. P.H.U (...) z/s w P. złożył w Zakładach (...) S.A. z/s w C. zamówienie na zakup płyty pilśniowej twardej, przy czym zgodnie z ustaleniami płatność za pierwszą dostawę miała nastąpić gotówką. W dniu 17 lutego 2000 roku wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 26.032,12 zł brutto. W dniu 17 lutego 2000 roku faxem został wysłany podrobiony dowód wpłaty kwoty 26.032,12 zł, na podstawie którego towar został wydany i odebrany przez kierowcę D. D. (2).

Następnie płyta pilśniowa na zlecenie P.P.H.U (...) została zawieziona do S., po czym za pośrednictwem D. i W. C. (1) została zakupiona przez B. W. (1) i dostarczona do prowadzonej przez niego hurtowni w S. przy ul. (...).

dowód: zeznania świadków: R. L. k. 22970v-22971, wyjaśnienia i zeznania D. C. i W. C. (1), zamówienie k. 22973, faktura k. 22978, pismo z Banku (...) k. 22981

Po zakończeniu działalności P.P.H.U (...) z/s w P., z dniem 08 marca 2000 roku zarejestrowany został kolejny podmiot gospodarczy – Przedsiębiorstwo Handlowo - Usługowe (...) z/ s w miejscowości Ś.. Przedmiotem działalności miał być handel wyrobami metalowymi i usługami ślusarskimi. W dniu 23 marca 2001 roku poszerzono zakres prowadzonej działalności gospodarczej o handel hurtowy i detaliczny meblami i artykułami do produkcji mebli, powstały nowe punkty, w których prowadzona była działalność gospodarcza tj. w P. przy ul. (...) oraz w S. przy ul. (...), gdzie otwarto salon do ekspozycji mebli.

R. R. (2) i R. B. (1) w ramach działalności PHU (...) podobnie jak wcześniej dokonywali wyłudzeń towarów na odroczony termin płatności, a po ich dostawie nie uiszczali należności. Następnie tak uzyskany towar sprzedawany był innym podmiotom m. in. W. i D. C.. I tak w okresie od grudnia 2000 roku do czerwca 2021 roku W. i D. C. zakupili od R. B. (1) wyłudzone w ramach PHU (...) meble z Firmy Handlowej (...) w P., (...) Sp. z o.o. w B., (...) S.A w K., (...) Sp. z o.o. w J., Zakładu (...) w S., Zakładu (...) w W., PPUH (...) w G., Zakładu (...) w L. i (...) Fabryk (...) w D., za co skazani zostali prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 31.03.2010 roku, sygn. XVI K 56/10.

dowód: wyrok SO w Poznaniu, sygn. XVI K 56/18 k. 40168-40180 – tom 214.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 05 kwietnia 2016 roku, sygn. III K 365/09 wobec M. S. (3) umorzono postępowanie o występki z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. polegającym na tym, że w okresie od kwietnia 1998 r. do końca 1999 r. w S., działając czynem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z innymi, nabył mienie w postaci płyty pilśniowej, płyty wiórowej i sklejki o łącznej wartości co najmniej 100.000 zł, które zostały uzyskane przez członków grupy przestępczej za pomocą czynów zabronionych.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17 grudnia 2010 roku, sygn. III K 271/10 R. F. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. polegającego na tym, że w okresie od kwietnia 1998 r. do końca 1999 r. w S., działając czynem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z innymi, w zorganizowanej grupie przestępczej, nabył mienie w postaci płyty pilśniowej, płyty wiórowej i sklejki o łącznej wartości co najmniej 100.000 zł, które zostały uzyskane przez członków grupy przestępczej za pomocą czynów zabronionych.

B. K. (1) ma 59 lat, zawodu jest ślusarzem, jest żonaty, nie ma nikogo na utrzymaniu, prowadzi działalność gospodarczą w zakresie produkcji energii, która z uwagi na pandemię nie przynosi obecnie dochodów, utrzymuje się z oszczędności, żona pracuje, otrzymuje wynagrodzenie w wysokości około 2.000 zł netto miesięcznie, jest właścicielem domu jednorodzinnego, działki budowlanej o powierzchni 23 arów.

B. K. (1) nie był karany za przestępstwa.

dowód: wyjaśnienia k. 47972v – tom 253, karta karna k.

J. B. (1) ma obecnie 64 lata, posiada wyższe wykształcenie ekonomiczne, jest żonaty, nie posiada nikogo na utrzymaniu, jest Prezesem (...) Sp. z o.o., jest zatrudniony na 1/2 etatu i z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 1.350 zł netto miesięcznie, nadto jest (...) Sp. z o.o. Sp. k., jest zatrudniony na 1/4 etatu z najniższym wynagrodzeniem, jest również pełnomocnikiem (...) Developer s.c., której współudziałowcem jest córka J. B. (1) jest również Prezesem (...), którą to funkcję pełni społecznie. W plebiscycie Gazety (...) w R. został mianowany na działacza 10-lecia.

J. B. (1) nie był karany za przestępstwa.

dowód: wywiad środowiskowy k. 47940-47941 – tom 253, karta karna k.

J. O. (1) ma obecnie 71 lat, z zawodu jest technikiem budowlanym, obecnie jest emerytem, otrzymuje świadczenie emerytalne w wysokości 2.500 zł netto, jest żonaty, nie ma nikogo na utrzymaniu, żona jest emerytką, otrzymuje emeryturę w wysokości 1.000 zł. Jest właścicielem domu jednorodzinnego, budynków gospodarczych oraz 2 ha ziemi, częściowo uprawianej, z tego tytułu otrzymuje dotację z UE.

J. O. (1) nie był karany za przestępstwa, posiada pozytywną opinię środowiskową.

dowód: wywiad środowiskowy k. 47943-47944 – tom 253, karta karna k.

B. W. (1) ma obecnie 50 lat, ma wykształcenie zawodowe w zawodzie rolnik, prowadzi gospodarstwo rolne, a nadto prowadzi działalność gospodarczą (przetwórnictwo drewna do produkcji mebli), jest żonaty, ma na utrzymaniu czworo dzieci, z tym jedno dziecko z pierwszego małżeństwa, na które płaci alimenty w wysokości 1.100 zł miesięcznie.

B. W. (1) nie był karany za przestępstwa.

dowód: wywiad środowiskowy k. 47945-47947 – tom 253, karta karna k.

Przed przystąpieniem do omawiania poszczególnych dowodów należy wskazać, że dla przejrzystości tej części uzasadnienia Sąd w pierwszej kolejności odniesienie się do materiału dowodowego związanego z zarzutem przedstawionym oskarżonemu B. K. (1), następnie dokona oceny materiału dowodowego związanego z zarzutem stawianym J. B. (1) i J. O. (1), na koniec zaś oceny dowodów odnoszących się do zarzutu stawianego oskarżonemu B. W. (1).

Oskarżony B. K. (1) przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania. Jednocześnie w toku postępowania przygotowawczego oskarżony złożył obszernie wyjaśnienia, w których ustosunkował się do stawianych mu zarzutów. I tak, w toku pierwszych przesłuchań oskarżony nie przyznawał się do winy i znajomości z R. B. (1) (k. 13.079-13.080, 13.081-13.082 – tom 71), w kolejnych wyjaśnieniach przyznał natomiast, że przez długi okres czasu współpracował z R. B. (1), nabywał od niego artykuły do produkcji mebli, przy czym w jednym przypadku z uwagi na brak gotówki w rozliczeniu przekazał samochód marki V. (...). Przyznał, że po rozmowie telefonicznej z R. B. (1) pojechał do hurtowni (...) w N. co miało miejsce wtedy, gdy R. B. (1) zlikwidował swoją działalność w R. (PHU (...)) i nabył tam towary. Z wyjaśnień tych wynika także, że za nabyty towar nie otrzymał rachunku, podpisując kierowcy tylko dokument WZ, nie zwracając jednak uwagi na nazwę firmy oraz te dokumenty wyrzucił. W kolejnych wyjaśnieniach potwierdził fakt nabywania od R. B.

(1) pianki poliuretanowej po cenie niższej o 5% od ceny rynkowej, wskazał, że płatności odbywały się gotówką, za zakupiony towar nie otrzymał faktur, co spowodowało zakup „pustej” faktury celem wykazania pochodzenia towaru oraz opisał okoliczności nabywania artykułów do produkcji mebli z firmy z N. (MEBEL TOP) (k. 13.162-13.168 i k. 13.175-13.179 – tom 71). B. K. (1) również w dalszych wyjaśnieniach przyznał, że nabywał towary po znacznie niższych cenach od cen rynkowych, nie otrzymywał faktur i mimo, że miał już podejrzenia co do legalności działalności R. B. (1) po sprzedaży swojego samochodu w rozliczeniu, to jeszcze dwu lub trzykrotnie nabył towary od R. B. (1), gdyż ich cena była „atrakcyjna” (k. 13.216-13.220 - tom 72). Wskazać przy tym dodatkowo należy na wypowiedzi oskarżonego złożone w toku konfrontacji w R. B. (1), z których wynika, że towar kupował bez faktury, za gotówkę, a nadto wyjaśnił, że nigdy nie dowiedział się skąd ten towar do niego trafiał, bo „to była tajemnica handlowa” (k. 17.294-17.298 – tom 92). Oskarżony w toku rozprawy podtrzymał te wyjaśnienia (k. 42.074-42.076 – tom 223, k. 47373v-47374 – tom 250).

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego B. K. (1) w zakresie w jakim opisał okoliczności nawiązania współpracy z R. B. (1), potwierdził fakt nabywania od niego artykułów do produkcji mebli w cenach poniżej ich wartości rynkowej, bezfakturowo, przekazania w rozliczeniu samochodu, albowiem były one spójne, konsekwentne, a nadto znalazły potwierdzenie w zeznaniach R. B. (1) i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych.

Jednocześnie wskazać należy, że oskarżony – pomimo złożenia wyjaśnień wskazujących wprost na świadomość, co do nielegalnego pochodzenia nabywanych przez niego towarów – nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (aczkolwiek oskarżony był o popełnienie przestępstwa z art. 286 §1 k.k.), przy czym kwestia ta zostanie omówiona w toku dalszych rozważań.

Na koniec należy wskazać, że Sąd odczytując wyjaśnienia oskarżonego B. K. (1) omyłkowo pominął protokoły przesłuchania znajdujące się na kartach 13162-13168 i 13138-13144. Jednocześnie po pouczeniu stron o powyższej omyłce Prokurator i obrońca oskarżonego B. K. (1) nie wnosili o wezwanie oskarżonego na rozprawę celem odczytania mu przedmiotowych protokołów i wnieśli o uznanie powyższych wyjaśnień za ujawnione bez odczytywania k. 47863 – tom 252.

W wytycznych zawartych w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 01 czerwca 2017r., sygn. II AKa 192/16, co do dalszego prowadzenia postępowania sąd odwoławczy nakazał przesłuchać świadka M. S. (2). Z uwagi na niemożność ustalenia aktualnego miejsca pobytu świadka Sąd, za zgodą stron uznał za ujawnione bez odczytywania wyjaśnienia M. S. (2), które składał w toku postępowania przygotowawczego (k. 47590 – tom 251). Wskazać jednakże należy, że M. S. (2) był osobą, która formalnie prowadziła działalność gospodarczą pod firmą (...) z/s w N., co miało miejsce przed rozpoczęciem działalności przez PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C., którego to podmiotu dotyczą zarzuty stawiane B. K. (1). Tym samym, z uwagi na fakt, że wyjaśnienia M. S. nie dotyczyły zarzutu stawianego oskarżonemu B. K. (1), a w związku z tym nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, Sąd odstąpił od ich omawiania.

J. B. (1) zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednocześnie w toku śledztwa złożył wyjaśnienia prezentując w nich własną wersję zdarzeń.

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne w zakresie w jakim opisał charakter prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, rolę poszczególnych współpracowników tj. J. O. (1), A. O. i R. S. (1), podał informacje dotyczące obrotów firmy, ilości podmiotów, z którymi współpracował, albowiem wyjaśnienia te korespondowały z wyjaśnieniami J. O. (1), A. O. i R. S. (1) i jako takie pozostawały bezsporne.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały również wyjaśnienia oskarżonego, w których potwierdził fakt nawiązania współpracy z R. B. (1) w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej PHU (...), a także wskazywał na legalny charakter tej współpracy tj. legalny zakup towarów i dokumentowanie transakcji fakturami. W powyższym zakresie wyjaśnienia oskarżonego pozostawały zbieżne z wyjaśnieniami J. O. (1), A. O. i R. S. (1), którzy również wskazywali na brak świadomości, co do pochodzenia nabywanych towarów, a które częściowo znalazły potwierdzenie w zeznaniach R. B. (1), który wskazał, że w ramach PHU (...) wystawiał faktury sprzedażowe na rzecz PPHU (...), a które to dokumenty znajdują się w aktach sprawy.

Jako niewiarygodne Sąd uznał natomiast wyjaśnienia oskarżonego, w zakresie w jakim wskazał, że zakończył współpracę z PHU (...) w momencie, gdy dowiedział się, że firma ta nie płaci za zakupiony towar (k. 10796) i od tej pory nie utrzymywał z R. B. (1) żadnych kontaktów handlowych, a także że nigdy nie nabywał towarów, które pochodziły z wyłudzeń co pozostaje w jawnej sprzeczności z wyjaśnieniami A. O. i R. S. (1), zeznaniami R. B. (1), zeznaniami S. K. (2), J. M. (2), H. W., J. P. (2) – kierowców wykonujących transport do (...) w grudniu 1997 roku, a nawet wyjaśnieniami współoskarżonego J. O. (1). Jednocześnie w toku konfrontacji przeprowadzonej pomiędzy J. B. (1), a A. O. (k. 10795-10796), ten ostatni wskazał, że o tym, że PHU (...) wyłudza meble na odroczone terminy płatności zarówno on, jak i J. B. (1), J. O. (1) i R. S. (1), dowiedzieli się od S. K. (1), który wynajmował R. B. (1) magazyn w W., w momencie gdy F. W. (1) – współwłaściciel firmy (...) z magazynu tego zabrał swój towar. J. B. (1) nie zaprzeczył powyższej okoliczności, natomiast po raz kolejny zanegował fakt kontynuowania współpracy handlowej z R. B. (1). Wskazać należy ponownie, że wyjaśnienia te pozostają w całkowitej sprzeczności z wyjaśnieniami R. S. (1) i A. O., z których wprost wynika, że PPHU (...) po zakończeniu działalności PHU (...) rozpoczęła współpracę z R. B. (1) w ramach kontrolowanej przez niego firmy PHU (...) z/s w B., zeznaniami R. B. (1), a także wyjaśnieniami współoskarżonego J. O. (1), który potwierdził fakt przyjazdu z R. S. (1) do salonu meblowego w B. i zakupu od R. B. (1) mebli, przy czym wyjaśnień odnośnie wizyty w B. J. B. (1) nie zakwestionował.

Jako niewiarygodne Sąd uznał również wyjaśnienia J. B. (1) w zakresie, w jakim twierdził, że nie miał świadomości, co do nabywania towarów pochodzących z przestępstwa, która to kwestia omówiona zostanie w dalszej części rozważań.

J. O. (1) zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednocześnie w toku śledztwa złożył wyjaśnienia prezentując w nich własną wersję zdarzeń.

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne w zakresie w jakim opisał zakres swoich obowiązków w PPHU (...) (k. 42085- 42087, 45912- 45915), odnosząc się do współpracy z PHU (...) wskazał, że towary nabywał na podstawie rachunków (k. 11323-11324), rozliczenia z R. B. (1) odbywały się przelewami bankowymi (k. 11417-11422), jako pracownik firmy (...) nie wskazywał R. B. (1) nazw i adresów firm meblarskich, jakimi PPHU (...) była zainteresowana, a jedynie na pytanie R. B. (1) z jakimi firmami (...) handluje, podał mu nazwy takich firm (k. 11326-11327, 11386-11390), nadto podał informacje dotyczące obrotów firmy oraz ilości podmiotów, z którymi PPHU (...) współpracowała (k. 11417- 11422). Wyjaśnienia oskarżonego w powyższym zakresie korespondowały z wyjaśnieniami J. B. (1), A. O. i R. S. (1), a także zeznaniami R. B. (1), a w związku z tym brak było podstaw do kwestionowania ich rzetelności.

Jako niewiarygodne Sąd uznał natomiast wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim zaprzeczył by od S. K. (1) dowiedział się o tym, że PHU (...) wyłudza towary na odroczone terminy płatności, a także że nie wiedział o fakcie wynajmowania przez PHU (...) magazynów w W., a o działalności R. B. (1) dowiedział się w momencie, gdy Policja zabrała meble z magazynów w S., co miało miejsce po około trzech latach współpracy, przy czym od tego momentu PPHU (...) zaprzestała kontaktów z R. B. (1) (k. 11427-11430). Wyjaśnienia oskarżonego pozostają, bowiem w całkowitej sprzeczności z wyjaśnieniami R. S. (1), A. O., S. K. (1), a nawet J. B. (1), który wprost przyznał, że S. K. (1) przekazywał informacje odnośnie R. B. (1), a także zaboru z magazynu (...) w W. mebli przez F. W. (1) i jako takie jawią się jako przyjęta przez oskarżonego linia obrony, która miała przeczyć jego świadomości, co do przestępczego charakteru działalności prowadzonej przez R. B. (1) w ramach PHU (...). Nie sposób, bowiem przyjąć za wiarygodne, że J. O. (1) i to jak twierdzi przez okres prawie trzech lat nie zdawał sobie sprawy z kim tak naprawdę współpracuje, skoro informacje odnośnie R. B. (1) posiadał nie tylko J. B. (1), ale również pracownicy tj. R. S. (1) i A. O.. Biorąc, zatem pod uwagę, że J. O. (1) czynnie współuczestniczył z prowadzeniu PPHU (...), wspólnie z J. B. (1) podejmował strategiczne decyzje dotyczące funkcjonowania firmy, a J. B. (1) – czemu nie przeczył – miał pełną świadomość, co do charakteru działalności PHU (...) (po zakończeniu współpracy z tą firmą), wbrew twierdzeniom J. O. (1) przyjąć należy, że również on miał pełne rozeznanie w tym zakresie.

W tym miejscu wskazać należy, że na temat współpracy PPHU (...) z PHU (...) wypowiedzieli się R. S. (1) i A. O., a wyjaśnienia te znalazły odzwierciedlenie w zeznaniach świadka R. B. (1), który na rozprawie w dniu 29.01.2013 roku potwierdził, związek (...) z PHU (...), przy czym wskazał na bardziej czynny udział w nabywaniu mebli przez J. O. (1),

który przyjechał z R. S. (1) do B., gdzie składał zamówienia na meble, a której to okoliczności – co istotne – J. O. (1) nie zaprzeczał. R. B. (1) wskazywał również na fałszowanie faktury firmy na nazwisko D. (k. 43.479-43.480 – tom 230), która to okoliczność znalazła potwierdzenie w wyjaśnieniach R. S. (1) i A. O., a co istotniejszej również zeznaniach B. D. (1). Kolejno na rozprawie w dniu 31.01.2013 roku R. B. (1) zeznał, że po działalności PHU (...), czyli w okresie dalszej „współpracy” pomiędzy PHU (...), a innymi firmami transakcje sprzedaży mebli odbywały się już bez faktur (k. 43.536 – tom 231), czyli poczynając właśnie od PHU (...), do której to kwestii Sąd odniesie się szczegółowo w dalszej części uzasadnienia.

Jako niewiarygodne Sąd uznał również wyjaśnienia J. O. (1) w zakresie, w jakim twierdził, że nie miał świadomości, co do nabywania towarów pochodzących z przestępstwa, która to kwestia omówiona zostanie w dalszej części rozważań.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały wyjaśnienia oraz zeznania **R. S. (1)** i **A. O.**, którzy w toku całego postępowania przygotowawczego składali rzeczowe i konsekwentne wyjaśnienia, które nie tylko były wewnątrznie tożsame, lecz również wzajemnie ze sobą korespondowały i uzupełniały się tworząc spójną i logiczną całość. Wskazać należy, że R. S. (1) i A. O. w toku całego postępowania nie przejawiali postawy, która mogłaby wskazywać na próbę przerzucenia odpowiedzialności na swoich pracodawców tj. J. B. (1) i J. O. (1) (co do tego ostatniego nie mieli nawet świadomości, że nie jest współwłaścicielem PPHU (...)), a tym bardziej by złożone przez nich wyjaśnienia, a następnie zeznania miały na celu ich pomówienie. Na działanie takie nie wskazywali w toku postępowania J. B. (1) i J. O. (1), nawet gdy byli z nimi wzajemnie konfrontowani. Wyjaśnienia R. S. (1) i A. O. znalazły również potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w tym częściowo w wyjaśnieniach J. B. (1) (m. in. co do faktu powzięcia informacji od S. K. (1), co do charakteru działalności PHU (...), zakupu mebli w salonie meblowym w B.), wyjaśnieniach J. O. (1) (w zakresie, w jakim potwierdził fakt nabycia mebli w salonie meblowym w B.), wyjaśnieniach J. P. (1) (co do przyjazdu J. O. (1) i R. S. (1) do B. i spotkania z R. S. (1) w restauracji pod R.), zeznaniach B. D. (1) (co do okoliczności wystawienia faktur przez PHU (...) oraz faktury na rzecz PPHU (...)), zeznaniach R. B. (1) (co do okoliczności ponownego nawiązania współpracy z PPHU (...), przyjazdu J. O. (1) i R. S. (1) do salonu w B., zakupu mebli po cenach niższych o kilkadziesiąt procent od cen producenta, za gotówkę, bez faktury), a także rzeczowym materiale dowodowym w postaci oryginałów faktur i dokumentu WZ ujawnionych podczas przeszukania pomieszczeń PPHU (...) w R. przy ul. (...) wystawionych przez (...) Sp. z o.o. z/s w W. na rzecz PHU (...) z/s w B. (protokół przeszukania k. 630-631, 770-771v) oraz faktury i dokumentu WZ wystawionych przez Fabrykę (...) z/s w T. na rzecz PHU (...) z/s w B. (protokół przeszukania k. 630-631 z załącznikiem k. 637, 638).

Jako niewiarygodne Sąd uznał jedynie wyjaśnienia A. O. (k. 11546) w których wskazał, że po zakończeniu współpracy z PHU (...) w późniejszym okresie czasu nie współpracowała z R. B. (1). Wskazać należy, że A. O. występował wtedy w charakterze podejrzanego w związku z działalnością PPHU (...) i jej współpracą handlową z PHU (...) i innymi podmiotami, a zatem miał interes w tym by przeczyć okolicznościom niekorzystnym z punktu widzenia stawianych mu zarzutów. W toku dalszych wyjaśnień A. O. potwierdził fakt współpracy PPHU (...) z R. B. (1) po zakończeniu działalności PHU (...) (k. 11583) co konsekwentnie potwierdzał zarówno w toku dalszego postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem zeznając w charakterze świadka.

Wiarygodnymi w ocenie Sądu były wyjaśnienia **C. K.**, który opisał okoliczności związane ze złożeniem w PPHU (...) mebli transportowanych na zlecenie PHU (...) po opuszczeniu przez R. B. (1) magazynu w W.. Wyjaśnienia te były rzeczowe, w toku postępowania nie zostały w żaden sposób zakwestionowane, w tym przez oskarżonego J. B. (1), na którego C. K. wskazywał, jako na osobę, która wyraziła zgodę na przechowanie mebli, a zatem Sąd nie znalazł żadnych powodów do kwestionowania ich prawdziwości.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały również wyjaśnienia **S. K. (1)** (k. 13466-13471, k. 13536-13549 – tom 73) – właściciela powierzchni magazynowych w wysokiej (...), gdzie magazyn wynajmowała PHU (...), albowiem były one rzeczowe, konsekwentne, nadto znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach R. S. (1), A. O. i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych.

Jako wiarygodne Sąd ocenił również zeznania świadków **F. W. (2)** i **B. C.** – właścicieli firmy (...). Zeznania złożone przez świadków w toku postępowania przygotowawczego były rzeczowe, spójne i konsekwentne, wzajemnie ze sobą korespondowały i uzupełniały się, nadto znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach R. S. (1), A. O., S. K. (1) w związku z czym brak było podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. Jednocześnie zeznania świadków, w szczególności F. W. (1) złożone przed Sądem należało ocenić jako zachowawcze. Z wypowiedzi świadków wynika, bowiem że długotrwałość procesu we własnej sprawie, a następnie konieczność składania po raz kolejny zeznań przed Sądem rodziła w nich znaczny dyskomfort, czego wyrazem właśnie była niechęć do składania zeznań i wynikający z tego mechanizm zasłaniania się niepamięcią. Dobitnie było to widać w przypadku świadka F. W. (1), który zaprzeczył by kojarzył jakiegokolwiek zdarzenie z udziałem R. B. (1) na terenie PPHU (...), gdy z materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień R. S. (1) wynika wprost, że przez okres kilku godzin blokował R. B. (1) wyjazd z terenu firmy, co zbiegło się z czasem zabrania mebli z magazynu w W., którą to okoliczność z kolei potwierdził S. K. (1). Nie sposób przy tym przyjąć, że F. W. (1), pomimo upływu znacznego okresu czasu od tamtych zdarzeń ich nie pamiętał, albowiem z pewnością miały one niecodzienny charakter, o czym świadczy fakt, że pozostały one w pamięci szeregu osób, w tym J. B. (1), R. S. (1), A. O., czy S. K. (1).

Na przymiot wiarygodności zasługiwały również zeznania **B. D. (1)** (k. 797v-798v – tom 4) złożone w toku postępowania przygotowawczego. Świadek w sposób rzeczowy i konsekwentny opisał okoliczności wystawienia przez (...) W. D. z/s w R. faktury zakupowej na rzecz PPHU (...) z/s w S., jak również potwierdził, że transakcja objęta tą fakturą w rzeczywistości nie miała miejsca. Zeznania świadka korespondowały w pełni z wyjaśnieniami R. S. (1), nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur VAT wystawionych przez PHU (...) z/s w B. na rzecz (...) W. D. z/s w R. oraz fakturze wystawionej przez (...) W. D. z/s w R. na rzecz PPHU (...) z/s w S. (k. 678, 804-806) i łącznie tworzyły spójną i logiczną całość. Zeznania złożone przez świadka przed Sądem cechowały się natomiast dużą ostrożnością, przy czym świadek w całości podtrzymał odczytane mu wyjaśnienia złożone w toku śledztwa. Dodatkowo B. D. (1) zaprzeczył, by kiedykolwiek J. B. (1) lub J. O. (1) prosili go, by wystawił fakturę za innego kontrahenta (k. 47489v-47490 – tom 250). Faktem jest, że świadek również w toku postępowania przygotowawczego wskazywał, że z prośbą taką zwrócił się do niego pracownik PPHU (...) o imieniu R. (oczywistym przy tym jest, że chodzi o R. S. (1)) i w tym sensie zeznania świadka w pozostają konsekwentne, przy czym twierdzenie to nie wpływa na ocenę świadomości oskarżonych, co do faktu wystawienia tej faktury, albowiem z wyjaśnień R. S. (1) wynika wprost, że takie fakturowanie towaru nabytego z PHU (...) wymyślił J. B. (1), a wystawienie faktury nastąpiło za jego wiedzą i zgodą, przy czym kwestia ta omówiona zostanie szczegółowo w dalszej części rozważań.

Sąd nie znalazł również podstaw do kwestionowania wiarygodności wyjaśnień, a następnie zeznań **J. P. (1)**, który w sposób rzeczowy, konsekwentny opisał okoliczności podjęcia współpracy z R. B. (1), sposób działania PHU (...), swoją rolę w prowadzonej na jego nazwisko działalności gospodarczej, potwierdził fakt sprzedaży mebli na rzecz PPHU (...) w cenach niższych o kilkadziesiąt procent od cen fabrycznych, fakt przyjazdu J. O. (1) i R. S. (1) do salonu meblowego w B., jak również spotkania z R. S. (1) w restauracji w okolicach R.. Wyjaśnienia i zeznania J. P. (1) korespondowały z wyjaśnieniami R. S. (1), A. O., zeznaniami R. B. (1), a także zeznaniami kierowców, którzy zawozili meble do (...) w grudniu 1997 roku. Co istotne przedstawiane przez J. P. (1) okoliczności nie były kwestionowane przez strony w toku procesu, a zatem brak było racjonalnych podstaw do podważania wiarygodności jego wyjaśnień i zeznań.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały również wyjaśnienia i zeznania **T. P.**, który wyjaśnienia odnośnie działalności PHU (...) składał w postępowaniu przygotowawczym (k. 35833-35835 – tom 192) oraz przed Sądem (k. 47588-47590 – tom 251). Wyjaśnienia T. P. złożone w toku postępowania przygotowawczego były rzeczowe, nadto korespondowały z wyjaśnieniami R. S. (1), A. O., zeznaniami R. B. (1), częściowo również wyjaśnieniami J. O. (1) (w zakresie, w jakim potwierdził fakt przyjazdu z R. S. (1) do salonu meblowego w B.) tworząc łącznie spójną i logiczną całość. Składając zeznania przed Sądem świadek nie potrafił wskazać szeregu okoliczności związanych z działalnością firmy (...), co z uwagi na znaczny upływ czasu od zdarzeń będących przedmiotem postępowania mogło wynikać z naturalnego procesu zapominania, jednocześnie T. P. podtrzymał odczytane mu wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego.

Zeznania świadków **S. K. (2)**, **J. P. (2)**, **J. M. (2)** i **H. M.** – kierowców świadczącego usługi transportowe na zlecenie PHU (...) Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one rzeczowe, spójne, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w toku postępowania. Dodatkowo wskazać należy, że **J. M. (2)** był pracownikiem **H. M.**, a **J. P. (2)** był pracownikiem **S. K. (2)** i wszyscy realizowali zlecenia transportowe na rzecz PHU (...). W tym zakresie ich relacje pozostają ze sobą zbieżne zarówno, co do samego faktu świadczenia takich usług, jak i czasu i miejsca ich realizacji, co dodatkowo przemawia za ich wiarygodnością. Dodatkowo wskazać należy, że wszyscy świadkowie byli dla oskarżonych osobami całkowicie obcymi, a zatem brak było jakichkolwiek podstaw by twierdzić, że narażając się na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań składali zeznania niezgodne z rzeczywistym przebiegiem zdarzeń. Tym samym zeznania świadków należało uznać za wiarygodne i wysoce przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych istotnych z punktu widzenia ustalenia odpowiedzialności oskarżonych **J. B. (1)** i **J. O. (1)** za zarzucany im czyn.

Oskarżony B. W. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, jednocześnie wskazał, że świadomie nigdy nie nabywał towarów mogących pochodzić z działalności przestępczej (k. 37954-37955, 37.956 – tom 203). Na rozprawie zaś wyjaśnił, że faktycznie kupował artykuły do produkcji mebli od braci (...) wskazał jednocześnie, że nabywał je w ramach rozliczenia długu, jaki mieli względem niego **D. i W. C. (1)**, a cena tych towarów nie była niższa, a nawet była wyższa od cen rynkowych (k. 42.131-42.132 – tom 224).

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne jedynie w zakresie, w jakim potwierdził fakt nabywania od braci (...) artykułów do produkcji mebli, w pozostałym zakresie uznając je za całkowicie niewiarygodne. Wskazać należy, że wyjaśnienia te pozostają w całkowitej sprzeczności ze spójnymi i wzajemnie zbieżnymi wyjaśnieniami **D. C. i W. C. (1)**, złożonymi na etapie postępowania przygotowawczego, które znajdują również potwierdzenie w zeznaniach **R. B. (1)** w odniesieniu do czasu, ilości i wartości oraz ceny nabywanych towarów, które zostały wyłudzone w ramach podmiotów gospodarczych kontrolowanych przez grupę przestępczą, a które później bracia (...) sprzedawali swoim paserom. Wskazać należy również, że fakt dostaw towaru w ilości 3 tirów do hurtowni (...) znalazł potwierdzenie w zeznaniach kierowców **Z. P.** (k. 28328v-28329), **R. D. (1)** k. (22904v- (...)) i **W. N.** (k. 22906v-22907), co więcej opisywana przez kierowców organizacja dostawy (tj. oczekiwanie na stacji benzynowej w **S.**, prowadzenie transportu do miejsca rozładunku przez nieznanego mężczyznę) wprost potwierdza wyjaśnienia braci (...) w tym zakresie. Istotne jest również, że wyjaśnienia potwierdzające fakt nabywania za ich pośrednictwem przez **B. W. (1)** towarów dostarczanych przez **R. D. (2)** i **W. C. (1)** składali konsekwentnie w toku całego postępowania przygotowawczego, a z wyjaśnień tych jasno wynikało, że w kontaktach z **R. B. (1)** pełnili rolę paserów, którzy za pośrednictwo w sprzedaży towarów **B. W. (1)** pobierali prowizję.

Dla oceny wiarygodności wyjaśnień **D. C. i W. C. (1)** złożonych w toku postępowania przygotowawczego istotne jest również, że nie mieli oni w ocenie Sądu żadnego racjonalnego powodu, by składać nieprawdziwe, pomawiające **B. W. (1)** wyjaśnienia, co więcej złożone następnie przed Sądem zeznania wskazują na jak najbardziej pozytywny ich stosunek do oskarżonego, o czym będzie mowa w dalszej części rozważań. Na pomówienie ze strony **D. i W. C. (1)**, jak również ewentualne powody takiego ich zachowania nie wskazywał również **B. W. (1)**, co byłoby naturalną linią obrony w przypadku zaistnienia takich okoliczności.

Jako niewiarygodne Sąd ocenił wyjaśnienia **B. W. (1)** w zakresie w jakim wskazał, że nabywanie od braci (...) towarów następowało w ramach rozliczenia ich długu wynikającego z zakupu od niego przez nich artykułów do produkcji mebli. W pierwszej kolejności podnieść należy, że okoliczność tą oskarżony podniósł dopiero składając wyjaśnienia przed Sądem, przy czym brak jest jakiegokolwiek racjonalnego wytłumaczenia dla takiego działania. Znamienne jest również, że w tym samym czasie tj. na etapie postępowania sądowego **D. i W. C. (1)** złożyli zeznania odmienne w swej treści od wcześniej składanych wyjaśnień, w których potwierdzili, co do zasady wersję przedstawioną przez **B. W. (1)** (k. 42.601-42.604 – tom 226, k. 43.083-43.086 – tom 228, k. 47383-47387, k. 47388-47393 – tom 250). Co istotne, **D. i W. C. (1)** z jednej strony wskazywali, że dostawy dokonywane były w związku z istniejącym długiem, by następnie po odczytaniu im wyjaśnień złożonych w śledztwie przyznać, że **B. W. (1)** za dostarczony towar zawsze płacił gotówką (dwukrotnie towar został rozliczony samochodami), a oni z pobranej przez siebie prowizji część kwoty przeznaczali na

splątę długu wobec niego. Taki sposób zeznawania D. i W. C. (1) wskazuje wprost na intencjonalność złożonych przez nich zeznań, w których z jednej strony chcieli potwierdzić lansowaną przez B. W. (2) wersję o istnieniu długu, z drugiej mając świadomość co do treści swoich wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego i obawiając się w związku z tym odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań niejako wycofali się ze swoich twierdzeń. Podkreślić należy przy tym, że tożsamy moment zmiany wersji zdarzeń przez D. i W. C. (1), tożsama treść złożonych przez nich zeznań, w ocenie Sądu wskazuje wprost, że było to świadome ich działanie nakierowane na procesową pomoc B. W. (1) celem potwierdzenia jego linii obrony, przy czym próba ta okazała się nieskuteczna. Wskazać również należy, że z wyjaśnień braci (...) i zeznań R. B. (1) wynika wprost, że dwukrotnie oskarżony za zakupiony towar przekazał w rozliczeniu samochód, co jest całkowicie nieracjonalne przy założeniu, że bracia (...) przekazywali towar B. W. (1) w ramach rozliczenia długu. Nasuwa się, bowiem pytanie za co miałyby płacić B. D. (2) i W. C. (1), czy finalnie R. B. (1), skoro towar miał otrzymać nieodpłatnie tytułem spłaty zobowiązań, które mieli wobec niego bracia (...).

Jako niewiarygodne Sąd uznał również wyjaśnienia B. W. (2) w zakresie, w jakim twierdził, że nie miał świadomości, co do nabywania towarów pochodzących z przestępstwa, która to kwestia omówiona zostanie w dalszej części rozważań.

Odwołując się do przytoczonych wyżej argumentów, Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia i zeznania **D. C. i W. C. (1)** w zakresie, jakim opisali oni całokształt swojej współpracy z R. B. (1) i B. W. (1), za wyjątkiem początkowych wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego, w których prezentowali wysoce zachowawczą postawę procesową przejawiającą się przyznaniem jedynie do tych zachowań, co do których mieli pewność, że są znane organom ścigania, a dopiero w dalszym toku postępowania złożyli szczegółowe wyjaśnienia, w których odnieśli się do całokształtu swojej przestępczej działalności, w tym kontaktów z B. W. (1). Podkreślić należy przy tym, że wyjaśnienia te były rzeczowe, wzajemnie ze sobą korespondowały i uzupełniały się, nadto znalazły potwierdzenie w zeznaniach R. B. (1), zeznaniach kierowców wykonujących transporty, a także dokumentach odzwierciedlających przebieg poszczególnych transakcji handlowych, tworząc łącznie spójną i logiczną całość. Jak już wyżej wskazano, w ocenie Sądu D. C. i W. C. (1) nie mieli motywów by złożyć wyjaśnienia pomawiające B. W. (1), a wręcz przeciwnie ich zeznania złożone przed Sądem wskazywały na wolę przedstawienia jak najbardziej korzystnej dla niego wersji zdarzeń.

Jednocześnie podstawę ustaleń faktycznych stanowiły wyjaśnienia oraz zeznania W. i D. C., którzy jako jedyni mieli osobisty kontakt z oskarżonym B. W. (1), a także uzupełniająco zeznania R. B. (1), jednakże jedynie w zakresie, w jakim korespondowały one z zeznaniami braci (...) i ustalonym w oparciu o nie stanem faktycznym.

Jako niewiarygodne Sąd uznał zeznania **B. W. (3)** – matki B. W. (1), która wskazała, że D. i W. C. (1) dzierżawili od nich pomieszczenia, kupowali od syna towary tapicerskie, za które w pewnym momencie przestali płacić, a syn nie mogąc wygzekwować swojej wierzytelności przystał na ich propozycję rozliczenia długu towarem. Wskazać należy, że B. W. (3) złożyła po raz pierwszy zeznania przed Sądem, w momencie gdy oskarżony B. W. (1) w złożonych wyjaśnieniach podniósł kwestię rzekomego długu, który wobec niego mieli mieć bracia (...). Znamienna jest również zbieżność – na co Sąd zwracał już uwagę dokonując oceny wiarygodności zeznań złożonych na rozprawie przez D. i W. C. (1) – pomiędzy złożeniem przez B. W. (1) wyjaśnień tej treści, odmienną od wcześniej składanych wyjaśnień treścią zeznań braci (...) i pojawieniem się świadka B. W. (3). Zdaniem Sądu podobnie, jak w przypadku D. i W. C. (1) złożenie przez B. W. (3) zeznań tej treści było świadomym działaniem nakierowanym na procesową pomoc synowi celem potwierdzenia jego linii obrony, a w konsekwencji podważenia zasadności stawianego mu zarzutu.

Przed przystąpieniem do oceny wiarygodności zeznań świadka koronnego **R. B. (1)** poczynić należy uwagę ogólną, że dowodem w postępowaniu karnym może być wszystko, co umożliwi wyrobienie sobie przekonania sądu o winie lub niewinności oskarżonego, jeśli zostanie przeprowadzone w trybie przewidzianym przez prawo procesowe. Dowodem takim może być zatem także pomówienie, w tym ze strony świadka koronnego. Co do zasady dowód taki powinien być badany szczególnie wnikliwie, z jednoczesnym rozważeniem, czy istnieją dowody potwierdzające choćby pośrednio wyjaśnienia pomawiającego, a nadto - czy wyjaśnienia te są logiczne i nie wykazują chwiejności albo czy nie są wręcz nieprawdopodobne (vide: wyrok SN z dn. 06.02.1970r., IV KR 249/69, OSNKW 4-5/1970, poz. 46). Jednakże pomówienie, czyli obciążanie w złożonych wyjaśnieniach innej osoby odpowiedzialnością za przestępstwo jest w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami (vide:

wyrok SN z dnia 12.01.2006 r., II KK 29/05, OSNKW 2006/4/41). Orzecznictwo przyjmuje jednak, że tego rodzaju „jedyne” dowód nie może stać w sprzeczności z innymi dowodami, które nie mają wprawdzie decydującego znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnej, stanowią jednak podstawę do dokonania lub weryfikacji ustaleń faktycznych odnoszących się do określonych fragmentów zdarzenia (vide: wyrok SN z dn. 11.01.1996 r., II KRN 178/95, Mon. Prawn. 1996/10/376).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania R. B. (1) dotyczące sposobu funkcjonowania szeregu zorganizowanych grup przestępczych, których działania koncentrowały się na zakładaniu podmiotów gospodarczych, w ramach których dokonywano oszustw na szkodę szeregu producentów m. in. mebli, materiałów do ich produkcji, czy materiałów stolarskich, a następnie sprzedawano tak wyłudzone towary podmiotom gospodarczym na terenie całego kraju. Samo funkcjonowanie tych grup, w których istotną rolę, przy prowadzeniu wielu podmiotów gospodarczych – w tym objętych niniejszym postępowaniem, mających na celu wyłudzenie towarów poprzez ich nabywanie na odroczone termin płatności, miał świadek koronny R. B. (1), co wynika jasno i bezsprzecznie z jego konsekwentnych zeznań.

W swoich bardzo obszernych zeznaniach R. B. (1) przedstawił strukturę działalności zorganizowanych grup przestępczych na terenie Polski w latach 1995-2000, genezę firmy (...) oraz kolejnych podmiotów gospodarczych, jakie zakładane były celem dokonywania wyłudzeń, opisał też szczegółowo poszczególne wyłudzenia towarów na przestrzeni kilku lat wskazując nazwy pokrzywdzonych podmiotów, jak i konkretny asortyment. W tym zakresie Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne, nie zostały bowiem zakwestionowane przez oskarżonych, tudzież innych świadków, którzy składali zeznania w sprawie, a o ich prawdziwości świadczy szereg toczących się i zakończonych postępowań karnych przeciwko członkom grupy przestępczej, do której świadek koronny należał. Ta część zeznań świadka koronnego znalazła też potwierdzenie w zeznaniach przedstawicieli pokrzywdzonych podmiotów, zatem Sąd nie miał powodów do ich zakwestionowania.

Takiego przymiotu nie sposób było natomiast przypisać zeznaniom świadka koronnego R. B. (1) odnośnie przebiegu współpracy pomiędzy nim, a oskarżonym B. K. (1), a także J. B. (1) i J. O. (1), który w złożonych zeznaniach twierdził, że pokrzywdzone podmioty od których zostały wyłudzone towary zostały „wystawione” przez oskarżonych, którzy byli zainteresowani konkretnym asortymentem produktów. Terminem „wystawienie”, „wystawka” świadek koronny określał przy tym wskazanie asortymentu, jakim firmy oskarżonych były zainteresowane. Ocena zeznań R. B. (1) w odniesieniu do oskarżonego B. K. (1) została już przesądzona w wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 01 czerwca 2017r., sygn. II AKa 192/16, gdzie B. K. (1) przypisano popełnienie szeregu przestępstw z art. 291 §1 k.k., a co za tym idzie wprost zakwestionowano zeznania R. B. (3) w omawianym zakresie. W ocenie Sądu podobnie ocenić należało zeznania świadka koronnego w odniesieniu do „wystawiania” producentów mebli przez oskarżonych J. B. (1) i J. O. (1), a która to kwestia omówiona zostanie w dalszej części rozważań odnoszących się do prawnokarnej oceny zachowania tych oskarżonych.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały zeznania R. B. (1) w części, w jakiej wskazywał, że oskarżony B. K. (1), a także oskarżeni J. B. (1) i J. O. (1) mieli świadomość, że nabywane przez nich towary pochodzą z przestępstwa, przy czym w odniesieniu do oskarżonych J. B. (1) i J. O. (1), zeznania te były wiarygodne w zakresie istnienia po stronie oskarżonych takiej świadomości już po zakończeniu współpracy z R. B. (1) w ramach PHU (...). Jednocześnie ocena strony podmiotowej przypisanych oskarżonym przestępstw zostanie omówiona w dalszej części rozważań, w tym miejscu wystarczy wskazać, że pozostaje ona zbieżna z zeznaniami R. B. (1) w powyższym zakresie.

Analiza obszernych zeznań R. B. (1), w ocenie Sądu wskazuje na pewnego rodzaju schemat w relacjonowaniu przez świadka zdarzeń, co sprawia, że zeznania te sprawiają wrażenie wyuczonych, a nie stanowią swobodnej relacji o faktach, których był świadkiem. Takie przekonanie jest tym bardziej słuszne jeśli się zważy, że R. B. (1) jest osobą o zawodowym wykształceniu w zawodzie szewc, przy czym w składanych zeznaniach posługuje się terminami języka prawnego co tym bardziej rodzi wątpliwość, co do spontaniczności jego relacji, a wręcz przeciwnie wskazuje, że niektóre części zeznań zostały mu zasugerowane. Istotne jest również, że w toku postępowania świadkowi koronnemu okazywane były akta spraw z postępowania przygotowawczego, z których ten czerpał wiedzę o pewnych zdarzeniach, a którą następnie przekazywał jako swoją własną, sprawiając tym samym wrażenie, że zeznaje o faktach, których był

naocznym świadkiem, co nijak się miało do rzeczywistości (k. 43207, k. 43273, k. 43 274). Znamienne jest również, że zeznania R. B. (1) wielokrotnie zawierały szereg ocen i domniemań, na podstawie których budował on oskarżenia wobec osób, o których zeznawał m. in. co do przynależności szeregu osób, w tym oskarżonych do grupy przestępczej, popełniania przestępstw w ramach tej grupy, czy współudziału w przestępstwach oszustwa dokonywanych przez członków grupy przestępczej.

Tym samym, Sąd uznał, że zeznania R. B. (1) mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie jedynie w takim zakresie, w jakim znajdowały potwierdzenie w innym materiale dowodowym, bądź w tych fragmentach, w których świadek w toku całego postępowania składał zeznania tożsame i konsekwentne, natomiast w pozostałym zakresie uznał je za nieprzydatne w sprawie. Sąd nie oceniał natomiast tych obszernych fragmentów zeznań świadka, które nie dotyczyły oskarżonych i przedstawionych im zarzutów.

W tym miejscu należy odnieść się jedynie do zeznań R. B. (1) odnośnie oskarżonego B. W. (1), a którego jak należy domniemywać opisuje jako „paserę ze S.”. R. B. (1) w zeznaniach złożonych w toku niniejszego postępowania wskazywał, że miał styczność z „paserem ze S.” w sytuacjach, gdy ten przekazywał w rozliczeniu za towar samochód H. (...) i M. (...), jednocześnie w zeznaniach składanych wcześniej nie wynika, by w ogóle miał kontakt z B. W. (1), w szczególności gdy wskazywał, że nie zna danych „paserę ze S.” (k. 36529). Znajomości R. B. (1) z B. W. (1) w toku całego postępowania konsekwentnie i stanowczo przeczyli D. i W. C. (1), w tym wykluczyli, by R. B. (1) był obecny przy odbiorze pojazdów, co wobec braku spójności zeznań świadka w tym zakresie, jak również wobec kategorycznego stanowiska D. i W. C. (1) nakazywało uznać tę część zeznań R. B. (1) za niewiarygodną.

R. B. (1) wypowiadał się również, co do ilości i wartości nabywanych przez B. W. (1) towarów, przy czym podawane przez niego dane w żaden sposób nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych. Raz jeszcze wskazać należy, a co wprost wynika z materiału dowodowego, że osobami, które miały kontakt z B. W. (1) byli D. i W. C. (1) i to oni jako jedynie w wiarygodny sposób mogli się wypowiadać, co do zakresu transakcji prowadzonych z oskarżonym. Wskazać należy również, że R. B. (4) podawał, że bracia (...) towar sprzedawali dwóm osobom, które określał jako „paserzy ze S.”, przy czym w świetle zgromadzonego materiału dowodowego oczywistym jest, że towar sprzedawany był przez braci (...) co najmniej trzem osobom, tj. poza oskarżonym W., R. F. i M. S. (3), co dowodzi, że wiedza R. B. (1) odnośnie ilości nabywców, a co za tym idzie ilości i wartości nabywanego przez nich towaru była niepełna. Tym samym, jako punktu wyjścia dla poczynienia ustaleń faktycznych odnoszących się do B. W. (1), Sąd przyjął wyjaśnienia i zeznania D. i W. C. (1), które następnie zweryfikował i uzupełnił w oparciu o zeznania przedstawicieli pokrzywdzonych podmiotów gospodarczych, od których wyłudzone zostały towary, a także dokumenty potwierdzające przeprowadzone transakcje.

W toku postępowania przygotowawczego przesłuchani zostali przedstawiciele pokrzywdzonych podmiotów, przy czym podstawę ustaleń faktycznych stanowiły wyłącznie zeznania świadków reprezentujących podmioty wskazane w zarzutach stawianych oskarżonym B. K. (1), J. B. (2), J. O. (1), i B. W. (1), i tak:

Zeznania świadka **R. K. (1)** – pracownika (...) Producent Sprężyn z/s w S. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, spójne i logiczne i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadków **J. J. (3) i R. B. (2)** – pracowników (...) S.A. z/s w K. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, wzajemnie ze sobą korespondowały i uzupełniały się, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur, umowy o współpracy i jako takie tworzyły spójną i logiczną całość.

Zeznania świadków **B. M. i M. W.** – pracowników (...) S.A. w K. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, informacje w nich podane oparte były na dokumentacji księgowej i dokumentach w postaci faktur i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadka **B. B. (3)** – radcy prawnego Zakładów (...) w P. (obecnie (...) S.A. z/s w P.) Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur, zamówień, upoważnień i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadka **P. P. (1)** – pracownika (...) S.A. z/s w K. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, spójne i logiczne i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadków **G. C. i R. S. (2)** – pracowników (...) Sp. z o. o. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, wzajemnie ze sobą korespondowały i uzupełniały się, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur, specyfikacji towarów, wezwań do zapłaty i jako takie tworzyły spójną i logiczną całość.

Zeznania świadków **Z. W., O. S.** – pracowników Zakładów (...) w C. i **P. K. (1)** – kierowcy wykonujący transport do PHU (...) Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, wzajemnie ze sobą korespondowały i uzupełniały się, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur, specyfikacji towarów, dokumentacji zdjęciowej i jako takie tworzyły spójną i logiczną całość.

Zeznania świadka **M. Ż.** – pracownika (...) Fabrykach (...) w Z. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, spójne i logiczne, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach i w związku z tym brak było podstaw do kwestionowania ich rzetelności.

Zeznania świadka **J. O. (2)** – wspólnika (...) S.C. B. S. z/s w N. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, spójne i logiczne, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach i w związku z tym brak było podstaw do kwestionowania ich rzetelności.

Zeznania świadków **T. S., E. S. i B. N.** – pracowników Fabryki (...) Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, wzajemnie ze sobą korespondowały i uzupełniały się, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci zamówienia, faktur, potwierdzenia przelewu i jako takie tworzyły spójną i logiczną całość. Dodatkowo fakt podrobienia przez R. B. (1) potwierdzenia przelewu znalazł potwierdzenie w opinii grafologicznej, a która to okoliczność nie była podważana przez strony w toku procesu.

Zeznania świadków **W. W. (3)** – właściciela Zakładu (...) z/s w M. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur, dokumentacji zdjęciowej i jako stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadka **W. C. (2)** – akwizytora działającego na rzecz Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowo – Handlowego (...) s.c. z/s w C. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur, dokumentacji zdjęciowej i jako stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadków **D. S., M. P. (1) i Z. Z.** – pracowników Fabryki (...) z/s w T. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur, dokumentów WZ, dokumentacji zdjęciowej i jako stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadków **P. W. i K. L.** – pracowników (...) S.A. w G. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur, dokumentów WZ, dokumentacji zdjęciowej i jako stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadka **M. K. (1)** – właściciela Zakładu Produkcyjno – Handlowo – Usługowego (...) z/s w N. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktury, dokumentacji zdjęciowej i jako stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadków **W. O. i K. T.** – pracowników (...) S.A. z/s w P. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur, dowodów wpłat, deklaracji wekslowej, dokumentacji zdjęciowej i jako stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadka **I. P.** – pracownika (...) z/s w N. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur, dowodów wpłat, i jako stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadka **D. Ś.** – pracownika (...) Sp. z o.o. w W. Oddział w K. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur, dowodu KP, dokumentów WZ i jako stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadków **R. K. (2)** – pracownika (...) Sp. z o.o. z/s w Z. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur, zamówienia, dokumentu wydania, upoważnienia, kserokopii weksla in blanco i jako stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadków **Z. S., K. J. (1)** i **P. A.** – pracowników Przedsiębiorstwa (...) z/s w P. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, wzajemnie ze sobą korespondowały i uzupełniały się, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur, zamówienia, upoważnienia i jako takie stanowiły spójną i logiczną całość.

Zeznania świadków **S. C.** i **K. J. (2)** – pracowników (...) s.c. z/s w S. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, wzajemnie ze sobą korespondowały i uzupełniały się, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur, dokumentów WZ, bankowego dowodu wpłaty i jako takie stanowiły spójną i logiczną całość.

Zeznania świadków **G. L.** i **E. B.** – pracowników (...) Sp. z o.o. z/s w W. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, wzajemnie ze sobą korespondowały i uzupełniały się, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur, dokumentu WZ, umowy o współpracy, weksla in blanco wraz z deklaracją wekslową i jako takie tworzyły spójną i logiczną całość.

Zeznania świadków **W. S. (2), B. P., D. W.** – pracowników Zakładów (...) S.A. z/s w C. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur, zamówień, i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadków **E. R.** – pracownika Zakładów (...) w C. oraz **W. W. (4)** – kierowcy wykonujące usługę transportową Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, wzajemnie ze sobą korespondowały i uzupełniały się i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadka **L. L.** – pracownika O. Zakładów (...) w O. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, spójne, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci zamówień i faktur i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadków **C. S. (2)** – właściciela E.K.O Płyta Hurtownia (...). C. S. z/s w K. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur, zamówień, i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadków: **A. C. (1)** i **D. G.** – pracowników (...) Sp. z o. o. z/s w K. Oddział w O. W.. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, wzajemnie spójne, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur, zamówień, i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadka **S. D.** – pracownika (...) S.A z/s w O. W.. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, spójne, i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadka **A. G.** – pracownika G. Polska Sp. z o.o z/s w C. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, spójne, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadka **S. H.** – pracownika (...) Sp. z o. o. z/s w B. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, spójne, i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadków **A. C. (2)** – pracownika (...) S.A. z/s w C. i **Z. P.** – kierowcy wykonującego transport z (...) S.A. z/s w C. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, wzajemnie ze sobą korespondowały i uzupełniały się, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur, zamówień, dokumentów WZ i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadków **A. F.** – pracownika (...) Sp. z o.o. z/s w B. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, spójne nadto korespondowały z zeznaniami W. C. (1) i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadka **J. M. (3)** – pracownika (...) Sp. z o.o. z/s w S. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadka **M. O.** – pracownika (...) D. Sp. z o o. z/s w O. W.. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur, dokumenty WZ i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadka **R. L.** – pracownika Zakładów (...) S.A. z/s w C. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one, bowiem rzeczowe, nadto znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci faktur, zamówienia, informacji z Banku (...) dot. Podrobienia bankowego dowodu wpłaty i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

W pełni wiarygodnymi były w ocenie Sądu zgromadzone w toku całego postępowania **dokumenty**. Ich autentyczność, wiarygodność ani wartość dowodowa nie budziły wątpliwości Sądu, bowiem dokumenty te sporządzone zostały przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji i w przewidzianej przepisami formie, dowodów tych nie kwestionowały także strony w toku procesu, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

B. K. (1) został oskarżony o to, że w okresie od 14 sierpnia do października 1998r. w C. i innych miejscowościach, działając czynem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z innymi, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do woli i możliwości wywiązania się z zobowiązań, przy wykorzystaniu działalności podmiotu gospodarczego (...), kierowanego przez członków grupy przestępczej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości na łączną kwotę co najmniej 278.000 zł na szkodę szeregu pokrzywdzonych, a w szczególności:

6. w okresie września 1998r. w S., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie (...), doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę 68.854,60 zł, na szkodę P. S.

7. w dniu 14 sierpnia 1998r. w K., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie (...), doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę 50.000 zł, na szkodę (...) w K.

8. w okresie od sierpnia do października 1998r. w P., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie (...), doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę 40.000 zł, na szkodę Koniecpolskich Zakładów (...) w K.

9. w okresie sierpnia do października 1998r. w P., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie (...), doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę 30.000 zł, na szkodę Zakładów (...) w P.

10. w okresie od sierpnia 1998r. do października 1998r. w K., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie (...), doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę 90.000 zł, na szkodę (...) z K.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Przed przystąpieniem do szczegółowego omówienia stawianego oskarżonemu zarzutu wskazać należy, że B. K. (1) w toczącym się przed Sądem Okręgowym w Poznaniu postępowaniem w sprawie sygn. III K 365/09 został oskarżony o popełnienie przestępstw z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. przy wykorzystaniu podmiotów gospodarczych PHU (...) z/s w R., (...) W. S. (1) z/s w B. i MEBEL TOP M. S. (2) z/s w N., PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C., M. Biuro Handlowo Usługowe (...) z/s w G., P.P.H.U (...) -D. A. S. z/s w P. i (...) S. G. z/s w S.. Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 05 kwietnia 2016r., sygn. III K 365/09 zmienionym częściowo wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 01 czerwca 2017r., sygn. II AKa 192/16 B. K. (1) został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. m. in. polegających na nabyciu od ustalonej osoby rzeczy (mienia) uzyskanych za pomocą czynów zabronionych w postaci ich wyłudzenia przy wykorzystaniu działalności podmiotów gospodarczych (...) W. S. (1) z/s w B. i MEBEL TOP M. S. (2) z/s w N., M. Biuro Handlowo Usługowe (...) z/s w G., P.P.H.U (...) -D. A. S. z/s w P. i (...) S. G. z/s w S., co do których to czynów postępowanie zostało umorzono z uwagi na przedawnienie, jednocześnie w odniesieniu do zarzutu objętego niniejszym postępowaniem z uwagi na kwalifikację prawną zarzucanego czynu tj. art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. wyrok Sądu I instancji uchylił.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 01 czerwca 2017r., sygn. II AKa 192/16 rozstrzygnął zatem o odpowiedzialności B. K. (1) za przestępstwa paserstwa, jednocześnie w uzasadnieniu orzeczenia, co do wszystkich zarzucanych czynów – w tym również, co do czynu osądzonego w niniejszej sprawie – przesądził o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej zarzucanych czynów z art. 286 §1 k.k. i przyjęcia kwalifikacji z art. 291 §1 k.k. wskazując, że „to samo zdarzenie faktyczne, a dotyczące przestępczego zachowania się „paserów” (o których mowa zarówno w treści uzasadnienia aktu oskarżenia, jak i w zeznaniach świadka koronnego) w stosunku do mienia, będącego przedmiotem tego postępowania, które stanowi podstawę tego oskarżenia, zostało inaczej ocenione przez prokuratora, czemu dał wyraz w treści sformułowanych zarzutów i zaproponowanej kwalifikacji prawnej, [...], a w rzeczywistości powinno zostać ocenione poprzez pryzmat paserstwa, określonego w art. 291§1 k.k. W rzeczywistości ta zmiana kwalifikacji prawnej czynów, zarzucanych oskarżonemu K., wynika z odmiennej oceny tych samych dowodów, która to ocena pozwala na przyjęcie znacznie mniejszego zakresu znamion, niż to wynika z postawionych zarzutów”. Podsumowując tą kwestię Sąd Odwoławczy wskazał, że B. K. (1) powinien w zakresie zarzucanych mu czynów odpowiadać za przestępstwo z art. 291§1 k.k.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 442 §3 k.p.k. zapatrywania prawne i wskazania sądu odwoławczego co do dalszego postępowania są wiążące dla sądu, któremu sprawę przekazano do ponownego rozpoznania. Powyższe oznacza, że Sąd rozpoznający ponownie sprawę związany jest zapatrywaniami prawnymi sądu odwoławczego także co do kwalifikacji prawnej (vide: wyrok SN z dn. 07.10.2008r., II KK 62/08, Legalis nr 114137).

Zaznaczyć przy tym należy, że przedstawione wyżej zapatrywania Sądu Apelacyjnego w Poznaniu zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 01 czerwca 2017r., sygn. II AKa 192/16 odnoszą się wprost do oskarżonych J. B. (1), J. O. (1) i B. W. (1), którym Prokurator zarzucił również popełnienie przestępstwa a art. 286 §1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 291 § 1 k.k. za przestępstwo paserstwa ten, kto rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia. Paserstwo może być popełnione tylko w stosunku do rzeczy, która pochodzi z jednoznacznie scharakteryzowanego przez ustawę źródła, a mianowicie została uzyskana za pomocą czynu zabronionego. Ustawa posługuje się pojęciem czynu zabronionego, przez co należy rozumieć zachowanie o znamionach określonych w ustawie karnej (art. 115 § 1 kk). Przestępstwo określone w art. 291 § k.k. jest przestępstwem umyślnym. Dokonana w kodeksie karnym z 1997 r. zmiana części zakresu znamion paserstwa spowodowała, że obecnie ten typ czynu zabronionego w żadnej części nie jest przestępstwem kierunkowym (por. też E. G.-M., E. P., Paserstwo..., s. 259 i n.). Ustawa nie wymaga obecnie, aby zachowania sprawcy polegające na przyjmowaniu rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego albo pomocy do jej zbycia były przez sprawcę podejmowane w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Paserstwo jest więc obecnie w odniesieniu do wszystkich form czynności sprawczej przestępstwem umyślnym, które może być popełnione zarówno w formie zamiaru bezpośredniego, jak i zamiaru wynikowego (por. wyrok SN z dnia 13 września 2000 r., II KKN 327/99, LEX

nr 50897; wyrok SA w Krakowie z dnia 25 kwietnia 2001 r., II AKa 59/01, KZS 2001, z. 6, poz. 32; L. Gardocki, Prawo karne..., s. 307; J. Śliwowski, Prawo karne..., s. 404; S. Śliwiński, Prawo karne. Część szczególna..., s. 68; J. Makarewicz, Kodeks karny..., s. 424). Stąd też trafnie wskazuje się w orzecznictwie, że „sprawcą przestępstwa nie jest wyłącznie osoba, która wie, iż dana rzecz pochodzi z czynu zabronionego, ale jest nią także osoba, która z uwagi na okoliczności objęcia rzeczy uzyskanej z czynu zabronionego na to się godzi” (vide: wyrok SA we Wrocławiu z dnia 16 października 2013 r., II AKa 312/13, LEX nr 1392147).

Dla popełnienia paserstwa we wszystkich jego formach konieczna jest świadomość sprawcy, że rzecz będąca przedmiotem jego działania została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, albo świadomość możliwości pochodzenia tej rzeczy z czynu zabronionego. Dla wypełnienia znamion strony podmiotowej przestępstwa określonego w art. 291 §1 k.k. nie jest konieczna natomiast świadomość sprawcy dotycząca okoliczności związanych z popełnieniem czynu zabronionego, z którego pochodzi rzecz stanowiąca przedmiot jego działania. W szczególności nie jest konieczne, aby paser miał świadomość, za pomocą jakiego konkretnie czynu zabronionego rzecz została uzyskana, ani też świadomość okoliczności, czasu i miejsca popełnienia tego czynu zabronionego (por. W. Świda (w:) I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny..., s. 662; J. Makarewicz, Kodeks karny..., s. 423-424; J. Wojciechowski, Kodeks karny..., s. 506). Świadomość pochodzenia rzeczy z czynu zabronionego musi istnieć w chwili dokonywania przestępstwa paserstwa, a więc w momencie nabywania, przyjmowania lub pomocy do zbycia lub ukrycia tej rzeczy przez sprawcę (por. J. Makarewicz, Kodeks karny..., s. 423). Ustalając stronę podmiotową tzw. paserstwa umyślnego przyjmuje się, że warunkiem odpowiedzialności na podstawie art. 291 § 1 k.k. jest świadomość i wola albo co najmniej godzenie się sprawcy, że rzecz stanowiąca przedmiot czynności wykonawczej została uzyskana za pomocą czynu zabronionego (vide: wyrok SN z dn. 24.05. 2011 r., III KK 360/10). Znamiona strony podmiotowej paserstwa zostają wypełnione zarówno wtedy, gdy sprawca wie (ma pełną świadomość), że nabywane przez niego rzeczy zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego, jak i wówczas, gdy na podstawie okoliczności związanych z nabywaniem rzeczy powoźmie przypuszczenie, że pochodzą one z czynu zabronionego. W tym drugim przypadku przestępstwo paserstwa popełnione jest umyślnie, przy czym w odniesieniu do tej części znamion cum dolo eventuali (vide: wyrok SA w Krakowie z dn. 22.09.1994 r., II AKr 141/94, KZS 1994, z. 10, poz. 14, wyrok SN z dn. 24.05.2011 r., III KK 360/10).

Odnosząc powyższe rozważania do zarzutu stawianego oskarżonemu B. K. (1) wskazać należy, że już samego jego wyjaśnienia wskazują na wypełnienie przez oskarżonego znamion przestępstwa paserstwa. Z wyjaśnień tych wynika wprost, że oferowany oskarżonemu przez R. B. (1) towar każdorazowo był w cenie poniżej jego wartości rynkowej, przy czym na początku współpracy (tj. w ramach PHU (...)) różnica ta wynosiła ok. 5 %, a następnie sięgała 10-15%, a w przypadku sprzężyn falistych nawet 24%, a R. B. (1) nie potrafił w sposób logiczny wytłumaczyć powodów atrakcyjności swojej oferty. Zakupy każdorazowo nie znajdowały pokrycia w dokumentach w postaci faktur, co więcej B. K. (1) przyznał wprost, że musiał kupić „pustą” fakturę by móc wykazać pochodzenie towaru. Taka forma współpracy z R. B. (1) w sposób oczywisty nie spełniała jakichkolwiek standardów legalnego nabywania towarów w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Odwołać należy się również do zeznań R. B. (1) (k. 16.971-16.972 – tom 91, k. 36.815-36.820 – tom 197) oraz zeznań złożonych w toku konfrontacji z oskarżonym (k. 17.294-17.298 – tom 92), w których wskazał, że B. K. (1) nie żądał faktur za dostarczane towary, a w przypadku takiego żądania nic nie stało na przeszkodzie, by faktura została wystawiona, tym bardziej, a co przeciwieństwo wynika z wyjaśnień B. K. (1), że miał on otrzymywać dokumenty WZ. Wyjaśnienia oskarżonego w połączeniu z zeznaniami R. B. (1) świadczą w ocenie Sądu, że B. K. (1) miał świadomość tego, że nabywa towary pochodzące z przestępstwa. Potwierdzeniem tego są wyjaśnienia samego oskarżonego, w których przyznał, że od momentu gdy R. B. (1) nie dostarczył mu rachunków na zakupiony towar, co miało miejsce po przekazaniu w ramach rozliczenia samochodu V. (...) (z dalszych wyjaśnień B. K. wynika, że rozliczenie rzeczowe dotyczyło towaru zakupionego od R. B. w ramach MEBEL TOP, a zatem wraz z rozpoczęciem działalności PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C.) powziął podejrzenia, co do legalności prowadzonej przez R. B. (1) działalności, a pomimo tego kontynuował współpracę, z uwagi na atrakcyjną cenę sięgającą od 10-15% poniżej ceny rynkowej (k. 13219).

Na koniec należy wskazać, że współpraca B. K. (1) z R. B. (1) w całym okresie opierała się na tożsamyh zasadach, a zatem oskarżony wiedząc, że R. B. (1) oferuje mu artykuły do produkcji mebli w atrakcyjnych cenach tj. poniżej ich ceny fabrycznej, a towary te pochodzą z przestępstwa oszustwa (wyłudzenia towarów), pomimo tej świadomości towary te

nabywał, a zatem był typowym paserem, czyli sprawcą w rozumieniu art. 291§1 k.k., bowiem kupował rzeczy, wiedząc, że zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego. Takie działanie oskarżonego miało miejsce zarówno przed, jak i po działalności PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C., w ramach którego to podmiotu doszło do popełnienia przestępstw oszustwa, z których pochodziły towary nabywane następnie przez B. K. (1), a zatem wszystkie winny podlegać tożsamej ocenie prawnej z punktu widzenia przyjętej kwalifikacji prawnej.

Przyjmując, zatem, że oskarżony B. K. (1) dopuścił się popełnienia przestępstwa paserstwa w odniesieniu do towarów nabytych od R. B. (1), a pochodzących z wyłudzeń dokonanych przez PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C., w oparciu o wyjaśnienia złożone przez B. K. (1) oraz zeznania R. B. (1), w zakresie, w jakim korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym, Sąd uznał za udowodniony:

1. fakt nabycia przez B. K. (1) we wrześniu 1998 roku sprzężyn falistych o wartości co najmniej 30.000 zł pochodzącej z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę (...) **Producent Sprężyn z/s w S.**

Bezspornym pozostaje, że PPHU (...) Sp. z o. o. nie dokonała płatności za zakupiony w (...) Producent Sprężyn z/s w S. towar o łącznej wartości 60.426,60 zł, a zatem w całości pochodził on z przestępstwa oszustwa i stanowił przedmiot paserstwa.

Dokonując ustaleń faktycznych w powyższym zakresie Sąd oparł się na wyjaśnieniach B. K. (1), który potwierdził fakt zakupu sprzężyn falistych, co do których wynegocjował cenę zakupu w wysokości 24% niższej od ceny rynkowej (k. 13219) oraz zeznaniach R. B. (1), który potwierdził powyższy fakt, jak również oszacował wartość nabytych towarów na kwotę około 30.000 - 40.000 zł. Mając na uwadze, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie było możliwe dokładne ustalenie wartości nabytego przez oskarżonego towaru, zgodnie z dyrektywną wskazaną w art. 5 §2 k.p.k. należało przyjąć wersję jak najbardziej dla niego korzystną, a więc najniższą kwotę, na jaką wskazywał R. B. (1).

2. fakt nabycia przez B. K. (1) we wrześniu 1998 roku materiałów obiciowych o wartości co najmniej 30.000 zł pochodzącej z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę (...) **S.A. z/s w K.**

Bezspornym pozostaje, że wartość materiałów obiciowych wyłudzonych z (...) S.A. z/s w K. wynosiła 80.446,86 zł brutto, a zatem znacząco przekraczała wartość towaru, który zgodnie z zeznaniami R. B. (1) nabył B. K. (1), jednocześnie wobec nieuiszczenia zapłaty w żadnej części towar ten w całości pochodził z przestępstwa oszustwa i stanowił przedmiot paserstwa.

Dokonując ustaleń faktycznych w powyższym zakresie Sąd oparł się na zeznaniach R. B. (1), który potwierdził powyższy fakt, jak również oszacował wartość nabytych towarów w toku postępowania przygotowawczego na kwotę około 50.000 zł, natomiast przed Sądem na kwotę od 30.000 – 50.000 zł. Mając na uwadze, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie było możliwe dokładne ustalenie wartości nabytego przez oskarżonego towaru, uwzględniając również znaczące rozbieżności zeznań R. B. (1) w tym zakresie, zgodnie z dyrektywną wskazaną w art. 5 §2 k.p.k. należało przyjąć wersję jak najbardziej dla niego korzystną, a więc najniższą kwotę, na jaką wskazywał R. B. (1).

3. fakt nabycia przez B. K. (1) w okresie od dnia 26 sierpnia 1998 roku do października 1998 roku płyt o wartości co najmniej 90.000 zł pochodzącej z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę (...) **S.A. z/s w K.**

Bezspornym pozostaje, że wartość płyt wyłudzonych z (...) S.A. z/s w K. wynosiła 1.024.864,66 zł brutto, a zatem znacząco przekraczała wartość towaru, który zgodnie z zeznaniami R. B. (1) nabył B. K. (1), jednocześnie wobec nieuiszczenia zapłaty w żadnej części towar ten w całości pochodził z przestępstwa oszustwa i stanowił przedmiot paserstwa.

Dokonując ustaleń faktycznych w powyższym zakresie Sąd oparł się na wyjaśnieniach B. K. (1), konsekwentnie w składanych wyjaśnieniach potwierdził fakt zakupu płyt od R. B. (1) na przestrzeni dłuższego okresu czasu, w tym po zakupach towaru od kontrolowanej przez niego firmy (...), a zatem w okresie funkcjonowania PPHU (...) Sp. z o.

o., która była kolejnym po MEBEL TOP podmiotem gospodarczym w ramach, którego dokonywane były wyłudzenia. Wyjaśnienia B. K. (1) korespondowały również z zeznaniami R. B. (1), który potwierdził powyższy fakt, jak również oszacował wartość nabytych towarów w toku postępowania przygotowawczego na kwotę około 90.000 zł. Mając na uwadze, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie było możliwe dokładne ustalenie wartości nabytego przez oskarżonego towaru, uwzględniając również spójne i konsekwentne zeznania R. B. (1) w tym zakresie (k. 17068 – tom 91, k. 17361, tom 93), Sąd nie znalazł powodów, by poddać w wątpliwość wiarygodność jego zeznań i w związku z tym uczynił je podstawą ustaleń faktycznych.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych w oparciu o niego ustaleń faktycznych jako nieudowodniony Sąd uznał fakt zakupu przez B. K. (1) płyt pilśniowych wyłudzonych z (...) S.A. w K. w ramach PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C..

Jak wynika z poczynionych ustaleń faktycznych zakup (faktycznie wyłudzenie) płyt pilśniowych z (...) S.A. w K. odbywał się w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez W. S. (1) pod firmą PPHU (...) w okresie od dnia 09 kwietnia do 29 kwietnia 1998 roku. Część wyłudzonego z (...) S.A. w K. towaru o wartości 30.000 zł została zakupiona przez B. K. (1), co potwierdzone zostało prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 05 kwietnia 2016r., sygn. III K 365/09 zmienionym częściowo wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 01 czerwca 2017r., sygn. II AKa 192/16. Jednocześnie, jak wynika z zeznań świadka (...) S.A. w K. nie podejmowały współpracy handlowej z PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C., a w konsekwencji nie doszło do wyłudzenia towaru z (...) S.A. w K.. Tym samym nie był możliwy zakup przez B. K. (1) płyt pilśniowych wyłudzonych od tego producenta w ramach działalności PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C..

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych w oparciu o niego ustaleń faktycznych jako nieudowodniony Sąd uznał również fakt zakupu przez B. K. (1) płyt pilśniowych wyłudzonych z **Zakładów (...)** w P. w ramach PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C..

Z zarzutu aktu oskarżenia wynika, że B. K. (1) miał działać w okresie od sierpnia do października 1998r. i zakupić w tym czasie od R. B. (1) płyty pilśniowe o wartości 30.000 zł pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę Zakładów (...) w P.. Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że pierwsza sprzedaż płyt pilśniowych nastąpiła w dniu 21 września 1998 roku, a ostatni zakup został dokonany w dniu 03 października 1998 roku. (...) Sp. z o. o. z/s w C. dokonała w całości płatności za fakturę VAT nr (...) z dnia 21 września 1998 roku, fakturę VAT nr (...) z dnia 22 września 1998 roku i fakturę VAT nr (...) z dnia 25 września 1998 roku, którą to okoliczność Sąd ustalił w oparciu o zeznania B. B. (3), z których wynika, że dokonano płatności w łącznej kwocie 45.092,29 zł, która to kwota stanowi sumę należności z powyższych faktur.

Tym samym dla ustalenia odpowiedzialności karnej B. K. (1) za przestępstwo paserstwa polegające na zakupie płyt pilśniowych wyłudzonych przez PPHU (...) Sp. z o. o. z Zakładów (...) w P. należałoby wykazać, że oskarżony dokonał zakupu towaru objętego fakturami VAT nr (...) i VAT nr 677/98 z dnia 25 września 1998 roku i fakturą VAT nr (...) z dnia 03 października 1998 roku, albowiem to za te faktury nie została uiszczona zapłata, a zatem tylko towary sprzedane w oparciu o powyższe dokumenty mogły stanowić przedmiot przestępstwa paserstwa. Co więcej, zgodnie z zarzutem B. K. (1) miał dokonać zakupu płyt pilśniowych o wartości 30.000 zł, a zatem nie można wykluczyć, że zakupił towar, za który PPHU (...) Sp. z o. o. uiszczała zapłatę w całości, skoro dokonała płatności na łączną kwotę 45.092,29 zł. Na koniec wskazać należy na zeznania świadka B. B. (3) (k. 36235v-36236), z których wynika, że w oparciu o ustalenia dokonane przez Zakłady (...) w P. towar wyłudzony przez PPHU (...) Sp. z o. o. został sprzedany K. S..

W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe nie dostarczyło dowodów pozwalających poczynić kategorię ustalenia w omawianym zakresie, w związku z czym powstałe, a nierozstrzygnięte wątpliwości – zgodnie z treścią art. 5 §2 k.p.k. – należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego.

W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego stanowiło czyn ciągle opisany w art. 12 k.k. Mianowicie spełniona została przesłanka wielości zachowań podejmowanych przez oskarżonych oraz krótkich odstępów czasu pomiędzy tymi zachowaniami (działania podejmowane w okresie od 14 sierpnia do października 1998r.). Nadto B. K. (1) realizował

z góry powzięty zamiar, którego istotą było nabywanie wyłudzonych towarów. Świadczy o tym ciągłość współpracy z R. B. (1), systematyczność zakupów, jak również wykorzystywanie nabytych artykułów do produkcji mebli, które następnie były sprzedawane w ramach prowadzonej przez oskarżonego działalności gospodarczej.

Sąd przyjmując, iż oskarżony B. K. (1) dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – mając na uwadze, że w czasie popełnienia przypisanego mu czynu obowiązujący w tamtym czasie Kodeks karny, był względniejszy, niż obowiązujący w czasie orzekania, Sąd – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. – przyjął pierwotne brzmienie art. 291 §1 k.k.

Jednocześnie przestępstwo z art. 291§1 k.k. nieprzerwanie jest zagrożone karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Oznacza to, że w czasie popełnienia czynu termin przedawnienia jego karalności upływał po 10 latach od jego popełnienia (art. 101§1 pkt 3 k.k. – według pierwotnego brzmienia Kodeksu karnego), zaś w przypadku wszczęcia w tym czasie postępowania przeciwko osobie, termin ten upływał po dodatkowych 5 latach (art. 102 k.k.), a więc łącznie po 15 latach. Wprawdzie w wyniku kolejnych nowelizacji przepisy dotyczące przedawnienia były zmieniane, niemniej jednak w realiach niniejszej sprawy przedawnienie przestępstwa nastąpiło po upływie 15 lat, a więc z upływem października 2013r.

Reasumując Sąd przyjmując, że B. K. (1) dopuścił się tego, że w okresie od 14 sierpnia do października 1998r. w miejscowości K. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nabył od ustalonej osoby rzeczy o łącznej wartości co najmniej 150.000 zł pochodzące z przestępstw oszustwa popełnionych przy wykorzystaniu działalności podmiotu gospodarczego PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. na szkodę niżej wymienionych pokrzywdzonych i tak:

d) w okresie od dnia 14 września 1998r. do dnia 29 września 1998r. w miejscowości K. nabył sprężyny faliste o wartości co najmniej 30.000 zł pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu działalności podmiotu gospodarczego PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. na szkodę (...) Producent Sprężyn z/s w S.

e) w dniu 14 sierpnia 1998r. w miejscowości K., nabył tkaniny obiciowe o wartości co najmniej 30.000 zł pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu działalności podmiotu gospodarczego PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. na szkodę (...) S.A. z/s w K.

f) w okresie od sierpnia 1998r. do października 1998r. w miejscowości K. nabył płytę wiórową o wartości co najmniej 90.000 zł pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu działalności podmiotu gospodarczego PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. na szkodę (...) S.A. z/s w K. tj. przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – w brzmieniu pierwotnym – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie art.17 § 1 pkt. 6 k.p.k. postępowanie wobec oskarżonego B. K. (1) umorzył.

J. O. (1) i J. B. (1) zostali oskarżeni o to, że w okresie od 30 października do 23 grudnia 1997r. w B. i innych miejscowościach, działając czynem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z innymi, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do woli i możliwości wywiązania się z zobowiązań, przy wykorzystaniu działalności podmiotu gospodarczego C., kierowanego przez członków grupy przestępczej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości na łączną kwotę co najmniej 437.000 zł na szkodę szeregu pokrzywdzonych, a w szczególności:

19. w dniu 03 grudnia 1997r. w W., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 7.000 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.

20. w dniu 03 grudnia 1997r. w C., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 19.000 zł na szkodę Zakładów (...) w C.

21. w dniu 04 grudnia 1997r. w Z., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 8.000 zł na szkodę (...) Fabryk (...) w Z.

22. w dniu 05 grudnia 1997r. w N., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 20.000 zł na szkodę (...) S.C. z N.
 23. w okresie od 05 do 20 grudnia 1997r. w G., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 38.000 zł na szkodę Fabryki (...) w G.
 24. w okresie od 10 do 20 grudnia 1997r. w M., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 30.000 zł na szkodę Zakładu (...) z M.
 25. w okresie od 12 do 20 grudnia 1997r. w C., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 21.000 zł na szkodę Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowo - Handlowego (...) w C.
 26. w okresie od 17 do 23 grudnia 1997r. w T., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 15.000 zł na szkodę Fabryki (...) z T.
 27. w okresie od 16 do 18 grudnia 1997r. w G., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 6.000 zł na szkodę (...) Fabryk (...) w G.
 28. w dniu 12 grudnia 1997r. w N., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 8.000 zł na szkodę PHU (...) w N.,
 29. w okresie od 09 do 18 grudnia 1997r. w P., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 37.000 zł na szkodę (...) S.A. w P.
 30. w okresie od 04 do 12 grudnia 1997r. w N., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 45.000 zł na szkodę (...) w N.
 31. w okresie od 10 do 17 grudnia 1997r. w K., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 39.000 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W. Oddział w K.
 32. w dniu 09 grudnia 1997r. w Z., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 30.000 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w Z.
 33. w dniu 20 grudnia 1997r. w P., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 14.000 zł na szkodę Przedsiębiorstwa (...) w P.
 34. w okresie od 04 do 22 grudnia 1997r. w S., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 34.000 zł na szkodę Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Handlowe (...) w S.
 35. w okresie od października do grudnia 1997r. w W., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 36.000 zł na szkodę (...) Fabryki (...)
 36. w okresie od 04 do 22 grudnia 1997r. w K., przy wykorzystaniu działalności podmiotu o nazwie C., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę co najmniej 30.000 zł na szkodę WIZA z K.
- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że z zeznań R. B. (1), jak również wyjaśnień i kolejno zeznań A. O., R. S. (1), J. P. (1) i T. P. wynika, że J. B. (1) i J. O. (1) nie podejmowali żadnych działań na etapie wyłudzenia towarów od producentów, a jedynie nabywali w ramach PPHU (...) meble pochodzące z tych wyłudzeń. Po uruchomieniu salonu meblowego w B.

J. O. (1) i R. S. (1) udali się do B., gdzie J. O. (1) zakupił za gotówkę meble w cenie 30 – 40 % niższej od ceny rynkowej, meble te wybierał z szerokiego asortymentu mebli, który już wcześniej wyludzony został od szeregu producentów, co wprost wskazuje, że meble te nie zostały wyludzone na zlecenie PPHU (...). Następnie R. B. (1) będąc w posiadaniu wyludzonego w ramach Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) J. P. (1) z/s w B. towaru, wiedząc jakim rodzajem mebli zainteresowania jest firma (...) informował o tym R. S. (1) lub A. O., a ci informacje te przekazywali J. B. (1) i J. O. (1), po czym przyprawdane były kolejne transakcje. Dodatkowo w połowie grudnia 1997 roku R. S. (1) spotkał się z R. B. (1) i J. P. (1) w restauracji w okolicach R., gdzie z katalogów otrzymanych od R. B. (1) wybrał meble, których zakupem zainteresowana była PPHU (...), które to meble następnie zostały dostarczone do PPHU (...) w dniach od 20 do 22 grudnia 1997 roku. Wskazać jednakże należy, że od początku działalności PHU (...) dokonywał wyludzeń mebli i pozostawało to bez żadnego związku z rozpoczęciem współpracy z PPHU (...) i meble takie zbywał również innym podmiotom, co więcej podczas spotkania z R. S. (1) pokazywał mu katalogi szeregu producentów mebli, co wprost wskazuje, że bardzo dobrze zorientowany był na rynku i szukał jedynie odbiorców na wyludzone meble, a nie oczekiwał od nich wskazywania producentów, co mogłoby świadczyć – jak wskazywał w swoich zeznaniach R. B. (1) – o ich „wystawianiu”. Takie ustalenia faktyczne prowadzą w ocenie Sądu do wniosku, że J. B. (1) i J. O. (1) nabywali meble pochodzące z przestępstw oszustwa popełnianych przy wykorzystaniu PHU (...) z/s w B., a byli typowymi paserami w rozumieniu art. 291§1 k.k. Oceny tej nie może zmienić fakt, że w odniesieniu, co do części mebli zostały one dostarczone przez R. B. (1) po wskazaniu przez J. O. (1) czy R. S. (1) asortymentu, którym zainteresowane było PPHU (...), albowiem takie działanie miało jedynie zapewnić R. B. (1) pewny i szybki zbył, natomiast brak jest jakichkolwiek dowodów na to, że J. B. (1), czy J. O. (1) wskazali konkretnego producenta, a także, że PPHU (...) zakupiło jedynie meble wybrane przez R. S. (1), a co za tym idzie, że to konkretnie pod zamówienie PPHU (...) dokonano wyludzenia towaru, w szczególności jeśli się zważy, że w tym samym czasie meble od tych samych producentów były oferowane innym podmiotom, a także wystawione były w salonie meblowym w B..

Tym samym oskarżeni J. B. (1) i J. O. (1) swoim zachowaniem wypełnił znamiona strony przedmiotowej przestępstwa paserstwa. Jednakże dla przypisania odpowiedzialności za przestępstwo paserstwa konieczna jest również świadomość sprawcy, że rzecz będąca przedmiotem jego działania została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, albo świadomość możliwości pochodzenia tej rzeczy z czynu zabronionego. Z uwagi na to, że J. B. (1) i J. O. (1) zaprzeczyli by świadomie nabywali towary pochodzące z czynów zabronionych znamiona strony podmiotowej należało odtworzyć w oparciu o pozostały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, poczynione w oparciu o niego ustalenia faktyczne i wyciągnięte na tej podstawie wnioski.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że J. B. (1) i J. O. (1) pod koniec współpracy z R. B. (1) w ramach PHU (...) zorientowali się, co do faktycznego charakteru prowadzonej przez R. B. (1) działalności.

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, bowiem że pod koniec września 1997 roku z J. B. (1) skontaktował się C. K., który poprosił go o możliwość rozładowania w magazynach PPHU (...) mebli, które transportował na zlecenie PHU (...), z uwagi na fakt, że magazyn PHU (...) w W. jest pusty, a firma (...) już nie istnieje, a nadto w kolejnych dniach dzwonił do J. B. (1) chcąc uzyskać informacje na temat firmy (...). W tym samym czasie do PPHU (...) zaczęli dzwonić producenci mebli chcący uzyskać informacje na temat PHU (...), mówiąc, że firma ta nie dokonała płatności za zakupiony od nich towar. Wtedy też doszło do sytuacji, że F. W. (1) – właściciel B. (...) wobec, którego R. B. (3) nie wywiązał się z płatności za zakupiony towar, na placu należącym do PPHU (...) przez okres kilku godzin blokował swoim samochodem samochód R. B. (1), uniemożliwiając mu wyjazd. Po tym zdarzeniu J. B. (1) i J. O. (1) uzyskali od S. K. (1) informację, że B. C. i F. W. (1) – właściciele firmy (...) przyjechali do magazynów (...) w W., skąd zabrali meble innych producentów, a także meble wyprodukowane przez B. (...), które zostały sprzedane PHU (...) i za które nie została uiszczona należność, a także że R. B. (1) zniknął.

Powyższe okoliczności w ocenie Sądu musiały zrodzić w każdym dorosłym racjonalnie myślącym człowieku, a więc także u J. B. (1) i J. O. (1) przekonanie, co do nielegalnego działania PHU (...), jak również R. B. (1). Potwierdzeniem tego są wyjaśnienia R. S. (1), z którego wynika, że zorientowali się pod koniec lata 1997 r., czyli pod koniec działalności firmy (...), że jest ona „wałkiem” i wtedy już oni wszyscy mieli świadomość, jak działała firma (...) (k. 12.145-12.149 –

tom 66) oraz wyjaśnienia A. O., który stwierdził, że po uzyskaniu informacji od S. K. (1) na temat wyprowadzenia się firmy (...) z magazynów w W., mieli już pełną świadomość co do działalności R. B. (1), czyli do tego, że jest oszustem (k. 11.619-11.624 – tom 64). W tym kontekście należy przywołać również wyjaśnienia oskarżonego J. B. (1), który wyjaśnił, że gdy dowiedział się, że firma (...) nie płaci za meble, to zakończył z nią współpracę (k. 10.776-10.778 – tom 59). Jakkolwiek wyjaśnienia J. B. (1), co do zakończenia współpracy z R. B. (1) w świetle pozostałego materiału dowodowego i poczynionych w oparciu o niego ustaleń faktycznych są całkowicie niewiarygodne, o tyle potwierdzają one wprost istnienie po stronie tego oskarżonego świadomości, co do nielegalnego działania PHU (...), a tym samym R. B. (1).

Z poczynionych dalej ustaleń faktycznych wynika, że pomimo szerokiej wiedzy uzyskanej od wielu osób, w tym producentów mebli, S. K. (1), C. K., F. W. (1) odnoście przestępczej działalności R. B. (1), J. B. (1) i J. O. (1) zdecydowali się ponownie na nawiązanie współpracy. W tym celu J. O. (1) z R. S. (1) udali się do salonu meblowego w B., gdzie J. O. (1) wybrał kilkanaście zestawów mebli, za które ustalona została cena w wysokości niższej o około 30 – 40 % od ceny producenta, po czym nastąpiły kolejne dostawy, przy czym płatność zawsze następowała gotówką, a towar sprzedawany był bez faktury. W tym miejscu wskazać należy, że J. O. (1) potwierdzając fakt przyjazdu do salonu (...) w B. i zakupu mebli zaprzeczył jednocześnie, że współpraca ta odbywała się w ramach PHU (...), lecz nadal była kontynuowana w ramach PHU (...). Jakkolwiek twierdzenia te są sprzeczne z zeznaniami R. B. (1) i R. S. (1), który wprost wskazał, że salon meblowy w B., bądź firma z B. nosiła nazwę Korso (k.12154), o tyle przyjęcie za oskarżonym jego twierdzeń za wiarygodne wprost wskazuje na pełną świadomość J. O. (1), co do przestępczego charakteru kontynuowanej współpracy. Skoro, bowiem J. O. (1), jak również J. B. (1) już po zakończeniu współpracy z PHU (...), jak sami twierdzą dowiedzieli się, że oferowane przez ten podmiot towary pochodziły z wyłudzeń (były nabywane na odroczonej termin płatności, bez dokonania zapłaty), to decyzja o ponownym nawiązaniu współpracy z PHU (...), a następnie zakup mebli w cenie niższej o około 30 – 40 % od ceny producenta wskazuje wprost na świadomość i zamiar nabywania mebli pochodzących z przestępstwa.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych w ocenie Sądu bezsporny pozostaje fakt, że PPHU (...) w grudniu 1997 roku nabywała od R. B. (1) meble (okoliczności tej nie zaprzeczył oskarżony J. O. (1), który potwierdził fakt zakupu mebli w salonie w B.). Bezspornym pozostaje również, że meble te pochodziły z przestępstw oszustwa popełnianych przy wykorzystaniu PHU (...) z/s w (...) Białej. Z zeznań R. B. (1) wynika również, że sprzedaż mebli dla PPHU (...) odbywała się bez faktury, a co w przypadku legalnego nabycia towaru w ramach prowadzonej działalności gospodarczej nie mogłoby mieć miejsca. Oczywistym jest, bowiem że faktura jest nie tylko dokumentem potwierdzającym legalny zakup towaru i daje możliwość dalszego nim obrotu, ale stanowi również podstawę rozliczeń podatkowych. W świetle zasad logicznego rozumowania, a także doświadczenia życiowego nie może budzić wątpliwości, że J. B. (1) jako przedsiębiorca decydując się na zakup towaru bez faktury, a więc wbrew podstawowym zasadom obrotu gospodarczego wiedział, że nie stanowi on przedmiotu legalnego obrotu, albowiem w przeciwnym razie oczywistą rzeczą byłoby, że od sprzedającego żądałby wystawienia dowodu zakupu. O tym, że transakcje z R. B. (1) w grudniu 1997 roku odbywały się bez wystawiania faktur VAT świadczy to, że J. B. (1) – pomimo bezspornego faktu zakupu mebli – w toku postępowania nie przedłożył żadnych dokumentów źródłowych potwierdzających ich przeprowadzenie i to zarówno w ramach PHU (...), czy jak twierdził zarówno on, jak i J. O. (1) – w ramach PHU (...). Oczywistym przy tym jest, że oskarżony w żadnym razie nie miał obowiązku przedstawiania dowodów, albowiem nie jego rolą jest wykazywanie swojej niewinności, jednakże w sytuacji posiadania jakichkolwiek dokumentów wskazujących na legalny charakter współpracy handlowej w grudniu 1997 roku z R. B. (1) niewątpliwie dokumenty takie by złożył, co w toku postępowania uczynił w odniesieniu do współpracy z PHU (...) w okresie od maja do lipca 1997 roku (k.724-761).

W tym kontekście wskazać należy również na podejmowane przez J. B. (1) działania mające na celu „zalegalizowanie” mebli nabytych z PHU (...) fakturami wystawionymi przez firmę (...) z/s w R.. Z wyjaśnień R. S. (1) (k. 12159-12160 – tom 66), a także zeznań B. D. (1) (k. 797v-798v – tom) wynika wprost, że firma (...) nigdy nie sprzedawała mebli do PPHU (...), faktury wystawione przez ten podmiot nie odzwierciedlały faktycznie przeprowadzonej transakcji handlowej, a celem takiego działania – na co wskazywał R. S. (1) – było uzyskanie faktur zakupowych od innych

podmiotów niż PHU (...) „w celu oddalenia podejrzeń o współpracę firmy (...) z firmą (...)” (k. 12160). W tym miejscu wskazać należy jeszcze na wyjaśnienia J. P. (1) (k. 35739), z których wynika, że w przypadku wyrażenia takiej woli wystawiał on wszystkim odbiorcom nabywającym meble wyłudzone w ramach PHU (...) faktury zakupu, natomiast w pozostałych przypadkach dokumenty nie były wystawiane. Powyższe wyjaśnienia z jednej strony wskazują wprost, że J. B. (1) bez jakichkolwiek problemów mógł otrzymać faktury zakupowe wystawione przez PHU (...), czego jednakże się nie domagał, z drugiej potwierdzają wyjaśnienia R. S. (1), że motywem działania oskarżonych było unikanie jakichkolwiek powiązań PPHU (...) z PHU (...), czemu służyły właśnie bezfakturowe transakcje, czy też legalizowanie zakupionego od PHU (...) towaru fakturami zakupowymi od innych podmiotów. W odniesieniu do faktur wystawionych przez PHU (...) na rzecz (...) W. D. z/s w R., istotne jest jeszcze to, że faktury te zostały wystawione w dniu 28 lutego 1998 roku, tj. w momencie gdy firma PHU (...) faktycznie już zakończyła swoją działalność (co miało miejsce w dniu 22 grudnia 1997 roku), co więcej nie zostały one wystawione przez J. P. (1) czy R. B. (1) tylko przez nieustalone osoby przy użyciu przysłanej do PPHU (...) pieczętki. Z zeznań B. D. (1) wynika co prawda, że o dokonanie transakcji został poproszony przez R. S. (1), jednakże ten wskazywał, że fakturę z firmy (...) otrzymał od J. B. (1) i A. O. (k. 12160). Biorąc pod uwagę, że (...) W. D. z/s w R. nigdy wcześniej nie sprzedawała mebli do PPHU (...), a nadto że wszystkie decyzje o zakupach podejmowane były przez J. B. (1) i J. O. (1), jak również że to J. B. (1) odpowiedzialny był za przyjmowanie faktur i dokonywanie płatności, nie sposób przyjąć, że nie wiedział o wystawieniu przedmiotowej faktury, jak również o tym, że nie odzwierciedla ona rzeczywistej transakcji przeprowadzonej pomiędzy firmą (...), a PPHU (...).

Z wyjaśnień R. S. (1) (k. 12172-12173 – tom 66) wynika, że cena mebli sprzedawanych przez R. B. (1) w ramach PHU (...) do PPHU (...) była niższa od 20 – 40 % ceny producenta, przy czym na rozprawie w dniu 26.02.2016 roku zeznając jako świadek sprostował te wyjaśnienia wskazując, że cena ta oscylowała w granicach 10 – 15 % poniżej ceny fakturowej. A. O. wskazał natomiast, że cena zakupu przez PPHU (...) była niższa od 10 – 30 % (k. 11727 – tom 64), J. P. (1) wskazał, że PPHU (...) nabywała towary za 60 % ceny fakturowej (k. 35739 – tom 191), natomiast R. B. (1) zeznał, że w tym czasie meble sprzedawał za 50% ceny fabrycznej (k. 16.948-16.951, 16.959-16.962, 16.970-16.972 – tom 91). Abstrahując od faktycznej procentowej różnicy ceny zakupowej uzgodnionej przez PPHU (...) z R. B. (3) i ceny fabrycznej, w świetle wskazanych wyżej depozycji, nie może budzić wątpliwości, że cena ta w znaczący sposób odbiegała od realiów rynkowych i wskazywała, że oferowane przez PHU (...) meble nie mogły zostać zakupione od producentów w cenach obowiązujących innych odbiorców. To natomiast wprost potwierdza świadomość J. B. (1) i J. O. (1) co do tego, że nabywane przez nich meble pochodzą z przestępstwa, w szczególności jeśli się zważy, że schemat działania PHU (...) był tożsamym z zasadami funkcjonowania PHU (...), co do której to firmy oskarżeni mieli wiedzę, że sprzedawała wyłudzony towar.

Wskazać należy również, że z wyjaśnień R. S. (1) i A. O. wynika wprost, że decyzje w zakresie podejmowania współpracy z poszczególnymi dostawcami, decyzje o zakupach, a także cenach podejmowali wspólnie J. B. (1) i J. O. (1), z czego J. B. (1) odpowiadał za stronę księgowo – finansową firmy, natomiast J. O. (1) m. in. podejmował decyzje co do zakupów. Bez znaczenia, zatem pozostaje, że J. O. (1) faktycznie był pracownikiem PPHU (...), albowiem jego praca w żadnym razie nie sprowadzała się do wykonywania poleceń pracodawcy lecz by osobą decyzyjną na równi z J. B. (1), o czym najlepiej świadczą wyjaśnienia R. S. (1) i A. O., którzy w toku postępowania przygotowawczego stanowczo twierdzili, że był on współwłaścicielem PPHU (...).

Na koniec wskazać należy, że dla oceny świadomości J. B. (1) i J. O. (1), co do przestępczej działalności PHU (...) istotne są również wyjaśnienia R. S. (1), co do okoliczności związanych z jego przesłuchaniem odnośnie współpracy PPHU (...) z PHU (...), kiedy jak sam przyznał zataił fakt tej współpracy, co wynikało ze stosunku zależności, jak istniał pomiędzy nim, a J. B. (1) i J. O. (1), w sytuacji, gdy obaj oskarżeni mówili mu, by do niczego się nie przyznawał, by zaprzeczał współpracy PPHU (...) z PHU (...), w tym odnośnie nabywania mebli, jak i na temat „zalegalizowania” mebli nabytych od firmy (...) fakturami wystawionymi przez firmę (...) (k. 11436 – tom 63). Powyższe wprost wpisuje się w mechanizm działania oskarżonych, którzy doskonale zdając sobie sprawę z charakteru prowadzonej przez PHU (...) działalności podejmowali działania zmierzające do ukrycia tej współpracy wiedząc, że jej ujawnienie może narazić ich na odpowiedzialność karną.

Reasumując, przedstawione powyżej argumenty, w ocenie Sądu wskazują wprost na świadomość oskarżonych J. B. (1) i J. O. (1), co do tego, że nabywane przez niego towary pochodziły z czynów zabronionych.

W oparciu o wyjaśnienia złożone przez J. O. (1), R. S. (1), A. O., J. P. (1), zeznania R. B. (1), w zakresie, w jakim korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym, który wskazany zostanie przy omawianiu poszczególnych transakcji, Sąd uznał za udowodnione:

1. fakt nabycia przez J. B. (1) i J. O. (1) w dniu 06 grudnia 1997r. mebli o wartości nie większej niż 19.000 zł pochodzących z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę **Zakładów (...) w C..**

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie zakupu przez PPHU (...) mebli wyłudzonych z Zakładów (...) w C. w ramach PHU (...) Sąd oparł się na zeznaniach R. B. (1), który potwierdził powyższy fakt, jak również oszacował wartość nabytych mebli na kwotę 19.000 zł. Bezspornym pozostaje, że wartość mebli wyłudzonych z Zakładów (...) w C. wynosiła 21.091,36 zł brutto. W trakcie przeszukania salonu (...) w dniu 29 stycznia 1998 roku znaleziono paczkę mebli wyprodukowanych przez Zakłady (...) w C. o wartości 1.412,76 zł brutto, co wskazuje, że niewielka część towaru nie została sprzedana. Jednocześnie z zeznań świadka Z. W. wynika, że dostawa mebli do salonu (...) miała miejsce w dniu 03 grudnia 1997 roku, natomiast świadek S. K. (2) potwierdził dostarczenie mebli zapakowanych w paczki, które zajmowały około 3/4 skrzyni ładunkowej samochodu marki L. do magazynu PPHU (...) w S. w dniu 06 grudnia 1997 roku (k. 147v-148). Tym samym uznać należało, że zeznania R. B. (1) w powyższym zakresie znalazły potwierdzenie w dodatkowym materiale dowodowym i to zarówno co do faktu dostarczenia mebli, jak i ich wartości. Występująca, bowiem zbieżność czasowa pomiędzy dostawą mebli do salonu firmy (...), a transportem mebli do S. nie mogła być przypadkowa, dodatkowo sposób pakowania mebli wskazuje wprost, że mogły być to meble wyprodukowane przez Zakłady (...) w C..

2. fakt nabycia przez J. B. (1) i J. O. (1) w dniu 06 grudnia 1997r. mebli o wartości 7.285,30 zł pochodzących z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę **(...) S.A. z/s w Z..**

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie zakupu przez PPHU (...) mebli wyłudzonych z (...) Fabrykach (...) w Z. w ramach PHU (...) Sąd oparł się na zeznaniach R. B. (1) w zakresie, w jakim znalazły one potwierdzenie w zeznaniach świadka M. Ż. (co do faktu sprzedaży mebli i dokonanych płatności) i S. K. (2), (co do faktu dostawy mebli do S.). W świetle powyższych zeznań nie budzi wątpliwości, że PHU (...) zakupiła w (...) Fabrykach (...) w Z. towar o wartości 9.295,30 zł brutto, za który dokonała płatności w kwocie 2.000 zł, a tym samym wyłudzony został towar o wartości 7.295,30 zł. Jednocześnie z zeznań świadka M. Ż. wynika, że dostawa mebli do salonu (...) miała miejsce w dniu 04 grudnia 1997 roku, natomiast świadek S. K. (2) potwierdził dostarczenie mebli zapakowanych w paczki do magazynu PPHU (...) w S. w dniu 06 grudnia 1997 roku (k. 147v-148).

3. fakt nabycia przez J. B. (1) i J. O. (1) w dniu 06 grudnia 1997r. mebli o wartości co najmniej 20.000 zł pochodzących z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę **(...) S.C. B. S. z/s w N..**

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie zakupu przez PPHU (...) mebli wyłudzonych z (...) S.C. B. S. z/s w N. w ramach PHU (...) Sąd oparł się na zeznaniach R. B. (1), który potwierdził powyższy fakt, jak również oszacował wartość nabytych mebli na kwotę około 20.000 zł. Bezspornym pozostaje, że wartość mebli wyłudzonych z (...) S.C. B. S. z/s w N. wynosiła 28.055,99 zł brutto. Wskazać należy jednakże, że z zeznań R. B. (1) wynika, że jeden komplet wypoczynkowy o wartości fakturowej 6.131 zł (wynika z faktury sprzedaży k. 417 – tom 3) został zabrany przez T. M. (k. 47861 – tom 252). Jednocześnie z zeznań świadka **J. O. (2)** wynika, że dostawa mebli do salonu (...) miała miejsce w dniu 05 grudnia 1997 roku, natomiast świadek S. K. (2) potwierdził dostarczenie mebli do magazynu PPHU (...) w S. w dniu 06 grudnia 1997 roku (k. 147v-148). Tym samym uznać należało, że zeznania R. B. (1) w powyższym zakresie znalazły potwierdzenie w dodatkowym materiale dowodowym i to zarówno co do faktu dostarczenia mebli, jak i ich wartości.

Na koniec wskazać należy, że w świetle poczynionych ustaleń faktycznych sposób działania J. P. (1) i R. B. (1) polegał na jednoczesnym załadunku wszystkich dostaw wyludzonych mebli do salonu (...), a następnie ich natychmiastową sprzedaż ustalonym wcześniej odbiorcom, w tym PPHU (...). W oparciu o zeznania R. B. (1) wsparte zeznaniami świadka S. K. (2) należy twierdzić, że po załadunku mającym miejsce w dniu 05 grudnia 1997 roku S. K. (2) dostarczył w dniu 06 grudnia 1997 roku do magazynów PPHU (...) w S. meble dostarczone do salonu PHU (...) w okresie od dnia 03 do 05 grudnia 1997 roku, które pochodziły z wyludzeń dokonanych na szkodę Zakładów (...) w C., (...) Fabrykach (...) w (...) S.C. B. S. z/s w N.. Występująca, bowiem zbieżność czasowa pomiędzy dostawą mebli do salonu firmy (...), a transportem mebli do S. nie mogła być przypadkowa, dodatkowo sposób pakowania mebli wskazuje wprost, że mogły być to meble wyprodukowane przez wskazanych wyżej producentów.

Przed przystąpieniem do omówienia dowodów potwierdzających ustalenia faktyczne co do zakupu przez PPHU (...) mebli od PHU (...) w drugiej połowie grudnia 1997r. wskazać należy na ogólne ustalenia i wywiedzione w oparciu o nie wnioski, które odnosić się będą do wszystkich przypisanych oskarżonym J. B. (1) i J. O. (1), a nie omówionych powyżej zakupów towaru od PHU (...). Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że po serii wyludzeń towarów na początku grudnia 1997r. (od 03-05 grudnia 1997r.) wszystkie wyludzone meble zostały niezwłocznie sprzedane ustalonym wcześniej odbiorcom, w tym PPHU (...), które to ustalenia zostały szczegółowo omówione powyżej. Kolejne wyludzenia miały miejsce w drugiej połowie grudnia 1997r., a wyludzony towar przywożony był do salonu (...), a następnie transportem zleconym przez J. P. (1) i R. B. (1) zawożony do PPHU (...) lub odbierany przez PPHU (...) własnym transportem. Na powyższą okoliczność wskazują wprost zeznania świadka J. M. (2) (k. 370v-371v), H. W. (k. 368-370) i J. P. (2) (k. 150v), którzy wykonywali usługi transportowe dla PHU (...). Z zeznań świadka J. M. (2) wynika, że w dniu 20 grudnia 1997r. w godzinach rannych samochodem marki L. z przyczepą odebrał meble z P. zamówione przez PHU (...), następnie pojechał do salonu (...) w B., gdzie został doładowany meblami, po czym wszystkie meble zawiózł do magazynów w S.. Świadek wskazał również, że podczas załadunku w B. rozmawiał z kierowcą samochodu marki S., który powiedział, że przyjechał z S., a jadący z nim drugi samochód marki L. zgubił się po drodze. Dalej świadek wskazał, że został rozładowany w magazynach w S., gdzie podczas rozładunku przyjechał z meblami samochód marki S., który ładowany był w B.. Świadek J. P. (2) wskazał natomiast, że po przyjeździe w dniu 20 grudnia 1997 roku do salonu (...) na placu oczekiwały na załadunek dwa samochody marki S. i jeden marki L. z przyczepą, przy czym jeden z samochodów marki S. był na (...) numerach rejestracyjnych, natomiast kierowca drugiego samochodu marki S. mówił, że jedzie z towarem do S., jednocześnie sam otrzymał od R. B. (1) propozycję wykonania transportu do S., jednakże odmówił z uwagi na zmęczenie. Kolejno świadek H. W. (k. 368-370) wskazał, że w dniu 20 grudnia 1997 roku odbierał meble z miejscowości O. (gdzie mieści się Zakład (...) z/s w M.), a następnie meble te na polecenie J. P. (1) zawiózł do S.. W świetle zbieżnych i spójnych zeznań J. M. (2), J. P. (2) i H. W., w ocenie Sądu nie może budzić wątpliwości, że transporty mebli z salonu PHU (...) w dniu 20 grudnia 1997 roku realizowane do magazynów w S. faktycznie trafiły w dniu 21 grudnia 1997 roku do magazynów PPHU (...). Nie sposób, bowiem racjonalnie wskazywać na przypadkową korelację miejsca i czasu, dodatkowo sposób pakowania mebli wskazuje wprost, że mogły być to meble wyprodukowane przez producentów od których towar został wyludzony przez PHU (...), tym bardziej że taki przebieg zdarzeń znalazł potwierdzenie w zeznaniach R. B. (1).

Zeznania te, zdaniem Sądu nie tylko pozwalają na bezsporne ustalenie, że do PPHU (...) zostały dostarczone meble z Przedsiębiorstwa (...) w P. i Zakładu (...) z/s w M., lecz również pozostały towar, którego zakup został przypisany oskarżonym. Na podstawie zeznań J. M. (2) i H. W. można było, bowiem ustalić, że w dniu 20 grudnia 1997r. w salonie (...) zostały załadowane meblami łącznie co najmniej cztery samochody ciężarowe, które zawiózły meble do magazynów PPHU (...). To natomiast potwierdza wiarygodność zeznań R. B. (1), co do faktu zakupu przez PPHU (...) wyludzonych mebli, a także opisuje skalę tego procederu. Biorąc, bowiem pod uwagę wielkość samochodów, którymi realizowany był transport (w tym samochód J. M. (2) marki L. z przyczepą) nie może budzić wątpliwości, że istniała realna możliwość przewiezienia takiej ilości towaru, jaką przypisano oskarżonym J. B. (1) i J. O. (1) w wyroku.

Reasumując, Sąd uznał, że w świetle zeznań świadków J. M. (2), H. W. i J. P. (2), jak również zeznań R. B. (1), w części w jakiej znalazły one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym (w szczególności zeznaniach przedstawicieli pokrzywdzonych producentów mebli i dokumentach związanych z ich zakupem przez PHU (...)) udowodniony został

fakt zakupu przez PPHU (...) towarów wyłudzonych przez R. B. (1) i J. P. (1) w ramach prowadzonej przez tego ostatniego działalności gospodarczej pod firmą PHU (...). Dodatkowo odnieść należało się do poczynionych w toku postępowania ustaleń faktycznych dotyczących poszczególnych zakupów mebli przez PPHU (...) od PHU (...).

Zatem w dalszej kolejności Sąd uznał za udowodnione:

4. fakt nabycia przez J. B. (1) i J. O. (1) w dniu 21 grudnia 1997r. mebli o wartości co najmniej 36.673,45 zł pochodzących z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę **Fabryki (...) z/s w G.**

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie zakupu przez PPHU (...) mebli wyłudzonych z Fabryki (...) z/s w G. w ramach PHU (...) Sąd oparł się na zeznaniach R. B. (1), który potwierdził powyższy fakt, jak również oszacował wartość nabytych mebli na kwotę 38.000 zł. Bezspornym pozostaje, że wartość mebli wyłudzonych z Fabryki (...) z/s w G. wynosiła 36.673,45 zł brutto. Odnośnie dostawy z dnia 05 grudnia 1997r. ponownie odnieść należy się do zeznań świadka S. K. (2), który w tym zakresie potwierdził zeznania R. B. (1), a z których wynika, że po załadunku mającym miejsce w dniu 05 grudnia 1997 roku w dniu 06 grudnia 1997 roku dostarczył meble ładowane z salonie (...) w B. do magazynów PPHU (...) w S.. Argumentacja dotycząca powyższego zagadnienia, a przedstawiona powyżej pozostaje aktualna i odnosi się również do zakupu przez PPHU (...) mebli wyłudzonych przez PHU (...) na szkodę Fabryki (...) z/s w G..

Odnośnie dostawy z dnia 20 grudnia 1997r. Sąd poczynił ustalenia faktyczne w oparciu o zeznania świadka J. M. (2), a także korespondujące z nimi zeznania R. B. (1), które w powyższym zakresie znalazły potwierdzenie w dodatkowym materiale dowodowym i to zarówno co do faktu dostarczenia mebli, jak i ich wartości. Tym samym Sąd uznał za udowodniony fakt dostawy do PPHU (...) mebli wyłudzonych z Fabryki (...) z/s w G. i ustalił ich wartość na kwotę 36.673,45 zł.

5. fakt nabycia przez J. B. (1) i J. O. (1) w dniu 21 grudnia 1997r. mebli o wartości co najmniej 24.778,98 zł pochodzących z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę **Zakładu (...) z/s w M.**

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie zakupu przez PPHU (...) mebli wyłudzonych z Zakładu (...) z/s w M. w ramach PHU (...) Sąd oparł się na zeznaniach R. B. (1), który potwierdził powyższy fakt, jak również oszacował wartość nabytych mebli na kwotę około 30.000 zł. Bezspornym pozostaje, że wartość mebli wyłudzonych z Zakładu (...) z/s w M. wynosiła 29.688,70 zł brutto, co w pełni koresponduje z wartościami wskazanymi przez R. B. (1). W trakcie przeszukania salonu (...) w dniu 29 stycznia 1998 roku znaleziono meble wyprodukowane przez Zakład (...) z/s w M. o wartości 4.909,72 zł brutto (wartość ustalona w oparciu o protokół przeszukania k. 130-131v oraz faktury VAT k. 229, 232, 233) i zdaniem Sądu kierując się treścią art. 5 §2 k.p.k. od wyjściowej wartości wyłudzonych w dniu 20 grudnia 1997 roku mebli należało odjąć wartość mebli zabezpieczonych, albowiem brak było materiału dowodowego pozwalającego jednoznacznie ustalić, czy meble te pochodziły z pierwszej dostawy z dnia 05 grudnia 1997 roku, która została w całości zapłacona, czy też z dostawy z dnia 20 grudnia 1997 roku, za którą należność nie została uiszczona (tym bardziej, że zabezpieczono dwie szafy z pierwszej dostawy – pkt. 1 protokołu przeszukania k. 130v, które zgodnie z fakturą VAT nr (...) zostały sprzedane w dniu 10 grudnia 1997 roku), a co za tym idzie które mogły stanowić przedmiot paserstwa. Tym samym Sąd uznał za udowodniony fakt dostawy do PPHU (...) mebli wyłudzonych z Zakład (...) z/s w Między, jednocześnie ustalił ich wartość na kwotę 24.778,98 zł (29.688,70 zł - 4.909,72 zł = 24.778,98 zł).

6. fakt nabycia przez J. B. (1) i J. O. (1) w dniu 21 grudnia 1997r. mebli o wartości 12.485,60 zł pochodzących z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę **Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowo - Handlowego (...) s.c. z/s w C.**

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie zakupu przez PPHU (...) mebli wyłudzonych z Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowo – Handlowego (...) s.c. z/s w C. w ramach PHU (...) Sąd oparł się na zeznaniach R. B. (1), który potwierdził powyższy fakt, jak również oszacował wartość nabytych mebli na kwotę około 21.000 zł. Bezspornym pozostaje, że wartość mebli wyłudzonych z Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowo – Handlowego (...) s.c. z/s w C. wynosiła 21.026,60 zł brutto, co w pełni koresponduje z wartościami wskazanymi przez R. B. (1). Wskazać

jednakże należy, że zgromadzone przez Prokuratora dowody, jak również przeprowadzone postępowanie dowodowe poza zeznaniami R. B. (1) nie dostarczyło innego materiału dowodowego pozwalającego ustalić, jakim podmiotowi sprzedane zostały komplety wypoczynkowe dostarczone do PHU (...) w dniu 12 grudnia 1997 roku, jak również, czy PPHU (...) mogło zakupić ten komplet wypoczynkowy, za który uiszczona została należność, a co za tym idzie, który nie mógł stanowić przestępstwa paserstwa. W szczególności inaczej niż w przypadku transportów realizowanych w dniu 20/21 grudnia 1997 roku nie ujawniono kierowcy, który miałby dostarczyć meble do PPHU (...) w okresie od 12 grudnia 1997 roku, kiedy to przywiezione zostały do salonu (...). Oczywiście można założyć, że komplety te zostały dostarczone w transporcie z dnia 21 grudnia 1997 roku, jednakże w świetle bezspornych ustaleń, że towar przywożony do salonu (...) natychmiast był przewożony dalej do odbiorców twierdzenie takie byłoby zbyt daleko posunięte i stanowiłoby domniemanie na niekorzyść oskarżonych. Tym samym wobec braku, poza zeznaniami R. B. (1) dowodów potwierdzających zakup przez PPHU (...) kompletów wypoczynkowych wyłudzonych przez PHU (...) w dniu 12 grudnia 1997 roku, Sąd kierując się treścią art. 5 §2 k.p.k. wyeliminował z przypisanego oskarżonym przestępstwa paserstwa na szkodę Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowo – Handlowego (...) s.c. zakup dwóch kompletów wypoczynkowych wyłudzonych przez PHU (...) w dniu 12 grudnia 1997 roku (komplet wypoczynkowy objęty fakturą VAT nr (...) na kwotę 5.454 zł brutto jako zapłacony w całości nie mógł stanowić przedmiotu paserstwa). Jednocześnie, w oparciu o zeznania R. B. (1) oraz kierowców H. W. (k. 368-369), J. M. (2) (k. 370v-371v) i J. P. (2) (k. 150v) w ocenie Sądu można było poczynić wiążące ustalenia, że meble wyłudzone z Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowo – Handlowego (...) s.c. o w dniu 20 grudnia 1997 roku o wartości 12.485,60 zł brutto zostały w dniu 21 grudnia 1997 roku dostarczone do magazynów PPHU (...) w S..

7. fakt nabycia przez J. B. (1) i J. O. (1) w dniu 21 grudnia 1997r. mebli o wartości co najmniej 14.598,52 zł pochodzących z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę **Fabryki (...) z/s w T..**

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie zakupu przez PPHU (...) mebli wyłudzonych z Fabryki (...) z/s w T. w ramach PHU (...) Sąd oparł się na zeznaniach R. B. (1), który potwierdził powyższy fakt, jak również oszacował wartość nabytych mebli na kwotę około 15.000 zł. Bezspornym pozostaje, że wartość mebli wyłudzonych z Fabryki (...) z/s w T. wynosiła 14.598,52 zł brutto (kwota 5.399,72 zł za pierwszą dostawę z dnia 17 grudnia 1997 roku została zapłacona), co w pełni koresponduje z wartościami wskazanymi przez R. B. (1). Dodatkowo wskazać należy, że podczas przeszukania pomieszczeń PPHU (...) w R. przy ul. (...) znaleziono fakturę VAT nr (...) z dnia 17 grudnia 1997 roku wystawioną przez Fabrykę (...) z/s w T. na rzecz PHU (...) z/s w B. oraz dokument WZ z dnia 17 grudnia 1997 roku, co jednoznacznie wskazuje, że do PPHU (...) zostały dostarczone meble pochodzące z Fabryki (...) z/s w T., a które zakupione zostały przez J. P. (1) i R. B. (1) w ramach działalności PHU (...). Nie sposób, bowiem racjonalnie wytłumaczyć, w jaki sposób J. B. (1) i J. O. (1) mogli wejść w posiadanie przedmiotowych dokumentów jak poprzez ich dostarczenie wraz z meblami.

Tym samym, w oparciu o zeznania R. B. (1) oraz kierowców H. W. (k. 368-369), J. M. (2) (k. 370v-371v) i J. P. (2) (k. 150v) w ocenie Sądu można było poczynić wiążące ustalenia, że meble wyłudzone z Fabryki (...) z/s w T. w dniu 20 grudnia 1997 roku o wartości 14.598,52 zł brutto zostały w dniu 21 grudnia 1997 roku dostarczone do magazynów PPHU (...) w S..

8. fakt nabycia przez J. B. (1) i J. O. (1) w dniu 21 grudnia 1997r. mebli o wartości nie większej niż 6.000 zł pochodzących z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę **(...) S.A. w G..**

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie zakupu przez PPHU (...) mebli wyłudzonych z (...) S.A. w G. w ramach PHU (...) Sąd oparł się na zeznaniach R. B. (1), który potwierdził powyższy fakt, jak również oszacował wartość nabytych mebli na kwotę około 6.000 zł. Bezspornym pozostaje, że wartość mebli wyłudzonych z (...) S.A. w G. wynosiła 18.829,45 zł brutto, przy czym z zeznań R. B. (1) wynika, że jedynie jeden komplet mebli został zakupiony przez PPHU (...). W ocenie Sądu brak było podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań R. B. (1) w powyższym zakresie, co szczegółowo omówione zostało z części dotyczącej oceny wiarygodności świadka koronnego, a argumentacja ta pozostaje w pełni aktualna.

Tym samym, w oparciu o zeznania R. B. (1) oraz kierowców H. W. (k. 368-369), J. M. (2) (k. 370v-371v) i J. P. (2) (k. 150v) w ocenie Sądu można było poczynić wiążące ustalenia, że meble wyłudzone z (...) S.A. w G. o nie większej niż 6.000 zł brutto zostały w dniu 21 grudnia 1997 roku dostarczone do magazynów PPHU (...) w S..

9. fakt nabycia przez J. B. (1) i J. O. (1) w dniu 18 grudnia 1997r. mebli o wartości co najmniej 34.850,54 zł pochodzących z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę **(...) S.A. z/s w P..**

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie zakupu przez PPHU (...) mebli wyłudzonych z (...) S.A. z/s w P. w ramach PHU (...) Sąd oparł się na zeznaniach R. B. (1), który potwierdził powyższy fakt, jak również oszacował wartość nabytych mebli na kwotę około 35.000 zł. Bezspornym pozostaje, że wartość mebli wyłudzonych z (...) S.A. wynosiła 34.850,54 zł brutto, co w pełni koresponduje z wartościami wskazanymi przez R. B. (1). Fakt dostawy jednego transportu mebli z (...) S.A. potwierdził również świadek A. O. – pracownik PPHU (...) wskazując, że były to meblościanki, meble do przedpokoj, komody, co wprost koresponduje z wykazem mebli wynikających z faktur zakupowych wystawionych na rzecz PHU (...), a także, że meble te zostały kupione za gotówkę w cenie niższej od 10 – 30 % od ceny rynkowej, co koresponduje z zeznaniami R. B. (1). Okoliczności podawane przez R. B. (1) i A. O. znalazły potwierdzenie również w zeznaniach kierowców H. W. (k. 368-369), J. M. (2) (k. 370v-371v) i J. P. (2) (k. 150v), co łącznie stanowiło wiarygodny materiał dowodowy z uwagi na jego spójny i wzajemnie uzupełniający się charakter.

Tym samym, w ocenie Sądu można było poczynić wiążące ustalenia, że meble wyłudzone z (...) S.A. z/s w P. o wartości 34.850,54 zł brutto zostały w dniu 21 grudnia 1997 roku dostarczone do magazynów PPHU (...) w S..

10. fakt nabycia przez J. B. (1) i J. O. (1) w dniu 21 grudnia 1997r. mebli o wartości co najmniej 32.000 zł pochodzących z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę **(...) z/s w N..**

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie zakupu przez PPHU (...) mebli wyłudzonych z (...) z/s w N. w ramach PHU (...) Sąd oparł się na zeznaniach R. B. (1), który potwierdził powyższy fakt, jak również oszacował wartość nabytych mebli na kwotę około 45.000 zł. Bezspornym pozostaje, że łączna wartość mebli sprzedanych przez (...) z/s w N. do PHU (...) wynosiła 71.500 zł, z czego nie została dokonana zapłata w kwocie 58.500 zł brutto, co wprost wskazuje, że nie wszystkie meble miały zostać zakupione przez PPHU (...). Istotne jest, że transport mebli z (...) do salonu (...) miał miejsce w dniu 05 grudnia 1997 roku i 16 grudnia 1997 roku, a zatem w okresie, kiedy odbywały się transporty mebli do PPHU (...), co potwierdzają zeznania kierowców S. K. (2) (k. 147), H. W. (k. 368-369), J. M. (2) (k. 370v-371v) i J. P. (2) (k. 150v). Tym samym należało uznać, że zeznania R. B. (1), jako znajdujące potwierdzenie w ustaleniach faktycznych poczynionych w oparciu o pozostały wiarygodny materiał dowodowy winny stanowić podstawę ustaleń faktycznych w omawianym zakresie. Opierając się na argumentacji przedstawionej, w części dotyczącej oceny wiarygodności zeznań świadka koronnego, Sąd uznając, że udowodniony został fakt zakupu od PHU (...) mebli pochodzących z (...) z/s w N. przez PPHU (...), nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań R. B. (1) również w zakresie wartości rynkowej kompletów wypoczynkowych zakupionych przez PPHU (...), która była niższa od wartości wszystkich wyłudzonych mebli. Jednocześnie mając na uwadze, że PHU (...) dokonało częściowej płatności na rzecz (...) z/s w N. w kwocie 13.000 zł za fakturę VAT nr (...) z dnia 04 grudnia 1997 roku, z której to dostawy w świetle poczynionych ustaleń faktycznych meble zostały zakupione przez PPHU (...), należało przyjąć wersję jak najbardziej korzystną dla oskarżonych zakładającą, że częściowo zakupili oni towar, za który została zapłacona należność, a zatem towar, który nie mógł stanowić przestępstwa paserstwa. Tym samym, zgodnie z dyrektywą zawartą w art. 5 §2 k.p.k. Sąd przyjął, że J. B. (1) i J. O. (1) nabyli od PHU (...) meble pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę (...) z/s w N. o wartości co najmniej 32.000 zł.

11. fakt nabycia przez J. B. (1) i J. O. (1) w dniu 21 grudnia 1997r. mebli o wartości 35.102 zł pochodzących z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę **(...) Sp. z o.o. w W. Oddział w K..**

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie zakupu przez PPHU (...) mebli wyłudzonych z (...) Sp. z o.o. w W. Oddział w K. w ramach PHU (...) Sąd oparł się na zeznaniach R. B. (1), który potwierdził powyższy fakt, jak również oszacował

wartość nabytych mebli na kwotę około 39.000 zł. Bezsprzecznie pozostaje, że łączna wartość mebli sprzedanych przez (...) Sp. z o.o. w W. Oddział w K. do PHU (...) wynosiła 43.862,04 zł, z czego nie została dokonana zapłata w kwocie 35.102 zł brutto (dokonano zapłaty w kwocie 8.760 zł tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...), natomiast nie dokonano płatności za towar wynikających z faktur VAT nr (...), VAT nr (...) i VAT nr (...) w łącznej kwocie 35.102,04 zł). Istotne jest, że transport mebli z (...) Sp. z o.o. w W. Oddział w K. do salonu (...) miał miejsce w dniu 17 grudnia 1997 roku, a zatem w okresie, kiedy odbywały się transporty mebli do PPHU (...), co potwierdzają zeznania kierowców S. K. (2) (k. 147), H. W. (k. 368-369), J. M. (2) (k. 370v-371v) i J. P. (2) (k. 150v). Tym samym należało uznać, że zeznania R. B. (1), jako znajdujące potwierdzenie w ustaleniach faktycznych poczynionych w oparciu o pozostały wiarygodny materiał dowodowy winny stanowić podstawę ustaleń faktycznych w omawianym zakresie. Opierając się na argumentacji przedstawionej, w części dotyczącej oceny wiarygodności zeznań świadka koronnego, Sąd uznając, że udowodniony został fakt zakupu od PHU (...) mebli pochodzących z (...) Sp. z o.o. w W. Oddział w K. przez PPHU (...), nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań R. B. (1) również w zakresie wartości rynkowej mebli zakupionych przez PPHU (...), albowiem szacując wartość mebli sprzedanych nie uwzględnił tej części mebli, za które została dokonana płatność. Jednocześnie mając na uwadze, że PHU (...) dokonało częściowej płatności na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. Oddział w K. w kwocie 8.760 zł tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...), z której to dostawy w świetle poczynionych ustaleń faktycznych meble zostały zakupione przez PPHU (...), należało przyjąć wersję jak najbardziej korzystną dla oskarżonych zakładającą, że częściowo zakupili oni towar, za który została zapłacona należność, a zatem towar, który nie mógł stanowić przestępstwa paserstwa. Tym samym, zgodnie z dyrektywą zawartą w art. 5 §2 k.p.k. Sąd przyjął, że J. B. (1) i J. O. (1) nabyli od PHU (...) meble pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę (...) Sp. z o.o. w W. Oddział w K. o wartości 35.102 zł.

12. fakt nabycia przez J. B. (1) i J. O. (1) w dniu 21 grudnia 1997r. mebli o wartości co najmniej 28.799,32 zł pochodzących z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę (...) **Sp. z o.o. z/s w Z.**

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie zakupu przez PPHU (...) mebli wyłudzonych z (...) Sp. z o.o. z/s w Z. w ramach PHU (...) Sąd oparł się na zeznaniach R. B. (1), który potwierdził powyższy fakt, jak również oszacował wartość nabytych mebli na kwotę około 30.000 zł. Bezsprzecznie pozostaje, że wartość mebli wyłudzonych z (...) Sp. z o.o. z/s w Z. wynosiła 28.799,32 zł brutto, co w pełni koresponduje z wartościami wskazanymi przez R. B. (1). Okoliczności podawane przez R. B. (1) znalazły potwierdzenie również w zeznaniach kierowców, w szczególności J. P. (2) (k. 150v), któremu R. B. (1) po przyjeździe do salonu (...) w nocy z 20/21 grudnia 1997 roku z transportem mebli ze Z. proponował ich dalszy transport do S., a co w powiązaniu z zeznaniami H. W. (k. 368-369) i J. M. (2) (k. 370v-371v) wprost wskazuje, że meble te zostały zawiezione do PPHU (...). Co więcej podczas przeszukania magazynu PPHU (...) w S. przy ul. (...) w dniu 05 marca 1998 roku ujawniono 9 kompletów łóżek i 7 materacy wyprodukowanych przez (...) Sp. z o.o. z/s w Z., które zostały zwrócone producentowi, przy czym meble te pochodziły z dostaw zrealizowanych do salonu (...) w dniach 10 grudnia 1997 roku i 20 grudnia 1997 roku, a co z uwagi na różny rodzaj asortymentu wynika wprost z dokumentów źródłowych w postaci faktur VAT.

Tym samym, w ocenie Sądu można było poczynić wiążące ustalenia, że meble wyłudzone z (...) Sp. z o.o. z/s w Z. o wartości 28.799,32 zł brutto zostały w dniu 21 grudnia 1997 roku dostarczone do magazynów PPHU (...) w S..

13. fakt nabycia przez J. B. (1) i J. O. (1) w dniu 21 grudnia 1997r. mebli o wartości 14.091,37 zł pochodzących z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę **Przedsiębiorstwa (...) z/s w P.**

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie zakupu przez PPHU (...) mebli wyłudzonych z Przedsiębiorstwa (...) z/s w P. w ramach PHU (...) Sąd oparł się na zeznaniach R. B. (1), w zakresie w jakim jego zeznania pozostawały w zgodności z pozostałym materiałem dowodowym i ustalonym w oparciu o niego stanem faktycznym. Z zeznań świadków Z. S. i P. A. – pracowników Przedsiębiorstwa (...) z/s w P., a także dokumentów w postaci faktury VAT nr (...) z dnia 20 grudnia 1997 roku wynika, że w dniu 20 grudnia 1997 roku zostały sprzedane do PHU (...) meble o wartości 14.091,37 zł, a które nie została dokonana płatność. Jednocześnie z zeznań J. M. (2) – kierowcy, który odbierał meble z Przedsiębiorstwa (...) z/s w P. w dniu 20 grudnia 1997 roku wynika, że po ich przywiezieniu do salonu PHU (...) w B. otrzymał od R. B.

(1) dalsze zlecenie na przewóz całej partii mebli do S.. W świetle powyższych – wiarygodnych w ocenie Sądu dowodów – należało przyjąć, że J. B. (1) i J. O. (1) nabyli od PHU (...) całą partię mebli pochodzących z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę Przedsiębiorstwa (...) z/s w P. o wartości 14.091,37 zł.

14. fakt nabycia przez J. B. (1) i J. O. (1) w okresie od 06 grudnia 1997 roku do dnia 21 grudnia 1997 roku mebli o wartości co najmniej 34.000 zł pochodzących z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę **Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Handlowego (...) s.c. z/s w S..**

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie zakupu przez PPHU (...) mebli wyłudzonych ze (...) s.c. z/s w S. w ramach PHU (...) Sąd oparł się na zeznaniach R. B. (1) który potwierdził powyższy fakt, jak również oszacował wartość nabytych mebli na kwotę około 45.000 zł. Istotne jest przy tym, że transport mebli z (...) s.c. z/s w S. do salonu (...) miał miejsce w dniu 03 grudnia 1997 roku i 19 grudnia 1997 roku, a zatem w okresie, kiedy odbywały się transporty mebli do PPHU (...), co potwierdzają zeznania kierowców S. K. (2) (k. 147), H. W. (k. 368-369), J. M. (2) (k. 370v-371v) i J. P. (2) (k. 150v). Tym samym należało uznać, że zeznania R. B. (1), jako znajdujące potwierdzenie w ustaleniach faktycznych poczynionych w oparciu o pozostały wiarygodny materiał dowodowy winny stanowić podstawę ustaleń faktycznych w omawianym zakresie. Uznając, że udowodniony został fakt zakupu od PHU (...) mebli pochodzących ze (...) s.c. z/s w S. przez PPHU (...), Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań R. B. (1) również w zakresie wartości rynkowej zakupionych przez PPHU (...) mebli. Bezspornym pozostaje, że łączna wartość mebli sprzedanych przez (...) s.c. z/s w S. do PHU (...) wynosiła 45.347,40 z czego nie została dokonana zapłata w kwocie 36.347,10 zł brutto, przy czym w świetle zeznań R. B. (1) oczywistym jest, że świadek koronny nie różnicował towaru ze względu na fakt dokonania przez grupę przestępczą płatności za towar, a wskazywał łączne wartości towaru pobranego od danego producenta, który w całości traktował jak wyłudzony. Z tego też względu rozbieżności w wartości wskazywanej przez R. B. (1), a wynikającej z treści zarzutów stawianych oskarżonym nie mogą stanowić podstaw do podważenia wiarygodności zeznań R. B. (1) w tym zakresie. Jednocześnie mając na uwadze wartość mebli wskazywaną przez R. B. (1) tj. 45.000 zł, fakt dokonania płatności na kwotę 9.000 zł, jak również, że podczas przeszukania pomieszczeń wynajmowanych przez PHU (...) w B. przy ul. (...) w dniu 29 stycznia 1998 roku ujawniono komplet wypoczynkowy „S. 111 3+1+1” wyprodukowany przez (...) s.c. z/s w S. o wartości 1.000,40 zł brutto, Sąd zgodnie z zarzutem aktu oskarżenia jako wersję najbardziej korzystną dla oskarżonych przyjął, że J. B. (1) i J. O. (1) nabyli od PHU (...) meble pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę na szkodę Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Handlowego (...) s.c. z/s w S. o wartości co najmniej 34.000 zł.

15. fakt nabycia przez J. B. (1) i J. O. (1) w okresie od dnia 12 grudnia 1997 roku do dnia 21 grudnia 1997 roku mebli o wartości 36.618,80 zł pochodzących z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę **(...) Sp. z o.o. z/s w W..**

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie zakupu przez PPHU (...) mebli wyłudzonych z (...) Sp. z o.o. z/s w W. w ramach PHU (...) Sąd oparł się na zeznaniach R. B. (1), który potwierdził powyższy fakt, jak również oszacował wartość nabytych mebli na kwotę około 36.000 zł. Bezspornym pozostaje, że wartość mebli wyłudzonych z (...) Sp. z o.o. z/s w W. wynosiła 36.616,80 zł brutto, co w pełni koresponduje z wartościami wskazanymi przez R. B. (1). Okoliczności podawane przez R. B. (1) znalazły potwierdzenie w dokumentach ujawnionych podczas czynności przeszukania pomieszczeń PPHU (...) w R. przy ul. (...), podczas których ujawniono oryginał faktur VAT nr (...), VAT nr (...), VAT nr (...) oraz oryginał dokumentu WZ 4461/02 wystawionych przez (...) Sp. z o.o. z/s w W. na rzecz PHU (...) z/s w B.. Dodatkowo podczas przeszukania magazynu PPHU (...) w S. przy ul. (...) ujawniono 2 szafy wyprodukowane przez (...) Sp. z o.o. z/s w W.. Powyższe okoliczności, zdaniem Sądu jednoznacznie wskazują, że do PPHU (...) zostały dostarczone meble pochodzące z (...) Sp. z o.o. z/s w W., a które zakupione zostały przez J. P. (1) i R. B. (1) w ramach działalności PHU (...). Nie sposób, bowiem racjonalnie wytłumaczyć, w jaki sposób J. B. (1) i J. O. (1) mogli wejść w posiadanie przedmiotowych dokumentów jak poprzez ich dostarczenie wraz z meblami, który część została ujawniona w magazynie PPHU (...).

Tym samym, w oparciu o zeznania R. B. (1) oraz ustalenia poczynione w wyniku przeszukania pomieszczeń należących do PPHU (...) w ocenie Sądu można było poczynić wiążące ustalenia, że meble wyłudzone z (...) Sp. z o.o. z/s w W. w dniu 11 grudnia 1997 roku o wartości 36.616,80 zł brutto zostały dostarczone do magazynu PPHU (...) w S..

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego brak było jednoznacznych dowodów potwierdzających zakup przez PPHU (...) z/s w S. mebli wyłudzonych od (...) **Sp. z o. o.** Dowodem wskazującym na powyższą okoliczność były zeznania świadka R. B. (1), który podał, że do firmy (...) został sprzedany włoski komplet mebli wypoczynkowych w kolorze czerwonym o wartości około 7.000 zł. Z zeznań świadka G. C. k. 335v-337 pracownika (...) Sp. z o. o. wynika, że sprzedane PHU (...) komplety wypoczynkowe były w kolorze beżowym, a cena każdego z nich wynosiła od 8.200 zł do prawie 10.000 zł (faktury k. 345, 346). Z zeznań G. C. wynika również, że meble zostały dostarczone do salonu (...) w B. w dniu 04 grudnia 1997 roku, natomiast świadek S. K. (2) wykonujący transport mebli na zlecenie Korso z salonu w B. potwierdził dostarczenie mebli do magazynu PPHU (...) w S. w dniu 06 grudnia 1997 roku, przy czym wskazał, że meble zapakowane były w paczki w związku z czym nie potrafił ich opisać, nadto że zajmowały około 3/4 skrzyni ładunkowej samochodu marki L. (k. 147v-148). Jakkolwiek nie może budzić wątpliwości fakt dostawy mebli do PPHU (...) w dniu 06 grudnia 1997r., o tyle w ocenie Sądu nie można poczynić kategoriycznych ustaleń faktycznych, że w tym dniu został dostarczony komplet mebli o którym zeznawał R. B. (1). Pamiętać należy, bowiem że komplety wypoczynkowe dostarczone z (...) Sp. z o. o. były w kolorze beżowym (nie czerwonym, jak wskazywał R. B.), nadto ich cena każdorazowo przekraczała kwotę 7.000 zł, co więcej dostarczone meble zapakowane były w paczki, które zajmowały większą część powierzchni ładunkowej, co już wprost wskazuje, że mebli było znacznie więcej i mało prawdopodobne jest by był wśród nich komplet wypoczynkowy, które wymaga innego sposobu pakowania. W świetle zasad doświadczenia życiowego należy również twierdzić, że S. K. (2) w przypadku załadunku mebli tak charakterystycznych, w specyficznym kolorze z pewnością zapamiętałby ten fakt, skoro potrafił opisać sposób zapakowania pozostałych mebli. W świetle przytoczonych okoliczności, w ocenie Sądu w omawianym zakresie wystąpiły niedające się usunąć wątpliwości, które zgodnie z treścią art. 5 §2 k.p.k. należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonych, a co finalnie skutkowało wyeliminowanie z opisu przypisanego im czynu paserstwa mebli wyłudzonych w ramach PHU (...) od (...) Sp. z o. o.

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie zakupu przez PPHU (...) mebli wyłudzonych z **Zakładu Produkcyjno – Handlowo – Usługowego (...) z/s w N.** w ramach PHU (...) wskazać należy, że dowodem potwierdzającym powyższą okoliczność były zeznania R. B. (1), który wartość dostarczonych mebli oszacował na kwotę około 8.000 zł. Bezspornym pozostaje, że wartość mebli wyłudzonych z Zakładu Produkcyjno – Handlowo – Usługowego (...) z/s w N. wynosiła 7.378,01 zł brutto, a zatem co do zasady korespondowała z wartością podaną przez R. B. (1). Wskazać jednakże należy, że zgromadzone przez Prokuratora dowody, jak również przeprowadzone postępowanie dowodowe poza zeznaniami R. B. (1) nie dostarczyło innego materiału dowodowego pozwalającego ustalić, jakiemu podmiotowi sprzedane zostały meble dostarczone do PHU (...) w dniu 12 grudnia 1997 roku. W szczególności inaczej niż w przypadku transportów realizowanych w dniu 20/21 grudnia 1997 roku nie ujawniono kierowcy, który miałby dostarczyć meble do PPHU (...) w okresie od 12 grudnia 1997 roku, kiedy to przywiezione zostały do salonu (...). Oczywiście można założyć, że meble te zostały dostarczone w transporcie z dnia 21 grudnia 1997 roku, jednakże w świetle bezspornych ustaleń, że towar przywożony do salonu (...) natychmiast był przewożony dalej do odbiorców twierdzenie takie byłoby zbyt daleko posunięte i stanowiłoby domniemanie na niekorzyść oskarżonych. Tym samym wobec braku, poza zeznaniami R. B. (1) dowodów potwierdzających zakup przez PPHU (...) mebli wyłudzonych przez PHU (...) w dniu 12 grudnia 1997 roku, Sąd kierując się treścią art. 5 §2 k.p.k. wyeliminował z przypisanego oskarżonym przestępstwa paserstwa zakup mebli wyłudzonych z Zakładu Produkcyjno – Handlowo – Usługowego (...) z/s w N..

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowody nie potwierdził zasadności zarzutu działania na szkodę **WIZA z K.** Po pierwsze z opisu czynu w żadne sposób nie wynika, na szkodę jakiego podmiotu mieli działać oskarżeni, jakie towary miały stanowić przedmiot wyłudzenia oraz o jakiej wartości. Po drugie w aktach sprawy brak jest jakichkolwiek dokumentów, czy innych dowodów w oparciu, o które możliwe było poczynienie ustaleń faktycznych w sprawie. Po trzecie, a co wynika wprost z uzasadnienia aktu oskarżenia (k. 39627), zarzut ten oparty został na zeznaniach R. B. (1), który wskazywał na dokonanie wyłudzeń mebli tapicerowanych z firmy (...) z K. koło P. o wartości

około 30.000 zł, jednakże nie przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. tylko firmy (...).

Na koniec należy wskazać, że nazwa firmy i jej siedziby w powiązaniu z zeznaniami R. B. (1), który wskazał, że mieściła się ona w okolicach P. można domniemywać, że chodzi o Fabrykę (...) z/s w K.. Jednocześnie z zeznań świadka M. M. (3) (k. 10463v) – księgowej Fabryki (...) z/s w K. wynika, że firma ta nie przeprowadzała żadnych transakcji z PHU (...) z/s w B., a co za tym idzie nie było możliwości by oskarżeni J. B. (1) i J. O. (1) mogli nabyć towaru wyłudzone od tego producenta przez PHU (...).

Tym samym Sąd uznał oskarżonych **J. O. (1)** i **J. B. (1)** za winnych tego, że w okresie od dnia 06 grudnia 1997r. do dnia 21 grudnia 1997r. w S. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w ramach prowadzonej przez J. B. (1) działalności gospodarczej pod firmą PPHU (...) z/s w S. nabyli od ustalonej osoby rzeczy o łącznej wartości co najmniej **356.283,88 zł** stanowiące mienie znacznej wartości, pochodzące z przestępstw oszustwa popełnionych przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę niżej wymienionych pokrzywdzonych i tak:

p) w dniu 06 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości nie większej niż 19.000 zł pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę Zakładów (...) w C.

q) w dniu 06 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości 7.285,30 zł pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę (...) S.A. z/s w Z.

r) w dniu 06 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości co najmniej 20.000 zł pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę (...) S.C. B. S. z/s w N.

s) w dniu 21 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości co najmniej 36.673,45 zł pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę Fabryki (...) z/s w G.

t) w dniu 21 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości co najmniej 24.778,98 zł pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę Zakładu (...) z/s w M.

u) w dniu 21 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości 12.485,60 zł pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowo - Handlowego (...) s.c. z/s w C.

v) w dniu 21 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości co najmniej 14.598,52 zł pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę Fabryki (...) z/s w T.

w) w okresie od 17 grudnia 1997r. do dnia 21 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości nie większej niż 6.000 zł pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę (...) S.A. w G.

x) w dniu 18 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości co najmniej 34.850,54 zł pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę (...) S.A. z/s w P.

y) w okresie od dnia 06 grudnia 1997r. do dnia 21 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości co najmniej 32.000 zł pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę (...) z/s w N.

z) w okresie od dnia 17 grudnia 1997r. do dnia 21 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości 35.102 zł pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. szkodę (...) Sp. z o.o. w W. Oddział w K.

aa) w dniu 21 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości co najmniej 28.799,32 zł pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w Z.

bb) w dniu 21 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości 14.091,37 zł pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę Przedsiębiorstwa (...) z/s w P.

cc) w okresie od 06 grudnia 1997r. do dnia 21 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości co najmniej 34.000 zł pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Handlowego (...) s.c. z/s w S.

dd) w okresie od dnia 12 grudnia 1997r. do dnia 21 grudnia 1997r. w S. nabyli meble o wartości 36.618,80 zł pochodzące z przestępstwa oszustwa popełnionego przy wykorzystaniu prowadzonej przez J. P. (1) działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z/s w B. na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w W.

tj. przestępstwa z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – w brzmieniu pierwotnym – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.

Sąd w oparciu o regułę wyrażoną w art. 4 §1 k.k. zastosował ustawę obowiązującą w chwili popełnienia przypisanego oskarżonym czynu uznając, że w realiach niniejszej sprawy jest ona korzystniejsza. Faktem jest, że zarówno w czasie popełniania przez oskarżonych przypisanego im przestępstwa z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k., jak i w chwili orzekania przestępstwo to zagrożone jest karą od roku do 10 lat pozbawienia wolności, jednakże już inne przepisy, mające zastosowanie w niniejszej sprawie, miały i obecnie mają inne brzmienie.

Przepis art. 294§1 k.k. w stosunku do przestępstwa z art. 291§1 k.k. znajduje zastosowanie wówczas, gdy sprawca m. in. nabywa rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego, a mienie to jest znacznej wartości. Zgodnie z obowiązującą w chwili orzekania definicją zawartą w art. 115§5 k.k. mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000 zł. Jednakże przepis w takiej postaci nie obowiązywał w dacie popełnienia przez oskarżonych przypisanego im przestępstwa, gdyż obowiązuje on od dnia 8 czerwca 2010 r. (na podstawie art. 1 pkt 3 lit. a i art. 14 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw – Dz.U.2009.206.1589). Według pierwotnego brzmienia Kodeksu karnego z 1997r. do wspomnianej zmiany przepis art. 115§5 k.k. stanowił, że mieniem znacznej wartości było mienie, którego wartość w chwili popełnienia czynu zabronionego przekraczała dwustukrotną wysokość najniższego miesięcznego wynagrodzenia, zaś zgodnie z obowiązującym wtedy przepisem art. 115§8 k.k. najniższym wynagrodzeniem było najniższe wynagrodzenie pracowników określone na podstawie kodeksu pracy i wynosiło 760 zł miesięcznie (§1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 stycznia 1998 r. w sprawie najniższego wynagrodzenia za pracę pracowników (Dz.U.1998.16.74), a zatem mieniem znacznej wartości było mienie, które przekraczało 152.000 zł (200 x 760 zł). Zestawiając powyższe regulacje nie ulega wątpliwości, że zarówno w dacie popełnienia przypisanego czynu, jak i w dacie orzekania występowało znamię, określone w art. 294§1 k.k.

Przy ustalaniu względności ustawy należy pamiętać dodatkowo dwóch kwestiach. Po pierwsze, że Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w chwili orzekania przewiduje możliwość wymierzenia kary grzywny w wymiarze do 540 stawek dziennych, a do dnia 07.06.2010 roku maksymalna ilość stawek dziennych wynosiła 360 (art. 33§ 1 k.k.), nadto obowiązujące obecnie regulacje pozwalają na zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary tylko w zakresie kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej roku (poprzednio 2 lata).

Mając więc na uwadze wskazane wyżej okoliczności Sąd uznał, że względniejsze dla oskarżonych będzie – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. zastosowanie ustawy Kodeks karny w pierwotnym jej brzmieniu.

Uzupełnionym na etapie postępowania sądowego w sprawie sygn. III K 124/17 aktem oskarżenia **B. W. (1)** został oskarżony o to, że w okresie od kwietnia 1997r. do czerwca 2001r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, przy wykorzystaniu działalności firm kierowanych przez członków grupy przestępczej, udzielił współsprawcom pomocy w popełnieniu tego czynu, w ten sposób, że zapewnił współsprawców, o zamiarze nabycia towarów w postaci płyty pilśniowej, płyty wiórowej, sklejki i innych, a następnie nabył te towary o łącznej wartości co najmniej 200.000 zł, które zostały uzyskane przez członków grupy przestępczej za pomocą dokonania czynów zabronionych, a to oszustw popełnionych przy wykorzystaniu podmiotów o nazwach: (...) z R., MEBEL TOP z N., (...) z C., TAURUS z R., MARCUS z L., ARKOM z L., (...) z P. i R. ze S., po uprzednim wprowadzeniu dostawców w błąd co do woli wywiązania się ze zobowiązań i doprowadzeniu szeregu pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości na łączną kwotę co najmniej 350.000 zł tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Tak ogólnie sformułowany zarzut w ocenie Sądu może zostać zweryfikowany jedynie w powiązaniu z zarzutami stawianymi W. i D. C.. Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika bowiem, że wyłudzony przez R. B. (1) w ramach kierowanych przez niego podmiotów gospodarczych towar w części sprzedawany był właśnie braciom W. i D. C., a ci z kolei sprzedawali go B. W. (1).

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 31.03.2010 roku, sygn. XVI K 56/10 (k. 40168-40180 – tom 214) D. C. i W. C. (1) zostali skazani za przestępstwa oszustwa popełnione w ramach:

1. MEBEL TOP M. S. (2) z/s w N. w okresie od 06 czerwca do 16 lipca 1998 roku, na szkodę:

- (...) S.A. z/s w P. Wielkim,

- (...) Sp. z o. o. z/s w G.,

poprzez nabycie pianki poliuretanowej za łączną kwotę 20.000 zł

2. PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. w okresie od sierpnia do października 1998 roku, na szkodę:

- Zakładów (...) w C. (nabycie towarów o wartości 30.000 zł w dniu 21 sierpnia 1998 roku),

- A. K. z K. (nabycie towarów o wartości co najmniej 300.000 zł w okresie od sierpnia 1998 roku do października 1998 roku),

- P. POLSKA z P. (nabycie towarów o wartości 40.000 zł w dniu 07 września 1998 roku),

- Zakładów (...) w C. (nabycie towarów o wartości co najmniej 45.000 zł w dniu 25 września 1998 roku)

3. TAURUS w okresie od 25 marca do czerwca 1999 roku, na szkodę:

- O. Zakładów (...) w O. (nabycie towarów o wartości co najmniej 40.000 zł w okresie od 25 marca do 01 kwietnia 1999 roku),

- Zakładu (...) w C. (nabycie towarów za kwotę co najmniej 30.000 zł w maju 1999 roku)

4. M. M. D. w okresie od maja do czerwca 1999 roku, na szkodę:

- Hurtowi (...) w K. (nabycie towarów za kwotę co najmniej 60.000 zł w dniu 18 maja 1999 roku),
- (...) w K. Oddział w O. W.. (nabycie towarów za kwotę co najmniej 60.000 zł w dniu 17 maja 1999 roku),
- (...) S.A. w O. W.. (nabycie towarów za kwotę co najmniej 45.000 zł w dniu 31 maja 1999 roku),
- (...) Sp. z o.o. w C. (nabycie towarów za kwotę co najmniej 18.000 zł w okresie od 31 maja do 01 czerwca 1999 roku),
- (...) Sp. z o.o. w B. (nabycie towarów za kwotę co najmniej 30.000 w okresie od 01 do 09 czerwca 1999 roku),
- (...) S.A w C. (nabycie towarów za kwotę co najmniej 60.000 zł w okresie od 07 do 09 czerwca 1999 roku),
- (...) Sp. z o.o. w S. (nabycie towarów za kwotę co najmniej 15.000 zł w okresie od 07 do 11 czerwca 1999 roku),
- (...) z D. (nabycie towarów za kwotę co najmniej 25.000 zł w okresie od maja do czerwca 1999 roku),
- P. z P. (nabycie towarów za kwotę co najmniej 40.000 zł w okresie od maja do czerwca 1999 roku),
- (...) Sp. z o.o. (nabycie towarów za kwotę co najmniej 60.000 zł w okresie od maja do czerwca 1999 roku),

5. ARKOM w okresie od 18 maja do 29 sierpnia 1999 roku na szkodę:

- K. z Ż. (nabycie towarów za kwotę co najmniej 30.000 zł w okresie w okresie od 18 maja do 29 sierpnia 1999 roku),

6. (...) w grudniu 1999 roku na szkodę:

- (...) Sp. z o.o. w B. (nabycie towarów za kwotę co najmniej 14.318,65 zł w lutym 2000 roku),
- (...) Sp. z o.o. w S. (nabycie towarów za kwotę co najmniej 60.000 zł w lutym 2000 roku),
- (...) Sp. z o.o. w O. (nabycie towarów za kwotę co najmniej 36.970,92 zł w styczniu 2000 roku),
- Zakładu (...) w C. (nabycie towarów za kwotę co najmniej 26.032,12 zł w lutym 2000 roku),

7. R. z/s w S. w okresie od grudnia 2000 roku do czerwca 2001 roku na szkodę:

- Firmy Handlowej (...) w P.,
- (...) Sp. z o.o. w B.,
- (...) S.A w K.,
- (...) Sp. z o.o. w J.,
- Zakładu (...) w S.,
- Zakładu (...) w W.,
- PPUH (...) w G.,
- Zakładu (...) w L.,
- (...) Fabryk (...) w D..

Tym samym kwestia ustalenia odpowiedzialności oskarżonego B. W. (1) w ramach postawionego mu zarzutu ograniczała się do podmiotów gospodarczych wskazanych powyżej.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że z zeznań R. B. (1), jak również wyjaśnień i kolejno zeznań D. i W. C. (1) wynika, że zarówno D. i W. C. (1), jak i B. W. (1) nie podejmowali żadnych działań na etapie wyłudzenia towarów od producentów, a jedynie nabywali towar pochodzący z tych wyłudzeń. R. B. (1) każdorazowo będąc w posiadaniu wyłudzonego w ramach kontrolowanych przez siebie podmiotów gospodarczych, wiedząc jakim towarem zainteresowani są bracia (...) informował ich o tym, a ci kontaktowali się z B. W. (1) ustalali warunki sprzedaży, a po ich akceptacji R. B. (1) wysyłał towar, który za pośrednictwem D. i W. C. (1) trafiał do B. W. (1). Takie ustalenia faktyczne prowadzą w ocenie Sądu do wniosku, że B. W. (1) był typowym paserem w rozumieniu art. 291§1 k.k., albowiem nabywał towary pochodzące z przestępstw oszustwa popełnianych przy wykorzystaniu działalności podmiotów gospodarczych kontrolowanych przez R. B. (1). Tym samym oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona strony przedmiotowej przestępstwa paserstwa. Dla przypisania odpowiedzialności za przestępstwo paserstwa konieczna jest również świadomość sprawcy, że rzecz będąca przedmiotem jego działania została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, albo świadomość możliwości pochodzenia tej rzeczy z czynu zabronionego. Z uwagi na to, że B. W. (1) zaprzeczył by świadomie nabywał towary pochodzące z czynów zabronionych znamiona strony przedmiotowej należało odtworzyć w oparciu o pozostały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, poczynione w oparciu o niego ustalenia faktyczne i wyciągnięte na tej podstawie wnioski.

I tak, z wyjaśnień D. i W. C. (1), a także zeznań złożonych przed Sądem wynika, że B. W. (1) każdorazowo kupował od nich towar za gotówkę, bez faktury, a jego cena przy uwzględnieniu ich prowizji była niższa od 10 – 20 % od ceny rynkowej. Oczywistym jest, że B. W. (1) prowadząc legalną działalność gospodarczą, dla udokumentowania zakupu towaru, który następnie był przedmiotem obrotu powinien każdorazowo domagać się od D. i W. C. (1) faktury, która była dokumentem potwierdzającym nie tylko legalny zakup towaru, ale stanowiącym również podstawę rozliczeń podatkowych. W świetle zasad logicznego rozumowania, a także doświadczenia życiowego nie może budzić wątpliwości, że B. W. (1) jako przedsiębiorca decydując się na zakup towaru bez faktury, a więc wbrew podstawowym zasadom obrotu gospodarczego wiedział, że nie stanowi on przedmiotu legalnego obrotu, albowiem w przeciwnym razie oczywistą rzeczą byłoby, że od sprzedającego żądałby wystawienia dowodu zakupu. O tym, że transakcje z D. i W. C. (1) odbywały się bez wystawiania faktur VAT świadczy fakt, że B. W. (1) w toku postępowania nie przedłożył żadnych dokumentów źródłowych potwierdzających ich przeprowadzenie. Oczywistym przy tym jest, że oskarżony w żadnym razie nie miał obowiązku przedstawiania dowodów, albowiem nie jego rolą jest wykazywanie swojej niewinności, jednakże w sytuacji posiadania jakichkolwiek dokumentów wskazujących na legalny charakter współpracy handlowej z braćmi (...) niewątpliwie dokumenty takie by złożył. Z wyjaśnień D. i W. C. (1) oraz zeznań R. B. (1) wynika również, że dwukrotnie rozliczenie za sprzedany towar nastąpiło rzeczowo poprzez przekazanie przez B. W. (1) samochodu H. (...) i M. (...). Znamienne jest, że B. W. (1) nigdy nie zakwestionował powyższego faktu, a który zdaniem Sądu jest kolejnym dowodem na charakter dokonywanych przez niego transakcji. Nie sposób, bowiem zasadnie twierdzić, że racjonalny przedsiębiorca nabywa towar bez faktury dając w rozliczeniu dwa samochody, a transakcje te nie zostają w żaden sposób sformalizowane i udokumentowane, a co za tym idzie nie mogły zostać w żaden sposób rozliczone w ramach prowadzonej legalnie przez B. W. (1) działalności gospodarczej. Z wyjaśnień D. i W. C. (1) wynika również, że sprzedawali oskarżonemu towar w cenie od 10 – 20 % niższej od ceny rynkowej, co również wprost wskazuje, na świadomość B. W. (1) co do pochodzenia nabywanych towarów z przestępstwa. Pamiętać, bowiem należy, że w okresie objętym zarzutem rynek materiałów do produkcji mebli – na co wprost wskazywał R. B. (1), jak również szereg świadków charakteryzował się pewną specyfiką, a mianowicie funkcjonowało na nim kilka fabryk produkujących dany asortyment, a co za tym idzie odbiorcy hurtowi posiadali pełne rozeznanie, co do cen producenta i dalej cen rynkowych. Mając na uwadze, że B. W. (1) prowadził dużą hurtownię materiałów do produkcji mebli musiał mieć świadomość, że cena towaru oferowanego mu przez braci (...) nie odpowiada cenie rynkowej w zakresie nie znajdującym racjonalnego i ekonomicznego wytłumaczenia. Oskarżony znał przecież braci (...), wiedział o rodzaju i zakresie prowadzonej przez nich działalności gospodarczej, a zatem musiał zdawać sobie sprawę, że w żaden sposób nie mieli oni możliwości,

by zakupić legalnie towar w cenie tak korzystnej, by po doliczeniu swojej marży czy prowizji oferować go w cenie zdecydowanie niższej od cen rynkowych.

Przedstawione powyżej argumenty, w ocenie Sądu wskazują wprost na świadomość oskarżonego B. W. (1), co do tego, że nabywane przez niego towary pochodziły z czynów zabronionych.

Oceny tej nie mogą zmienić – przy hipotetycznym założeniu ich prawdziwości – twierdzenia B. W. (1) o rzekomym długu braci (...) wobec niego, który był spłacany dostarczaniem przez nich towarami. Pamiętać należy, bowiem, że znamion paserstwa nie dekompletuje świadome przyjęcie rzeczy pochodzących z czynu zabronionego, jako zaspokojenie legalnych roszczeń, jakie przyjmujący posiada w stosunku do osoby te rzeczy wydającej (vide: wyrok SN z dn. 04.03.1972 r., IV KR 289/71, OSNKW 1972, nr 7–8, poz. 126). Chęć zaspokojenia swoich roszczeń nie może przecież odbywać się kosztem osób trzecich, przeciwko którym są skierowane bezpośrednio czyny przeciwko mieniu.

Ustalając czas oraz ilość i wartość nabytych przez B. W. (1) towarów Sąd oparł się na wyjaśnieniach D. i W. C. (1), częściowo zeznaniach R. B. (1), które weryfikował na podstawie ustaleń faktycznych dokonanych w oparciu o bezsporny materiał dowodowy w postaci dokumentów źródłowych zakupu, zeznań przedstawicieli pokrzywdzonych firm, a także kierowców, którzy realizowali transporty do hurtowni (...).

Odnośnie czasu dokonywanych przez B. W. (1) zakupów wyłudzonych towarów D. i W. C. (1) wypowiadali się w sposób nieprecyzyjny jednakże wskazywali zbieżnie na pewne okoliczności, które w powiązaniu z pozostałymi ustaleniami faktycznymi pozwalały na dokonanie bezspornych ustaleń faktycznych. I tak, z wyjaśnień W. C. (1) (k. 15683, k. 15701) wynika, że pierwsze zakupy pianki poliuretanowej miały miejsce w R. i N., a zatem w ramach PHU (...) z/s w R. i MEBEL TOP M. S. (2) z/s w N., który to towar nie był sprzedawany B. W. (1). Z wyjaśnień D. C. (k. 15567-15568) i W. C. (1) (k. 16146-16147) wynika, że ostatnie dostawy do B. W. (1) zostały rozliczone samochodem marki M. (...), a przedmiotem sprzedaży była płyta pilśniowa, sklejka oraz tir O.. Powyższe wyjaśnienia pozwalają w sposób bezsporny ustalić, że chodzi tu o towar wyłudzony w ramach P.P.H.U (...) -D. A. S. z/s w P., albowiem włóknina wysokopuszysta o nazwie O. została wyłudzona tylko jeden raz z (...) Sp. z o.o. z/s w B. i to właśnie przez ten podmiot, co miało miejsce w dniu 11 lutego 2000 roku. Jednocześnie analiza wyjaśnień D. i W. C. (1) prowadzi do wniosku, że wyjaśnienia te zawierają pewne rozbieżności, co do ilości towaru kupowanego przez B. W. (1) w poszczególnych okresach współpracy, co jednakże zdaniem Sądu nie może, co do zasady podważać ich wiarygodności. Pamiętać przy tym należy, że bracia (...) nie posiadali wiedzy skąd pochodzą dostarczane im przez R. B. (1) towary, w ramach jakich podmiotów zostały wyłudzone, a także czy za dany towar dokonano zapłaty, czy też nie. Dlatego też ich relacja dotycząca ilości sprzedanych B. W. (1) towarów w poszczególnych okresach nie do końca pokrywa się z poczynionymi w toku postępowania ustaleniami faktycznymi, co nie oznacza, że fakt przeprowadzenia tych transakcji, jak również ich ilość nie odpowiada prawdzie. Wskazać w tym miejscu należy, że z wyjaśnień W. C. (1) (k. 15732) wynika, że w okresie od listopada do grudnia 1998 roku B. W. (1) zakupił od nich około 5 – 6 tirów pianki poliuretanowej, gdzie jednym z producentów były Zakłady (...) w K., przy czym zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził, że w ramach PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. doszło do wyłudzenia takiego towaru, co nie oznacza, że takie transakcje faktycznie nie mogły mieć miejsca, jednakże wskazuje wprost na konieczność weryfikowania wyjaśnień D. i W. C. (1) w powyższym zakresie. Wskazać należy jednocześnie, że sprzedaż pianki poliuretanowej, o której wyjaśniał W. C. (1) nie mogła dotyczyć wyłudzeń dokonanych w ramach PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. na szkodę (...) S.A. z/s w K., albowiem w tym przypadku przedmiotem wyłudzenia była płyta wiórowa, a nie pianka poliuretanowa.

Jednocześnie dla poczynienia ustaleń faktycznych istotne były wyjaśnienia D. i W. C. (1), w których konsekwentnie i zbieżnie wskazywali, że w całym okresie współpracy z B. W. (1) sprzedaż zawsze następowała w ilości towaru liczonego załadunkiem na tira, a takich dostaw było około 15 na co wskazał wprost D. C. (k. 15553, 15574), a co wynika również z sumowania ilości wskazywanych przez W. C. (1) (k. 16144-16146), a zatem ilości te Sąd przyjął jako punkt wyjścia dokonując ustaleń faktycznych.

Odnośnie ustaleń dotyczących wartości nabytego przez B. W. (1) towaru wskazać należy, że D. i W. C. (1) wskazywali szacunkowo wartości, po jakich towar faktycznie sprzedawali oskarżonemu, a nie wartość fabryczną czy rynkową

oferowanego do sprzedaży towaru. Ustalając, zatem wartość towaru, Sąd w wypadkach, gdy pozostawało bezsporne, że konkretny towar został nabyty przez B. W. (1) i nie dokonano za niego zapłaty, jako jego wartość przyjmował cenę brutto wynikającą z faktury wystawionej przez producentów, a w pozostałych wypadkach opierał się na wyjaśnieniach braci (...).

Jednocześnie z wyjaśnień D. i W. C. (1) oraz poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że B. W. (1) kupował od nich towar w okresie od sierpnia 1998 roku do października 1998 roku kiedy towary były wyludzane w ramach PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C., kolejno w okresie od marca 1999 roku do czerwca 1999 roku kiedy towary były wyludzane w ramach M. Biuro Handlowo Usługowe (...) z/s w G. i w okresie od stycznia 2000 roku do 18 lutego 2000 roku kiedy towary były wyludzane w ramach P.P.H.U (...) -D. A. S. z/s w P.. Transakcje odbywały się zawsze w ten sam sposób, tj. R. B. (1) będąc w posiadaniu już wyludzonego towaru informował o tym braci (...), a ci kontaktowali się z B. W. (1), a ten podejmował decyzję o chęci dokonania zakupu. Z ustaleń faktycznych wynika również, że w momencie dokonywania wyludzeń towarów przy wykorzystaniu kolejnych podmiotów gospodarczych R. B. (1) dysponował znaczną ilością różnego asortymentu towaru, który w krótkim czasie zbywał swoim paserom, a następnie następowała przerwa do czasu uruchomienia kolejnego podmiotu gospodarczego przy pomocy, którego dokonywane było w krótkim okresie czasu szereg kolejnych oszustw.

W ocenie Sądu, zatem nie sposób wykazać, że B. W. (1) nabywając towary od braci (...) realizował z góry powzięty zamiar, albowiem transakcje miały miejsce na przestrzeni około półtora roku, pomiędzy nimi następowały kilkumiesięczne przerwy, spowodowane – a co wynika wprost z materiału dowodowego – brakiem kontaktu ze strony R. B. (1). Tym samym dopiero w momencie dostarczenia wyludzonego towaru braciom (...) B. W. (1) w krótkim okresie czasu nabywał różne asortymentowo towary, a zatem te zachowania oskarżonego stanowiły czyn ciąglej opisany w art. 12 k.k. Mianowicie spełniona została przesłanka wielości zachowań podejmowanych przez oskarżonego oraz krótkich odstępów czasu pomiędzy tymi zachowaniami, zaś B. W. (2) realizował z góry powzięty zamiar, którego istotą było nabywanie wyludzonych towarów. Wskazać należy przy tym, że taki sposób rozumowania przedstawił również Prokurator formułując zarzuty wobec oskarżonych D. i W. C. (1), jak również pozostałych oskarżonych, albowiem każdorazowo działanie w ramach czynu ciągłego zarzucał w odniesieniu do zachowań podejmowanych w ramach kolejnych podmiotów gospodarczych wykorzystywanych w przestępczym procederze.

Odnosnie wyludzeń towarów w ramach podmiotu gospodarczego **PHU (...) z/s w R.**, których nabycie Prokurator zarzucił B. W. (1) wskazać należy, że W. i D. C. nie został postawiony żaden zarzut związany z działalnością tego podmiotu, a co za tym idzie – wobec bezspornego faktu nabywania towarów przez B. W. (1) wyłącznie od braci (...) – niezrozumiałe jest w oparciu o jakie przesłanki zarzut taki został sformułowany.

Odnosnie wyludzeń towarów w ramach podmiotu gospodarczego **MEBEL TOP M. S. (2) z/s w N.**, których nabycie Prokurator zarzucił B. W. (1) wskazać należy, że przedmiotem wyludzenia na szkodę (...) S.A. z/s w (...) Sp. z o. o. z/s w G. była pianka poliuretanowa. Zgodnie z wyjaśnieniami D. C. (k. 1551) i W. C. (1) (k. 15731) pianka tapicerska zakupiona w N. – a więc w miejscowości, gdzie działała firma (...) – została zużyta na własne potrzeby w zakładzie tapicerskim i nie była odsprzedawana innym osobom. Mając na uwadze powyższe wzajemnie zbieżne wyjaśnienia, przy braku innych dowodów je negujących, należało przyjąć, że brak jest jakichkolwiek dowodów pozwalających na przypisanie B. W. (1) popełnienia przestępstwa paserstwa w odniesieniu do towarów wyludzonych w ramach **MEBEL TOP M. S. (2) z/s w N.**

Odnosnie wyludzeń towarów w ramach podmiotu gospodarczego **PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C.** w oparciu o wyjaśnienia złożone przez D. i W. C. (1), zeznania R. B. (1), w zakresie, w jakim korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym Sąd uznał za udowodniony:

1. fakt nabycia przez B. W. (1) w okresie od sierpnia do września 1998 roku płyty pilśniowej o wartości co najmniej 30.000 zł brutto pochodzącej z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę **Zakładów (...) S.A. z/s w C.**

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. nie dokonało płatności na rzecz Zakładów (...) S.A. z/s w C. nie dokonała płatności za dostarczony towar w żadnym zakresie, tj. w łącznej kwocie 51.201,82 zł

brutto. Przypisując oskarżonemu B. W. (1) dokonanie zakupu wyłudzonej z Zakładów (...) S.A. z/s w C. płyty pilśniowej i lakierowanej jej wartość została ustalona w wysokości odpowiadającej wartości przypisanej w prawomocnym wyroku D. i W. C. (1) tj. 30.000 zł.

2. fakt nabycia przez B. W. (1) we wrześniu 1998 roku płyt pilśniowych o wartości co najmniej 22.000 zł pochodzącej z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę **(...) S.A. z/s w K.**

Jak już wskazano wyżej punktem wyjścia dla ustalenia ilości nabytego przez oskarżonego towaru były wyjaśnienia D. i W. C. (1), w których konsekwentnie i zbieżnie wskazywali, że w całym okresie współpracy z B. W. (1) sprzedaż zawsze następowała w ilości towaru liczonego załadunkiem na tira, a takich dostaw było co najmniej 15, na co wskazał wprost D. C. (k. 15553, 15574), a co wynika również z sumowania ilości wskazywanych przez W. C. (1) (k. 16144-16146). Biorąc pod uwagę łączną ilość towaru, którego nabycie Sąd przypisał B. W. (1) w odniesieniu do pozostałych zarzutów tj. łącznie 13 tirów, mając na uwadze ilości transportów wskazywane przez D. i W. C. (1) w oparciu o dyrektywę wyrażoną w art. 5 §2 k.p.k. Sąd przyjął najkorzystniejszą dla oskarżonego wersję uznając, że możliwe jest przypisanie B. W. (1) nabycie płyt wiórowych w ilości dwóch tirów. Ustalając wartość nabytego przez B. W. (1) towaru, z uwagi na brak dokumentów źródłowych pozwalających na ustalenie rodzaju i wartości towaru obejmującego jeden transport, Sąd przyjął – również w oparciu o treść art. 5 §2 k.p.k. - najniższą wartość wskazywaną przez D. i W. C. (1) stanowiącą cenę sprzedaży płyt B. W. (1) tj. 11.000 zł.

Wskazać należy nadto, że z wyjaśnień D. C. (k. 11567) wynika, że w okresie współpracy z B. W. (1) towar w postaci sklejki, płyt wiórowych i płyty pilśniowej pochodzący od R. B. (1) każdorazowo o wartości około 100.000 zł sprzedawali również osobie o imieniu M. (M. S. (3)) oraz R. F., co wprost wskazuje, że również te osoby nabywały płyty wyłudzone z (...) S.A., za co M. S. (3) został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 05 kwietnia 2016 roku, sygn. III K 365/09, a R. F. wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17 grudnia 2010 roku, sygn. III K 271/10.

3. fakt nabycia przez B. W. (1) we wrześniu 1998 roku płyt pilśniowych o wartości fabrycznej 8.440,79 zł brutto pochodzącej z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę **Zakładów (...) w C.**

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że w 25 września 1998 roku PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. dokonała w Zakładach (...) w C. płyty pilśniowe o wartości 8.440,79 zł brutto za które nie dokonała płatności, a które następnie za pośrednictwem D. i W. C. (1) zostały sprzedane B. W. (1). Wskazać należy przy tym, że z zeznań E. R. (k. 6084v-6085) - pracownika Zakładów (...) w C. wynika, że był to jedyny zakup dokonany w ramach PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C., co uzasadniało przyjęcie wartości towaru we wskazanej kwocie, wbrew wartościom towaru przypisanym w prawomocnym wyroku D. i W. C. (1) (wartość 45.000 zł).

Jednocześnie z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że przedmiotem wyłudzeń na szkodę **P. R.&Syn z/s w P.** były zszywki tapicerskie i sprzęt pneumatyczny), które to towary, co wynika wprost z wyjaśnień D. i W. C. (1) nigdy nie były kupowane od nich przez B. W. (1). Tym samym brak był jakichkolwiek dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonego B. W. (1) w odniesieniu do przestępczej działalności na szkodę P. R.&Syn z/s w P..

Reasumując Sąd przyjął, że oskarżony **B. W. (1)** dopuścił się tego, że w okresie od sierpnia 1998r. do października 1998r. w S. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nabył od D. i W. braci (...) płyty pilśniowe i wiórowe o łącznej wartości co najmniej **60.000 zł** pochodzące z przestępstw oszustwa popełnionych na szkodę Zakładów (...) S.A. z/s w C., (...) S.A. z/s w K. i Zakładów (...) w C. przy wykorzystaniu działalności podmiotu gospodarczego PPHU (...) Sp. z o. o. z/s w C. tj. przestępstwa z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – w brzmieniu pierwotnym – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.

Odnosnie wyłudzeń towarów w ramach podmiotu gospodarczego **(...) Sp. z o.o. z/s w C.**, których nabycie Prokurator zarzucił B. W. (1) wskazać należy, że z poczynionych w oparciu o zeznania kierowców ustaleń faktycznych wynika, że towar wyłudzony w dniu 25 marca 1999 roku z **O. Zakładów (...) w O.** został rozładowany przed wjazdem na giełdę kwiatową w C., a następnie załadowywany na samochód ciężarowy marki J. i miał zostać zawieszony w rejon

miejsowości K. i K., natomiast towar wyłudzony w dniu 01 kwietnia 199 roku towar został dostarczony do nieustalonej miejscowości położonej na drodze wylotowej na W.. Oczywistym jest, zatem że towar ten nie został sprzedany B. W. (1) za pośrednictwem braci (...), co wprost znajduje potwierdzenie w zeznaniach kierowców, którzy wykonywali usługę transportową (k. 21507v-21508, k. 21537v-21538).

Nadto, w materiale dowodnym brak jest jakichkolwiek dowodów w postaci dokumentów, czy zeznań świadków potwierdzających przeprowadzenie transakcji pomiędzy (...) Sp. z o.o. z/s w C., a **Zakładem (...) w C.**, co czyniło niemożliwym poczynienie jakichkolwiek ustaleń faktycznych w tym zakresie. Tym samym, Sąd przyjął, że brak jest jakichkolwiek dowodów pozwalających na przypisanie B. W. (1) popełnienia przestępstwa paserstwa w odniesieniu do towarów pochodzących z Zakładu (...) w C..

Odnośnie wyłudzeń towarów w ramach podmiotu gospodarczego **M. Biuro Handlowo Usługowe (...) z/s w G.** w oparciu o wyjaśnienia złożone przez D. i W. C. (1), zeznania R. B. (1), w zakresie, w jakim korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym, który wskazany zostanie przy omawianiu poszczególnych transakcji, Sąd uznał za udowodnione:

1. fakt nabycia przez B. W. (1) w dniu 18 maja 1999 roku płyty wiórowej o wartości 12.685,31 zł pochodzącej z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę **E.K.O Płyta Hurtownia (...). C. S. z/s w K.**

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że pierwsza patia towaru zakupiona w dniu 12 maja 1999 roku, zgodnie z fakturą VAT nr (...) została w całości zapłacona, a zatem towar sprzedany za pośrednictwem braci (...) nie mógł stanowić przedmiotu przestępstwa paserstwa. Dopiero kolejny zakup płyt wiórowych w dniu 18 maja 1999 roku, zgodnie z fakturą VAT nr (...) na kwotę 22.636,61 zł, która to kwota nie została opłacona pochodził z przestępstwa oszustwa. Zatem, biorąc pod uwagę, że niemożliwe jest ustalenie, w jakiej części B. W. (1) zakupił towar pochodzący z przestępstwa, zgodnie z dyrektywą wskazaną w art. 5 §2 k.p.k. wątpliwości w tym zakresie Sąd rozstrzygnął na korzyść oskarżonego przyjmując, iż wartość towaru zakupionego przez oskarżonego stanowiącego przedmiot paserstwa wynosiła co najmniej 12.685,31 zł (22.636,61 zł – 9.951,30 zł = 12.685,31 zł), co pozwalało przypisać B. W. (1) popełnienie przestępstwa paserstwa wyłącznie w odniesieniu do tego towaru.

2. fakt nabycia przez B. W. (1) w czerwcu 1999 roku płyty o wartości 18.000 zł pochodzącej z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę **(...) Sp. z o. o. z/s w C.**

Przypisując oskarżonemu dokonanie zakupu wyłudzonych z G. Polska Sp. z o.o z/s w C. płyt ich wartość została ustalona w wysokości odpowiadającej wartości przypisanej w prawomocnym wyroku D. i W. C. (1). Jednocześnie przypisanie odpowiedzialności B. W. (1) nie było niemożliwe w odniesieniu do zakupu pianki poliuretanowej. Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika bowiem, że M. Biuro Handlowo Usługowe (...) z/s w G. zakupił w G. Polska Sp. z o.o z/s w C. piankę poliuretanową za kwotę około 25.000 zł brutto, za którą dokonał płatności gotówką, która następnie została sprzedana W. i D. C.. Mając na uwadze, że zakup pianki poliuretanowej został w całości opłacony, towar ten – jako nie pochodzący z przestępstwa oszustwa – nie mógł stanowić przedmiotu paserstwa.

3. fakt nabycia przez B. W. (1) w dniu czerwcu 1999 roku pianki poliuretanowej o wartości 30.000 zł brutto zł pochodzącej z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę **(...) Sp. z o. o. z/s w B.**

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że M. Biuro Handlowo Usługowe (...) z/s w G. nie dokonało płatności na rzecz (...) Sp. z o. o. z/s w B. za fakturę VAT nr (...) i VAT nr (...) w łącznej kwocie 32.019,20 zł brutto. Przypisując oskarżonemu B. W. (1) dokonanie zakupu wyłudzonej z **(...) Sp. z o. o. z/s w B.** pianki poliuretanowej jej wartość została ustalona w wysokości odpowiadającej wartości przypisanej w prawomocnym wyroku D. i W. C. (1).

4. fakt nabycia przez B. W. (1) w dniu 09 czerwca 1999 roku płyty twardej wiórowej o wartości 18.833,82 zł pochodzącej z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę **(...) S.A. z/s w C.**

W świetle zgromadzonych w sprawie dokumentów w postaci faktur i dokumentów WZ, jak również zeznań świadka Z. P. wynika, że wyłudzona w dniu 09 czerwca 1999 roku płyta twarda wiórowa o wartości 18.833,82 zł brutto, co potwierdza faktura VAT nr (...), została dostarczona przez kierowcę Z. P. w tym samym dniu do hurtowni (...) w S. przy ul. (...).

W ocenie Sądu brak było dowodów, które w sposób nie budzący wątpliwości mogłyby pozwolić na poczynienie ustaleń faktycznych, iż towar wyłudzony z (...) **Sp. z o. o. z/s w K. Oddział w O. W.**, został sprzedany przez W. i D. C. B. W. (1). W pierwszej kolejności wskazać należy, że z zeznań pracowników (...) Sp. z o. o. z/s w K. Oddział w O. W. oraz dokumentów wynika, że M. Biuro Handlowo Usługowe (...) z/s w G. zakupiło w (...) Sp. z o. o. z/s w K. Oddział w O. W. towar o łącznej wartości 34.004,19 zł brutto, w tym dniu 17 maja 1999 roku płytę wiórową za kwotę 8.715,30 zł, która to kwota została w całości zapłacona oraz w dniu 19 maja 1999 roku płytę wiórową o wartości 25.288,89 zł brutto, na poczet której dokonana została przedpłata w kwocie 7.000 zł, tym samym nie dokonało płatności w kwocie 18.288,89 zł, a zatem wyłącznie towar o tej wartości mógł stanowić przedmiot paserstwa. Zakładając, że W. i D. C. został sprzedany cały towar pobrany z (...) Sp. z o. o. z/s w K. Oddział w O. W., to w świetle ich zeznań jedynie część towaru została sprzedana dalej B. W. (1), przy czym niemożliwe jest ustalenie, czy oskarżony zakupił płyty wiórowe, za które została dokonana płatność, czy też płyty wyłudzone, a co za tym idzie, czy towar ten stanowił przedmiot paserstwa. Mając na uwadze powyższe wątpliwości, których rozstrzygnięcie w toku postępowania nie było możliwe, Sąd na podstawie art. 5 §2 k.p.k. powstałe wątpliwości rozstrzygnął na korzyść oskarżonego B. W. (1) i przyjął, że brak jest dowodów pozwalających na przypisanie mu popełnienia przestępstwa paserstwa w odniesieniu do towarów pochodzących z (...) Sp. z o. o. z/s w K. Oddział w O. W..

W ocenie Sądu brak było również dowodów, które w sposób nie budzący wątpliwości mogłyby pozwolić na poczynienie ustaleń faktycznych, iż towar wyłudzony z (...) **S.A z/s w O. W.**, został sprzedany przez W. i D. C. B. W. (1). W pierwszej kolejności wskazać należy, że z zeznań pracowników (...) S.A z/s w O. W. wynika, że M. Biuro Handlowo Usługowe (...) z/s w G. zakupiło w (...) S.A z/s w O. W. towar o łącznej wartości 14.981,31 zł brutto, w tym dokonano zapłaty na kwotę 6.963,98 zł, tym samym nie dokonało płatności w kwocie 8.017,33 zł, a zatem wyłącznie towar o tej wartości mógł stanowić przedmiot paserstwa. Zakładając, że W. i D. C. został sprzedany cały towar pobrany z (...) S.A z/s w O. W., to w świetle ich zeznań jedynie część towaru została sprzedana dalej B. W. (1), przy czym niemożliwe jest ustalenie, czy oskarżony zakupił sklejkę, za którą została dokonana płatność, czy też sklejkę wyłudzoną, a co za tym idzie, czy towar ten stanowił przedmiot paserstwa. Mając na uwadze powyższe wątpliwości, których rozstrzygnięcie w toku postępowania nie było możliwe, Sąd na podstawie art. 5 §2 k.p.k. powstałe wątpliwości rozstrzygnął na korzyść oskarżonego B. W. (1) i przyjął, że brak jest dowodów pozwalających na przypisanie mu popełnienia przestępstwa paserstwa w odniesieniu do towarów pochodzących z (...) S.A z/s w O. W..

Odnośnie wyłudzeń dokonywanych przy wykorzystaniu prowadzonej przez M. D. działalności gospodarczej pod firmą (...) z/s w G. na szkodę (...) **Sp. z o.o. z/s w S.** wskazać należy, że przedmiotem wyłudzenia były obicia tapicerskie. Z zeznań W. i D. C. wynika, że obicia tapicerskie nie były sprzedawane przez nich B. W. (1).

Odnośnie wyłudzeń dokonywanych przy wykorzystaniu prowadzonej przez M. D. działalności gospodarczej pod firmą (...) z/s w G. na szkodę (...) wskazać należy, że przedmiotem wyłudzenia była włóknina C.. Z zeznań W. i D. C. wynika, że włóknina, z wyjątkiem włókniny wysokopuszystej o nazwie O. (wyłudzenie na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w B.) nie była sprzedawana przez nich B. W. (1).

Odnośnie **P. S. J. z/s w P.** wskazać należy, że z zeznań świadka M. R. (k. 36428v) wynika, że spółka ta nie współpracował nigdy z podmiotem M. Biuro Handlowo Usługowe (...) z/s w G..

(...) Sp. z o.o. **z/s w S.** wskazać należy, że z zeznań świadka M. P. (2) (k.36355v) wynika, że nie istnieje podmiot o nazwie (...) Sp. z o.o. z/s w S., natomiast istnieją podmioty o nazwie (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. z/s w S., przy czym żaden z tych podmiotów nie współpracował nigdy z podmiotem M. Biuro Handlowo Usługowe (...) z/s w G..

Reasumując Sąd przyjął, że oskarżony **B. W. (1)** dopuścił się tego, że w okresie od marca 1999r. do czerwca 1999r. w S. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nabył od D. i W. braci (...) płyty pilśniowe, płyty wiórowe, płyty lakierowane oraz piankę poliuretanową o łącznej wartości co najmniej **79.519,13 zł** pochodzące z przestępstw oszustwa popełnionych na szkodę (...) S.A. z/s w C., G. Polska Sp. z o.o z/s w C., (...) Sp. z o. o. z/s w B., E.K.O Płyta Hurtownia (...). C. S. z/s w K. przy wykorzystaniu prowadzonej przez M. D. działalności gospodarczej pod firmą (...) z/s w G. tj. przestępstwa z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – w brzmieniu pierwotnym

Odnosnie wyłudzeń towarów, które miały zostać dokonane przy wykorzystaniu **PHU (...) z/s w L.** na szkodę (...) **S.A z/s w Ż.**, których nabycie Prokurator zarzucił B. W. (1) wskazać należy, że z zeznań świadka H. G. wynika, że podmiot ten nigdy nie współpracował z **PHU (...) z/s w L.** Tym samym brak było jakichkolwiek podstaw oskarżenia B. W. (1) o dokonanie przestępstwa paserstwa w odniesieniu do towarów pochodzących z (...) S.A z/s w Ż..

Odnosnie wyłudzeń towarów w ramach podmiotu gospodarczego **P.P.H.U (...)-D. A. S. z/s w P.** w oparciu o wyjaśnienia złożone przez D. i W. C. (1), zeznania R. B. (1), w zakresie, w jakim korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym, który wskazany zostanie przy omawianiu poszczególnych transakcji, Sąd uznał za udowodniony:

1. fakt nabycia przez B. W. (1) w lutym 2000 roku włókniny wysokopuszystej o nazwie O. o wartości 14.318,65 zł pochodzącej z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę (...) **Sp. z o.o. z/s w B.**

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że w dniu 18 lutego 2000 roku A. S. działający pod firmą P. P.H.U (...) z/s w P. zakupił w (...) Sp. z o.o. z/s w B. włókninę wysokopuszystą o nazwie O. o wartości 14.318,65 zł netto, 15.317,10 zł brutto, co potwierdza faktura pro forma nr (...), przy czym A. S. nie dokonał płatności za pobrany towar. W. C. (1) w złożonych wyjaśnieniach (k. 16146) wskazał stanowczo, że włóknina o nazwie O. w ilości jednego tira została sprzedana B. W. (1). Mając na uwadze, że doszło do wyłudzenia wyłącznie jednej partii tego towaru, który był towarem specyficznym, a W. C. (1) w tym zakresie złożył spontaniczne wyjaśnienia podając nazwę własną włókniny, w ocenie Sądu świadczy to o tym, że faktycznie pamiętał on okoliczności tej transakcji i w związku z tym okoliczność tą należało uznać za udowodnioną. Jako wartość towaru Sąd przyjął kwotę 14.318,65 zł tj. kwotę netto, albowiem taką kwotę pokrzywdzony wskazał jako realną wysokość szkody.

2. fakt nabycia przez B. W. (1) w dniu 17 lutego 2000 roku płyty (...) o wartości 61.212,54 zł pochodzącej z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę (...) **Sp. z o.o. z/s w S.**

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że w dniu 17 lutego 2000 roku A. S. działający pod firmą P. P.H.U (...) z/s w P. zakupił w (...) Sp. z o.o. z/s w S. płyty (...) o wartości 61.212,54 zł, za który nie dokonano płatności. Jednocześnie z wyjaśnień i zeznań W. i D. C., które znalazły potwierdzenie w zeznaniach kierowców R. D. (1) i W. N. wprost wynika, że towar ten został przywieziony do hurtowni (...).

3. fakt nabycia przez B. W. (1) w styczniu 2000 roku sklejki liściastej o wartości 36.970,92 zł pochodzącej z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę (...) **D. Sp. z o o. z/s w O. W.**

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że w dniu 25 stycznia 2000 roku A. S. działający pod firmą P. P.H.U (...) z/s w P. zakupił w (...) D. Sp. z o o. z/s w O. W.. Sklejkę liściastą o wartości 36.970,92 zł brutto, przy czym A. S. nie dokonał płatności za pobrany towar. Jednocześnie z wyjaśnień i zeznań D. i W. C. (1) wynika, że towar ten sprzedany został B. W. (1).

4. fakt nabycia przez B. W. (1) w lutym 2000 roku płyty pilśniowej twardej o wartości 26.032,12 zł pochodzącej z przestępstwa oszustwa popełnionego na szkodę **Zakładów (...) S.A. z/s w C.**

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że w dniu 25 stycznia 2000 roku A. S. działający pod firmą P. P.H.U (...) z/s w P. zakupił w Zakładach (...) S.A. z/s w C. płytę pilśniową twardą o wartości 26.032,12 zł brutto, przy czym

A. S. nie dokonał płatności za pobrany towar. Jednocześnie z wyjaśnień i zeznań D. i W. C. (1) wynika, że towar ten sprzedany został B. W. (1).

Odnosząc treść zarzutu stawianego oskarżonemu B. W. (1) do poczynionych ustaleń faktycznych dotyczących firmy PHU (...) wskazać należy, że przedmiotem wyłudzeń w ramach tego podmiotu były wyłącznie meble (z wyjątkiem PPHU (...), gdzie przedmiotem wyłudzenia były umywalki), jednocześnie z wyjaśnień i zeznań W. i D. C. oraz R. B. (1) wynika, że B. W. (1) nigdy nie kupował od braci (...) mebli, ani umywalek. Tym samym brak był jakichkolwiek dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonego B. W. (1) w odniesieniu do przestępczej działalności PHU (...).

Reasumując Sąd przyjął, że oskarżony **B. W. (1)** dopuścił się tego, że w okresie od stycznia 2000r. do 18 lutego 2000r. w S. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nabył od D. i W. braci (...) płyty pilśniowe, sklejkę, płyty (...) i włókninę meblarską o łącznej wartości nie większej niż **138.534,23 zł** pochodzące z przestępstw oszustwa popełnionych na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w B., (...) Sp. z o.o. z/s w S., (...) Sp. z o.o. z/s w O. W., Zakładów (...) S.A. z/s w C. przy wykorzystaniu prowadzonej przez A. S. działalności gospodarczej pod firmą P. P.H.U (...)-D. A. S. z/s w P. tj. przestępstwa z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – w brzmieniu pierwotnym – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.

Sąd przyjmując, iż oskarżony B. W. (1) dopuścił się popełnienia trzech przestępstw z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – mając na uwadze, że w czasie popełnienia przypisanych mu czynów obowiązujący w tamtym czasie Kodeks karny, był względniejszy, niż obowiązujący w czasie orzekania, Sąd – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. – przyjął pierwotne brzmienie art. 291 §1 k.k.

Jednocześnie przestępstwo z art. 291§1 k.k. nieprzerwanie jest zagrożone karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Oznacza to, że w czasie popełnienia czynu termin przedawnienia jego karalności upływał po 10 latach od jego popełnienia (art. 101§1 pkt 3 k.k. – według pierwotnego brzmienia Kodeksu karnego), zaś w przypadku wszczęcia w tym czasie postępowania przeciwko osobie, termin ten upływał po dodatkowych 5 latach (art. 102 k.k.), a więc łącznie po 15 latach. Wprawdzie w wyniku kolejnych nowelizacji przepisy dotyczące przedawnienia były zmieniane, niemniej jednak w realiach niniejszej sprawy przedawnienie przestępstwa nastąpiło w odniesieniu do wszystkich czynów po upływie 15 lat, a więc odpowiednio z upływem października 2013 roku, z upływem czerwca 2014 roku i z dniem 19 lutego 2015 roku.

Wymierzając oskarżonym J. B. (1) i J. O. (1) karę Sąd miał na uwadze następujące okoliczności:

Uznając winę oskarżonych za udowodnioną, kierując się zasadami sądowego wymiaru kary, a zwłaszcza prewencji indywidualnej, pojmowanej jako cele zapobiegawcze i wychowawcze kary w stosunku do oskarżonego i prewencji generalnej, mającej na celu kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa oraz stopniem szkodliwości społecznej czynu, uwzględniając przewidziane w ustawie granice zagrożenia dla występku z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. Sąd zdecydował wymierzyć J. B. (1) i J. O. (1) karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę 360 (trzystu sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości stawki na kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) zł.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał dotychczasową postawę życiową oskarżonych, którzy nie byli dotychczas karani za przestępstwa, mają pozytywną opinię środowiskową, co biorąc pod uwagę ich wiek wskazuje na wdrożenie do przestrzegania porządku prawnego.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił fakt, że oskarżeni dokonując przypisanego im czynu działali w celu osiągnięcia jak największej korzyści finansowej kupując meble wyłudzone od szeregu producentów, z którymi na co dzień współpracowali. Taki sposób działania na rynku, jakkolwiek bardzo dochodowy, godził w podstawowe zasady uczciwego obrotu gospodarczego i rzetelnej współpracy i stanowił łatwy sposób bogacenia się kosztem wysiłku innych podmiotów gospodarczych.

Wymierzając oskarżonym obok kary pozbawienia wolności, karę grzywny Sąd kierował się potrzebą kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a w tym zakresie zwłaszcza zapobieżeniu społecznemu poczuciu bezkarności

sprawcy i braku odpowiedniej reakcji organów wymiaru sprawiedliwości na popełnienie przestępstw. Ustalona ilość stawek dziennych w ocenie Sądu jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonych i społecznej szkodliwości ich czynu – wyrażająca się w wyżej przywołanych okolicznościach łagodzących i obciążających, natomiast wysokość stawki dziennej odpowiada stosunkom majątkowym i możliwościom zarobkowym oskarżonych.

Sąd uznał przy tym, że w niniejszej sprawie wystąpiły przesłanki do zastosowania wobec J. B. (1) i J. O. (1) dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Oskarżonych nie sposób zasadnie zaliczyć do sprawców niepoprawnych, w przypadku których tylko bezwzględna i najsurowsza rodzajowo kara może wdrożyć ich do przestrzegania norm porządku prawnego. Oskarżeni nie byli dotychczas karani, mają pozytywną opinię środowiskową, co biorąc pod uwagę ich wiek wskazuje, że przestrzegają oni porządku prawnego i obowiązujących norm społecznych, a popełniony przez nich czyn miał incydentalny charakter. Dodatkowo wskazać należy, że J. B. (1) pełni społecznie funkcję Prezesa (...), nadto w plebiscycie Gazety (...) w R. został mianowany na działacza 10-lecia, co potwierdza jedynie, że jest on osobą poważaną i docenianą, a także zaangażowaną w życie społeczności lokalnej. Pamiętać należy również, że od czasu popełnienia przez oskarżonych przypisanego im czynu minęło wiele lat, przez ten czas oskarżeni przestrzegali norm społecznych, nie wchodzili w konflikt z prawem, wiedli przykładne życie, który to czas pozwolił na pozytywną weryfikację ich postawy i dowodzi, że zastosowanie wobec J. B. (1) i J. O. (1) instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności jest jak najbardziej zasadne. Stąd też, Sąd stanął na stanowisku, iż należy dać oskarżonym szansę na naprawienie swoich błędów, mając również nadzieję, że wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie dla nich wystarczającą przestrożą przed ponownym wchodzeniem w konflikt z prawem. Określając przy tym pięcioletni okres próby, Sąd doszedł do przekonania, że jest on konieczny dla osiągnięcia względem oskarżonych celów kary, jednocześnie pozwoli na ewentualną odpowiednią reakcję wymiaru sprawiedliwości w przypadku kolejnego naruszenia porządku prawnego.

Jednocześnie wskazać należy, że orzekając o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności, w myśl art. 4 §1 k.k., Sąd zastosował ustawę w pierwotnym jej brzmieniu jako względniejszą dla sprawcy, albowiem obowiązujące obecnie regulacje pozwalają na zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary tylko w zakresie kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej roku (poprzednio 2 lata).

Reasumując, zdaniem Sądu wymierzona J. B. (1) i J. O. (1) kara oddaje stopień winy, uwzględnia stopień szkodliwości społecznej przypisanego im czynu. Sąd uznał, że taka kara będzie dla oskarżonych bodźcem do przemyślenia swego postępowania, a z drugiej strony spełni swoje cele tak zapobiegawcze, jak i wychowawcze oraz spowoduje, że nie będą mieli poczucia bezkarności.

Wobec wydania wyroku skazującego, na podstawie przepisów powołanych w punkcie 10 wyroku Sąd wymierzył oskarżonym J. B. (1) i J. O. (1) opłatę w kwocie po 11.100 (jedenaście tysięcy sto złotych) zł.

sędzia Izabela Dehmel

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:
 - obrońcy oskarżonych J. B. i J. O. adw. S. S.,
 - prokuratorowi
3. Za 14 dni lub z apelacją.

P., dnia 25.10.2021r.

sędzia Izabela Dehmel